Brussolo – un star al literaturii horror,
un Stephen King al Franței!

SERGE BRUSSOLO

HAITA

OMUL, CEA MAI APRIGĂ FIARĂ

Atunci când vărsarea de sânge a dat fiarelor gustul pervers al sacrificiilor, ele s-au răzbunat crunt pe oameni pentru suferințele acumulate. Blestemul s-a abătut asupra celui menit să ispășească păcatele unui tată supranumit marele vânător... Și omul a devenit astfel cea mai aprigă fiară.

nemira

Serge Brussolo

Haita

La meute
1990

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că

n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Persevereză, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Prolog

Sarah privea cum se apropie chelnerița deghizată în subretă de comedie, cu rochie neagră, șorț alb și bonetă scrobită. Era o fată tânără, probabil o debutantă, pe care încă o mai intimidau puțin clientele acelui cartier considerat „șic”. Fata puse ceainicul pe masă și spuse încetișor: *Lapsang sushong*... solicitând o aprobare de la Sarah. Tânăra femeie zâmbi, îi plăcea ritualul pompos și neghiob al saloanelor de ceai, cu șușotelile lor ca de spovedanie, cu secretele imaginare schimbate între două înghițituri de tartă cu afine și gângurelile doamnelor de cincizeci de ani, cu părul vopsit. În toate astea exista o banalitate care o liniștea. Era o lume blândă și domoală, unde nu avea loc niciodată vreun fapt deosebit – o enclavă de calm pe traseul bulevardului.

Turnă puțin lichid fierbinte peste feliuța rotundă de lămâie. Imaginea i se reflecta în oglinzile din fundul sălii. Cu ocazia asta constată că turbanul de piele pe care îl purta nu-i alunecase și că nimeni nu putea ghici că avea craniul lipsit de păr. Era un lucru important.

Firește, ar fi putut să folosească peruci, dar detesta acest subterfugiu care i-ar fi afectat originalitatea și care – paradoxal – îi dădea impresia că e cheală, își zise că era frumoasă așa, îmbrăcată toată în piele neagră, cu umerii obrajilor proeminenți, ochii alungiți și parcă ceva dintr-o preoteasă egipteană obosită de rugăciuni nesfârșite. Rugăciuni sau sacrificii...

Știa că toate celelalte femei se uită la ea. Le simțea privirile ca pe atingerea ușoară a unor aripi de fluture. Priviri geloase, vindicative. Zâmbi și amestecă în ceai cu linguriță de argint. O ceremonie desuetă, care o liniștea mai bine decât ar fi făcut-o tranchilizantele cele mai eficiente.

Își petrecuse ziua umblând după cumpărături și făcând o grămadă de alte activități inutile. Cumpărase haine, lenjerie fină și pierduse o oră întreagă căutând ciorapi de o anumită nuanță cenușie. Pentru cine? Pentru ce?

Se tot îmbrăcase și dezbrăcase în spațiul îngust al cabinelor de probă, și de fiecare data surprinsese în privirea vânzătoarelor aceeași scânteie de admirație. Într-un magazin din cartierul Marais, chiar auzise o fată șoptind: „Are asta un look!...” Era plăcut să te joci de-a femeia normală. Putea să-și spună că e soția trândavă a unui cadru superior și că își petrece zilele frecventând magazinele și librăriile-saloane de ceai unde se vorbește cu gura plină despre literatură.

„Marți, la ora optsprezece, mă duc la cursul de bucătărie chinezească”, visa ea. „Vineri, ședința de gimnastică tibetană...”

Era un joc. Jocul de-a „oamenii normali”. Îl juca de îndată ce ieșea pe poarta vilei, străduindu-se să uite totul: pe Georges și maniile lui, muzeul, animalele. Se străduia să-și imagineze cum putea să arate după-amiaza unei tinere burgheze lăsate în voia ei. Seara se întorcea acasă încărcată cu pachete pe care le uita într-un colț și nici măcar nu le desfăcea. Știa că nu va avea niciodată ocazia să poarte rochiile alese, totuși, cu o grijă meticuloasă. Toate astea nu erau pentru ea. În casă nu avea nevoie decât de o bluză albă și o cămașă de forță. O ținută de clinică psihiatrică.

Gândul o făcu să râdă înfundat și își arse buzele sorbind din ceaiul prea fierbinte.

Se întinse ca atunci când îți cauți o poziție confortabilă într-o cadă plină cu apă călduță. Se tolănea în banalitatea acelui sfârșit de după-amiază liniștită. Se spăla în ea. Căci de cealaltă parte a bulevardului, în spatele zidurilor înalte care, aidoma unor metereze imposibil de cucerit, închideau vila și parcul, o aștepta ceva murdar. Uneori îi venea să oprească oamenii de pe stradă și să-i întrebe:

— Știți ce se află dincolo de aceste ziduri?

Probabil că trecătorii mai întâi s-ar fi strâmbat și apoi ar fi răspuns:

— O cazarmă? Un institut? O clădire oficială?

Adevărul era că privind de la înălțimea unui om nu aveai

cum să ghicești parcul, casa mare și domul ei ciudat, plin de găinațul porumbeilor. Nu se putea ghici nimic și era cu atât mai bine...

Da, oamenii ar fi zis: „O cazarmă...” Iar ea ar fi răspuns:

— N-ați ghicit! E un templu. Și, ca în toate templele adevărate, aici se săvârșesc sacrificii.

Dar nu trebuia să se gândească la asta, altfel și-ar fi văzut fericirea fărâmițându-se, pierind. Trebuia să continue joaca de-a femeia frivolă – până la capăt, până seara, până în momentul în care va fi nevoită să se întoarcă.

Clientele o priveau din nou. Se distra închipuindu-și ce gândeau despre ea: „E amanta cutărui publicist... E un top-model... E...”

Ar fi putut să le răspundă:

— Nici vorbă de așa ceva. Sunt dresoare.

Cuvântul acesta i se potrivea exact, nu? Era dresoare și peste foarte puțin timp avea să se înapoieze în cușca fiarelor, unde o aștepta Georges Mareuil-Mondesco.

O aștepta, era sigură. În seara asta avea să fie reprezentație. Se puteau deja aprinde reflectoarele și împrăștia rumeguș în arenă.

Rumeguș ca să absoarbă sângele...

Dădu din cap, parcă deranjată de o viespe, și își goli ceașca. Liniștea i se fisura, dar ea era de vină. Se apropiase prea mult de casă, iar undele nefaste emanate de creierul dezechilibrat al lui Georges trecuseră pe deasupra zidului și veniseră să o persecute în confortul plăcut al salonului de ceai.

Femeile de la masa vecină o urmăreau, cu buzele strânse. Un moment se întrebă dacă nu cumva își pierduse în așa măsură sângele rece, încât să vorbească cu glas tare. De la o vreme, i se cam întâmpla, în clipele de mare tensiune nervoasă.

— Sunt o dresoare, ar fi avut ea poftă să le strige. Sau mai curând o infirmieră. O infirmieră secretă, fără uniformă sau bonetă...

Totuși avea o uniformă. Georges o pusese să cumpere una, ca să inducă în eroare. O îmbrăca uneori, când venea cineva în casă. Dar asta se întâmpla rar. Din cauza muzeului,

Georges nu mai primea de multă vreme pe nimeni.

O infirmieră secretă, denumirea era bună. O infirmieră pe care ar fi trebuit să o îmbrace în cauciuc negru. Strânse din dinți pentru a-și ascunde râsul nervos.

Simțea o pornire din ce în ce mai mare de a le ocărî pe cliente. Cu ținuta lor semeață, îi aminteau brusc de fantomele sinistre ivite din trecutul ei intim. „Să nu întârziați pe străzi diseară, frumoaselor”, își zise rânjind. „În noaptea asta, fiara va fi slobozită. Știu, simt…”

Era sigură că nu se înșeală. Cunoștea perfect simptomele. De câteva zile, Georges se agita, se învârtea ca un animal în cușcă, îl văzuse ascultând pielea fotoliilor și legăturile de marochin ale cărților îngrămădite în bibliotecă. Uneori, chiar se uita fix la propriile lui încălțări, cu o angoasă care îl făcea să se schimonosească. Criza mocnea, fierbea înăbușit pe marginea plitei. Avea să izbucnească în curând, copleșindu-l cu imagini insuportabile. Și, atunci, din culise va trebui să-și facă apariția ea, dresoarea, infirmiera secretă. Va trebui să-i vină în ajutor.

Dar deocamdată bea ceai într-un salonaș snob unde o pisică siameză se freca de picioarele scaunelor. Doamnele spuneau: „O, ce drăgălașă e!…” Era o nerozie și era bine, liniștitor.

Ar fi stat acolo zile în șir, să bea *lapsang sushong* și să ronțăie bucăți mici de tartă.

Ba nu, îi șopti o voce interioară, *te-ai plictisi. Știi bine că ai nevoie de cușca fiarelor, de noapte… de execuțiile secrete.*

Asta fusese adevărat mai demult. Astăzi nu mai era chiar atât de sigură. Nu mai era „prinsă”.

Se aplecă spre geam și privi mulțimea de pe trotuare. Din interiorul vilei, cu greu ți-ai fi putut da seama că e atâta lume pe străzi. Treptat, uitai orașul și te credeai pe o insulă. Urmări oamenii cu un fel de aviditate, de lăcomie. Păreau plictisiți, osteniți. Se vor întoarce la casele lor și se vor uita la televizor, căscând și blestemând programele plictisitoare. Asta era viața normală. Prețul liniștii.

Privi la ceas. Criza se va declanșa, probabil, pe la miezul nopții. Asta era totdeauna ora la care mintea lui Georges începea să se fisureze. Când răsunau cele douăsprezece bătăi, creierul lui făcea explozie, năpădit de valul seismic al

fantasmelor, al nebuniei...

Ce va vedea el în seara asta? Nu avea de ce să-și pună întrebări, programul său era imuabil, ca un mecanism bine reglat. Era destul să închidă ochii ca să-l vadă agitându-se în mijlocul marii biblioteci. La miezul nopții, casa va începe să transpire... Totdeauna începea așa. Sudoarea brobonea pielea fotoliilor, îmbrăcămintea cărților. El le ștergea frenetic cu o batistă, agitându-se și suflând zgomotos. Ea stătea în umbră, ca de fiecare dată, până în momentul când trebuia să intre în scenă. Fiindcă era și puțin actriță, nu-i așa? Dacă nu vrei să-i superi pe nebuni și să le stârnești mânia, trebuie, evident, să știi să joci teatru.

O pală de vânt agită revistele dintr-un chioșc. Unul dintre titluri o făcu să zâmbească: *Jupuitorul umblă pe străzile noastre...*

Suna ca un roman-foileton de prin anii treizeci. Un titlu melodramatic, pentru o poveste incredibilă despre care se vorbea în toată presa, fericindu-i pe ziariști. Jupuitorul umbla pe străzi, iar ea era într-un... salon de ceai, în compania unor burgheze grase, severe și puțin cam moleșite.

Pisica siameză adulmeca pachetele îngrămădite la piciorul mesei. Acum, lui Sarah i-ar fi fost cam greu să-și aducă aminte ce anume cumpărase în cursul după-amiezii. Hainele, lenjeria deveneau la apropierea serii niște accesorii lipsite de importanță. Le-ar fi putut face cadou unei trecătoare sau le-ar fi putut îngrămădi în prima pubelă ieșită în cale, dacă nu s-ar fi temut că în felul acesta va atrage atenția. Pentru că nu-și putea permite cu niciun preț să atragă atenția. De altfel, ăsta și era motivul pentru care ieșea atât de puțin în oraș.

Se aprinseseră felinarele. Se făcea noapte. În curând vor veni iarna, Crăciunul, goana după cadouri, după cumpărături, un ritual de la care ea era exclusă. Dădu resemnată din umeri, plăti și își luă de jos pachetele. Pisica mieună deranjată, îi veni să-i șoptească: „Taci. Taci, că altfel îl chem pe Jupuitor...”

Ieși. Bulevardul și valul de mașini încă o mai despărțeau de zidul înalt și cenușiu. O cazarmă? Un institut? Un zid enorm și cenușiu, cu o poartă mare de fier pusă în mișcare de o

comandă electrică. Poarta aceea de oțel întărea aspectul „oficial” al clădirii. Era grea, ghintuită, fără broască la vedere. Respingătoare.

Sarah se opri la marginea trotuarului, așteptând culoarea verde a semaforului.

„Doar douăzeci de metri”, numără în gând. „Doar cincisprezece, doar...” Fiecare pas o apropia de zid și de poartă. Se uită din nou la ceas. Mai erau încă șase ore până la miezul nopții. Un răgaz lung și scurt totodată, dar nu avea puterea să abată cursul evenimentelor. Ca orice dresoare, nu era deloc în deplină siguranță în interiorul cuștii, așa că totdeauna trebuia să fie cu ochii în patru, să se gândească la gheara care s-ar fi putut întoarce împotriva ei. În orice clipă.

Când apăsă pe butonul interfonului, se crispă de groază.

— Eu sunt, zise.

Se auzi un bâzâit, și poarta enormă se deschise, acționată de un sistem hidraulic. De fiecare dată când intra, avea senzația că pătrunde într-un seif. De partea cealaltă era parcul, cufundat în întuneric, iar la capătul aleii – casa mare cu obloanele închise.

Tânăra se clătină pe tocurile înalte. Pachetele o stinghereau, îi venea să le arunce într-un tufiș și să nu-i mai pese de ele.

După felul cum erau aprinse luminile, Sarah ghici că el se afla deja în bibliotecă, străduindu-se să-și sporească frica.

Lui Georges nu-i plăcea că ea ieșea în oraș. Singur, devenea mult mai permeabil la fantasme. Nebunia lui își lua avânt. Sarah păși încet pe alee, ghidându-se după luminile casei. Nu-i era frică de întuneric. Nu era ea marea organizatoare a misterelor nopții?

Se poticni încă o dată pe treptele de marmură ale scării mari de la intrare, acoperite cu frunze uscate. Nimeni nu se ocupa de întreținerea parcului care, treptat, începea să semene cu un teren viran năpădit de buruieni.

Sarah deschise ușa holului. Nu se putu abține să adulmece, încercând să detecteze un eventual miros de sudoare. Dar era prea devreme. Casa nu transpira niciodată înainte de miezul nopții. Georges îi explicase asta de nenumărate ori.

Lăsă pachetele într-un colț al holului, la picioarele unei

armuri. Pendula arăta șase și un sfert.

Capitolul 1

Probabil că era aproape miezul nopții când casa deveni jilavă. Georges, nemișcat în mijlocul bibliotecii imense, simți cum mirosul invadează treptat încăperea. Un miros greu și uleios, care îți făcea greață. Rezemat în coate de birou și cu palmele așezate de o parte și de alta a unei enciclopedii groase pe care o răsfoia, Georges se prefăcu a nu observa nimic și își potrivi ochelarii pe nas. Dar panica i se amplifica, făcând să-i danseze în fata ochilor literele mici de pe pagina presărată cu pete de umezeală, împiedicându-l să mai citească. Se străduí să-și controleze respirația. Acum era trecut cu două minute de miezul nopții. O tăcere profundă și apăsătoare domnea în sala cu pereții acoperiți de cărți. Avea senzația că tavanul cobora încet, aidoma unui ciocan cu aburi, ca să-l strivească, pe el, Georges Mareuil-Mondesco, omulețul pierdut într-un fotoliu de piele, prea mare pentru el.

Georges detesta mobilierul casei. Megalomania tatălui său dusese la umplerea celor treizeci și trei de încăperi ale locuinței cu un mobilier disproporționat, care părea a fi fost fabricat pentru o armată de giganți. Totul era prea larg, prea înalt, prea gros. Trebuia să apuci cu amândouă mâinile mânerele sertarelor ca să le poți trage, să-ți soliciți toți mușchii ca să deschizi o ușă. Fuseseră alese doar materiale nobile, lemn masiv, întărit cu ferecături. Unele fotolii erau atât de grele, încât aveai nevoie de trei oameni ca să le poți deplasa. Georges auzise că în unele ținuturi, devastate în mod regulat de taifunuri, mobilele sunt prinse cu șuruburi de podea pentru a nu fi luate de trombă. Nu știa dacă e vorba de un fapt adevărat sau doar de o poveste, dar de un lucru era sigur: ciclonul ar fi putut să treacă peste casa lor fără să deplaseze din loc nici măcar un fotoliu! Totul fusese aranjat

aici o dată pentru totdeauna, după dorința lui Werner Mareuil-Mondesco, în urmă cu treizeci de ani.

Georges privi, nervos, peste umăr. Regretă imediat că se lăsase pradă fricii. Știa că această casă se hrănea cu spaima lui și că el trebuia să se prefacă nepăsător cât mai mult timp posibil. Totuși, mirosul devenea din ce în ce mai stânjenitor. O duhoare de menajerie, un miros de urină. Probabil că plutea în toată casa, răspândindu-se în valuri grețoase pe culoare, rostogolindu-se vijelios dintr-o încăpere în alta. Georges se strădui să rămână calm. În ciuda fricii, mâinile, lipite de birou, îi erau uscate și reci. Nu se simțea deloc în largul lui în fotoliul prea mare.

Deși împlinise patruzeci și cinci de ani, avea impresia că e un copil care trebuie tot timpul să se salte în vârful picioarelor pentru a ajunge la obiectele pe care adulții le așezaseră astfel încât el să nu poată pune mâna pe ele. Casa fusese construită de Werner, tatăl lui, și numai pentru sine însuși. Precum un costum de comandă, nu se putea potrivi nimănui altcuiva decât proprietarului ei. Georges se simțea acolo străin, nelalocul lui, ca un cerșetor îmbrăcat cu niște haine vechi, căpătate. Prea slab, prea mic, parcă plutea în interiorul construcției. Șifonierele enorme îl dominau ca niște faleze, ca niște donjoane. Ușile cu două canaturi, prin care se intra în diferitele încăperi, erau destul de înalte pentru a lăsa să treacă un om călare. Disproporția penibilă a locuinței alunga însăși ideea de intimitate, de confort, de stare plăcută. Salonul era mai mare decât sala pașilor pierduți a unui palat de justiție. Când te mișcai prin el, tocurile îți pocneau pe dalele de marmură neagră, stârnind ecouri care se repetau la nesfârșit. Tavanul acoperit de casetoane își înălța bolta la zece metri de podea, conferind ansamblului înfățișarea unei catedrale. Era frig chiar și în plină vară, căci soarele nu reușea să treacă prin sticla colorată a vitraliilor care acopereau fiecare fereastră. O casă construită pentru un colos de doi metri și zece, o eroare a naturii. Un... monstru?

Acest gând îl făcu pe Georges să-și muște buzele și să arunce din nou o privire pe deasupra umărului stâng. Cărțile, ca niște cărămizi groase îmbrăcate în piele, tapisau zidul din

spatele lui. Rafturile se ridicau până la tavan, ca într-o venerabilă bibliotecă universitară. Unele dintre ele erau foarte vechi și valorau azi o adevărată avere. Toate se refereau la vânătoare sau la zoologie.

Erau grele, imposibil de transportat. Câteva, care datau din Evul Mediu, aveau chiar scoarțe din lemn ferecat, cu închizători de oțel. Îți trebuia întreaga forță pentru a le deplasa. Când încercai să le tragi de pe raftul lor, aveai senzația că smulgi o piatră din zid. Georges se rănise foarte grav în copilărie, provocând prăbușirea unui raft plin cu volume enorme. Tatăl său râsese de el și îl rugase *să se ducă să sângereze în altă parte*, *nu pe covoarele lui orientale*.

O casă construită pentru un uriaș, plină de șifoniere uriașe, ticsite de costume uriașe. O casă în care erai condamnat să trăiești în pielea unui pitic. Totuși, Georges avea un metru optzeci, ceea ce nu era deloc neglijabil. Când i se întâmpla să se aventureze în afara casei, pe străzi și prin magazine, constata cu o oarecare satisfacție că îi domina pe mulți dintre semenii lui și că era *înalt*... Din păcate, această iluzie înceta imediat ce se întorcea acasă, imediat ce era confruntat cu acele fotolii obeze, cu acele scaune foarte potrivite să servească drept tron unui rege viking.

Werner voise balamale enorme, clanțe de fier forjat capabile să reziste forței mâinilor sale prea puternice. Desenase canapele și scaune capabile să suporte fără să geamă greutatea corpului său gigantic. Toate astea implicau o arhitectură exagerată și apăsătoare, o lume în care omul normal își găsea cu greu locul. Georges visa uneori la apartamente înguste, la camere mici, de servitoare. Aici, și bufetele erau prea mari. Werner, cu egoismul cumplit ce îi caracteriza fiecare hotărâre, ceruse ca totul să fie de mărimea lui. De aceea trebuia să ridici brațele ca să ajungi la clanțele ușilor, să urci pe o bancă mică pentru a putea avea acces la chiuvetă.

Firește, în spatele tuturor acestor lucruri se afla dorința constanta de a umili. În timpul vieții, Werner se delectase privindu-și vizitatorii cum se răsuceau să se cațere cu greu pe niște scaune prea înalte pentru ei și își stăpânise râsul triumfător observând aerul jalnic al acelorași invitați care,

după ce reușiseră să se așeze, își dădeau seama că picioarele lor nu atingeau pământul! Werner Mareuil-Mondesco fusese un om crud. Un titan care ți-ar fi strivit mâna dacă i-ai fi întins-o și s-ar fi uitat la tine cu o privire indulgentă, așa cum te uiți la un caniș. Un om cu care nu puteai comunica decât ridicând capul, dându-l mult pe spate. „Toți îmi vorbesc uitându-se la cer”, îi plăcea să repete. „De parcă s-ar adresa lui Dumnezeu în persoană.” Se delecta folosindu-se de statura lui pentru a-i umili pe cei de lângă el, și rareori se așeza ca să discute, astfel încât îi constrângea pe interlocutorii lui să adopte atitudinea unui turist care contemplă donjonul unei cetăți.

Georges își scutură capul, încercând să alunge amintirile care îl hărțuiau. Nu voia să se gândească la toate astea, mai ales în momentul când casa începea să transpire…

Încet, cu maxilarele încleștate, își trecu mâna peste mapa de piele de pe birou. Era umedă. Tresări. Totuși, nu era surprins; așa se petreceau lucrurile totdeauna. Făcea parte din ritual. Mai întâi casa devenea jilavă, după aceea…

Își îndreptă ușurel spatele, mângâind brațele fotoliului. Din piele se prelingeau picături fine. Fotoliul transpira ca un animal cuprins de febră. Nu era vorba de un simplu fenomen de condensare, ci pur și simplu de sudoare. Prima dată când se petrecuse povestea asta, Georges își dusese la gură degetul umezit, și imediat simțise pe limbă gustul de sare. Condensarea nu produce picături de apă sărată, numai corpurile vii sunt în stare să transpire astfel, umplând aerul cu o duhoare de sală de sport neaerisită.

Georges simțea sudoarea fotoliului năclăindu-i pantalonii. I se părea că stă călare pe un animal epuizat de o lungă alergare. Știa că, în spatele lui, copertele de piele ale volumelor îngrămădite în bibliotecă transpirau la fel. Era primul simptom, semnul unei febre crescânde. Pretutindeni în casă, toate obiectele de piele răspândeau aceeași sudoare. Fotoliile, canapelele, hainele, cizmele, pantofii – transpirau. De parcă acele piei moarte ar fi revenit brusc la viață, recăpătându-și puterea de a se înfiora, de a se înfierbânta.

În aceste momente de mare panică, unora dintre blănurile din salon părul li se lipea în șuvițe cleioase. Pielea de zebră

răspândea o duhoare cumplită, din blana de grizzly prinsă pe perete cădeau domol picături. Pielea se trezea, pielea sub toate formele, naturală sau prelucrată, domesticită. Pantofii redeveneau animalele care fuseseră cândva, *într-o zi*, *se vor acoperi de păr*. Georges era sigur de asta. Marochinul cărților îngrămădite pe rafturile bibliotecii va începe într-o zi să mugească. Viața revenea icnit, spasmodic, injectând scurte tresăriri postmortem obiectelor care umpleau casa.

*

Sarah își crispă mâinile pe balustrada scării, „Țicnitul, smintitul”, își zise ea, cu o animozitate reală, „Țicnitul face iar circ, gata, începe iar...”

Țicnitul, smintitul... Când se gândea la Georges, simțea totdeauna nevoia să folosească asemenea cuvinte vulgare, ce caricaturizau nebunia acestuia. O minimalizau, o lipseau de amploare și, în același timp, o... linișteau, pe ea, infirmiera, martora – complicea?

Se retrase în umbră, astfel încât el să nu o poată vedea. Cu mâinile crispate pe rampă, urmărea acutizarea crizei. Îi întrezărea deja derularea perfect previzibilă, jalonată precum un drum al Calvarului.

„Du-te și scutură-l”, își zicea uneori. „Du-te și aruncă-i o cană cu apă în față, să se potolească!”

Dar niciodată până acum nu îndrăznise s-o facă.

Știa că în aceste momente de mare agitație el vedea „lucruri” tulburătoare. Lucruri pe care ea nu le putea zări, îl pândea, ușor dezgustată, dar și cuprinsă de o excitație ciudată, inexplicabilă.

„Țicnitul, țăcănind, smintitul se dă în stambă... „

Îi cunoștea toate numerele și mai cu seamă finalul cumplit, invariabil.

„Țicnitul, smintitul.”

Se sprijini cu spatele de perete. „E ca și cum ai pândi o fiară sălbatică”, își repetă. „Să nu uiți niciodată asta. O fiară sălbatică.”

*

Georges trase din buzunarul vestei o batistă și își șterse încet ochelarii. Să nu cedeze niciodată în fața panicii, niciodată să nu lase să i se vadă spaima. Vârî mâna în buzunarul halatului de casă, scoase un carnet gros de culoare neagră, îmbrăcat în pânză, îl deschise și începu să-și noteze observațiile. O făcea cu lux de amănunte, specificând ora, poziția geografică în interiorul casei, simptomele constatate. Această îndeletnicire, care îi permitea să-și păstreze controlul nervilor, era îndeplinită cu meticulozitatea unui cronicar maniac.

Sub coapse, pantalonii absorbeau sudoarea fotoliului. O sudoare prea grasă, care emana un miros violent. Animalic. Georges încercă să surprindă cu coada ochiului vreo înfiorare a pielii de pe brațele fotoliului. Pielea arămie lucea, asudată, ca un bivol gonit de o felină. Impresia de viață pe care o degaja mobila era atât de puternică, încât Georges n-ar fi fost surprins peste măsură dacă ar fi auzit-o gâfâind sau mugind, dar așa ceva nu se întâmplase niciodată până atunci.

Georges nota în carnet, cu un scris mic și ilizibil, voit deformat și pe care numai el îl putea descifra. Peste câteva minute, vor răsuna zgomotele, îndepărtate, dar amplificate de cutia de rezonanță a sălilor înalte și goale. Casa era o gigantică portavoce, o pâlnie de gramofon.

La douăsprezece minute după miezul nopții, Georges notă primul foșnet, ca zgomotul unei perii care freacă un zid. O perie... sau o blană. O blană aspră, cu peri tari. Georges răsuci creionul între degetele înghețate. Deocamdată nu era chiar îngrijorat. Coridorul lung, plin de colonade, care ducea la pavilionul expoziției, era barat cu sârmă ghimpată.

O precauție pe care o considerase necesară în urmă cu trei

săptămâni, din cauza zgomotelor care i se părea că se apropie în mod primejdios. Îi ceruse lui Sarah să-l ajute să deruleze sârma plină de țepi, să o întindă de-a latul culoarului, între două coloane de marmură. Fata se cam strâmbase văzând cât era de muncă, dar până la urmă se lăsase convinsă. Și astfel, în câteva ore, ridicaseră o barieră curioasă, care semăna cu frontiera unei țări din Est sau cu gardul unui lagăr, ceea ce e aproape același lucru.

Pânza aceea de păianjen arăta destul de ciudat în mijlocul statuilor de marmură, al covoarelor și al oglinzilor înalte, dispuse de-a lungul coridorului. Dintr-o dată, divinitățile mitologice ale Renașterii păruseră prizonierele unui ghetou ciudat, aflate în așteptarea unei exterminări apropiate. Acest gând îl liniștise momentan pe Georges și îl făcuse să se lase cuprins de euforie, chiar dacă știa că adevăratul prizonier era el și numai el...

Da, munciseră din greu, cu mâinile protejate de niște mănuși vechi, dar spiralele rebele ale sârmei ghimpate le sfâșiaseră de mai multe ori hainele, crestându-le dureros pielea. De fiecare dată, Georges avusese impresia că niște colți mici i se înfigeau în carne, ca să-i sfâșie mușchii, și nu-și putuse reține o tresărire de panică. Exact ceea ce avea să se întâmple într-o zi, dacă pierdea controlul asupra situației. Din fericire, Sarah era acolo, Sarah care îl salva de greșeli, de uitări, de absențe. Tensiunea nervoasă pe care o suporta de atâția ani îl lăsa din ce în ce mai des lipsit de apărare, de reflexe, incapabil să ia o hotărâre. Era cât se poate de conștient că, fără ajutorul ei, s-ar fi îndreptat spre catastrofă. Prezența fetei era o adevărată binecuvântare.

— Ești aghiotantul meu, îi spunea el în glumă.

— Sunt infirmiera ta, îi răspundea ea. *Știi bine că, fără îngrijirile mele, ai duce-o și mai rău.*

Cu siguranță că avea dreptate. Oricum, se dovedise de mare ajutor la instalarea sârmei ghimpate.

— Singur n-aș fi reușit niciodată, îi spusese Georges. Acum, restul casei este într-adevăr apărat.

Apărat, da, însă pentru cât timp? Sudoarea și zgomotele deveniseră din ce în ce mai frecvente. De trei-patru luni, perioadele de repaus începuseră să se scurteze. Fenomenele

transpirației se manifestau înainte doar o dată sau de doua ori pe an, nu mai mult, și în general, în preajma comemorării... A comemorării...

(*Imbecilule*! *Nu aminti niciodată de asta*! *Niciodată*!)

Georges se ridică încetișor. Coapsele i se dezlipiră de fotoliul umed. Acum mirosul năvălise peste el, un miros oribil. Acea sudoare...

Acea sudoare de maimuță.

Traversă biblioteca fără să arunce nicio privire bucăților de piele care luceau de transpirație. Casa era enormă, pierdută în mijlocul unui parc apărat de un zid împrejmuitor, prevăzut deasupra cu un grilaj. Un domeniu născocit de megalomania lui Werner, o enclavă feudală pe care o puteai parcurge în galopul calului, și asta chiar în mijlocul unui oraș mare, plin de birouri și uzine. Un castel anacronic, pe care municipalitatea dorise de mai multe ori să-l treacă în rândul monumentelor istorice.

— Nu încă, protestase Georges. Am mijloacele de a întreține casa fără să recurg la mila statului. Poate mai târziu...

Doamne! Dacă oamenii aceia ar fi știut adevărul, ar fi urlat de oroare și ar fi rupt-o la fugă, uitând pe loc de propunerile lor de subvenție!

Georges își înăbuși un râs nervos. Accesele de ilaritate îl făceau să sughițe și să plângă. Din când în când își repeta că e nebun, pur și simplu nebun, și că răul care cangrena casa nu era decât produsul creierului său bolnav. Da, nebunia era o ipoteză seducătoare, aproape liniștitoare. O consolare. Numai că, din nefericire, nu credea deloc în ea.

— Închipuiri, murmură el. Halucinații. Nimic din toate astea nu există. Tu ai inventat totul.

Dar simțea pe coapse și pe degete sudoarea fotoliului și vedea lucind volumele mari, cu scoarțele pline de picăturile de transpirație. Și mirosul! Mirosul de subsuoară, care domina totul. Nu – refugiul nebuniei era o capcană, o lașitate care îi permitea să nege realitatea primejdiei. O dată sau de două ori îi trecuse prin minte să se interneze. Era bogat, ar fi putut alege o clinică elegantă, confortabilă, dar știa că procedând astfel nu rezolva deloc problema.

Era răspunzător de ceea ce clocotea înăuntrul casei, era de

datoria lui să rețină haosul între zidurile construcției, să împiedice răul să se răspândească în afară, în parc, în oraș... El era paznicul blestemului, santinela tenebrelor. Trebuia să administreze răul ca un contabil ai ororii, și asta până la moarte.

Se opri în pragul holului. Imensitatea încăperii îl amețea puțin. Sala era atât de mare, încât niciun sistem de iluminat nu reușea să o scoată în totalitate din întuneric. Totdeauna rămâneau ici și colo unghere obscure, bălți de beznă care stagnau prin colțuri, în spatele statuilor de abanos, pe sub canapele. Georges avea grijă să nu se apropie niciodată de ele, de parcă petele de umbră ar fi ascuns vreo capcană.

Oglinzile care acopereau pereții îi reflectau imaginea, aceea a unui bărbat înalt și slab, cu părul foarte scurt, tuns perie, ca al militarilor. Doar o urmă de păr, care lăsa să i se zărească pielea roșiatică a capului golaș. Se văzu adus de spate și bătrân. Viața trecuse ca un vis, ca un coșmar. Trăise într-o veșnică spaimă, în așteptarea momentului următor, a ceea ce avea să se petreacă foarte curând... Trăise fără să-și dea seama de asta, prizonier al secretului acelei case, în timp ce oamenii ceilalți se mișcau, liber, pe afară, făceau călătorii, iubeau femei, creșteau copii, se plictiseau așteptând pensia, moartea... În definitiv, cine era mai câștigat? Ceilalți sau el, paznicul unui secret uluitor?

Se scuturâ pentru a pune capăt contemplării acelei oglinzi cu umbre și traversă holul în diagonală. Acum trebuia să meargă în sala comemorativă – și perspectiva îl înspăimânta. Se opri în fața ușii grele, cu ghinturi de aramă, ezitând, amânând momentul în care va trebui să o deschidă și, r*epede*, *foarte repede*, să aprindă lumina, astfel încât sala de expoziție să nu-i apară ca o gaură neagră și fără fund, ca o prăpastie înfricoșătoare. Trase o gură mare de aer și se agăță de clanță, întrerupătorul se afla înăuntru, la dreapta, lângă tocul ușii. Imediat ce era acționat, se aprindea o baterie de reflectoare ce revărsa o lumină fără umbre, ca într-o sală de operații.

Georges făcu un pas, apoi încă unul. Sala era ocupată de o vitrină imensă, în care fusese reconstituit, în mărime naturală, un colț de savană. Un panou de aramă, fixat pe

soclu, purta inscripția: *Werner Mareuil-Mondesco. Katanga. 1948.*

Georges se înfiora. Reconstituirea din spatele geamului blindat era de o fidelitate extraordinară. Într-un colț al savanei, printre ierburi uscate și tufișuri pline de mărăcini, fusese ridicat un cort din pânză groasă. În picioare, la poalele unui copac mort, albit de soare, un bărbat înalt, cu torsul gol, se rădea cu un brici. O oglinjoară proptită la baza unei crengi îi permitea să-și urmărească până și cele mai mici gesturi. Cu fața plină de săpun și brațele ridicate pentru vecie, bărbatul își rădea, de peste treizeci de ani, obrazul stâng. *Werner... Werner Mareuil-Mondesco, tatăl lui.*

Georges se opri la jumătatea drumului, întrebându-se dacă va avea forța să meargă mai departe. În general, se mulțumea să privească din pragul sălii, printr-un binoclu, vitrina – atât de tare îl înspăimânta statuia de ceară. Werner comandase executarea ei după o serie de fotografii făcute în cursul unui safari. Era un capriciu de om bogat, o atracție pe care îi plăcea să o dezvăluie la sfârșitul seratelor, pentru a le înveseli pe doamnele de condiție bună, încălzite de șampanie și de alcooluri tari.

— Haideți să dăm o raită pe la cortul meu! striga în gura mare, agitându-și trabucul. Veți vedea o adevărată operă de artă, o reconstituire care o să vă lase cu gura căscată!

În privința asta avea dreptate. Statuia de ceară care îl reprezenta pe el le făcea pe cele de la Muzeul Grevin să semene cu niște marionete jalnice. Artistul modelator lucrase cu o grijă de maniac al detaliului, reconstituind fiecare cicatrice cu o fidelitate scrupuloasă. Nimic nu lipsea – de la alunițe și până la părul de pe piept, implantat cu mâna, fir cu fir. Culoarea cărnii era atât de reușită, încât îți venea amețeală. Pe umeri se vedeau sechelele unei insolații și urmele unei jupuieli ușoare. Sub spuma de săpun se zărea barba deasă care acoperea obrajii vânătorului. Pentru această realizare fusese nevoie de luni întregi de muncă înverșunată, de ore și ore de pază, de nenumărate relevee anatomice.

Pe soclul vitrinei, un panou-legendă preciza originea fiecărei cicatrice care marca torsul gol al lui Werner Mareuil-

Mondesco. *Pe bicepsul drept se distinge o rană în zigzag, de la lovitura de labă a unui leopard. Pe piept, în mijlocul marelui pectoral stâng, gaura făcută de o săgeată indigenă în provincia...*

Un monument stupid, ridicat pentru glorificarea unui fanfaron. Un monument de vanitate, care te lăsa fără glas. Totuși, în ciuda aroganței acelei realizări, nimeni nu îndrăznise vreodată să râdă sau să facă vreo glumă cât de mică în cursul vizitelor-surpriză organizate de Werner. Atât de puternică era impresia de forță amenințătoare, sălbatică, pe care o degaja statuia, încât ezitai să-ți bați joc. Omul acela de ceară părea atât de real, atât de... viu! Briciul ținut de mâna lui mare părea o armă redutabilă. Ar fi fost de ajuns ca uriașul să se întoarcă, să măture spațiul cu brațul întins – pentru a tăia un gât sau a cresta o față. Dar era o prostie, nu putea să se întoarcă, nu-i așa, *pentru că era vorba de o statuie*. În copilăria lui, Georges își spusese asta de zeci de ori.

Vitrina, prin felul meșteșugit în care fusese concepută, provoca o senzație de stinghereală. Georges știa că, sub piatra mare și albă așezată la intrarea în cort, se află un scorpion împăiat, cu acul ridicat. În timpul vizitelor, Werner se distra să le înspăimânte pe doamnele din lumea bună, cerându-le să ridice piatra cu pricina și provocând un cor de strigăte ascuțite și o dezlănțuire de clipiri nesfârșite. De copac fusese sprijinită o carabină de calibru mare, cu un glonț pe țeava. Un glonț adevărat. Lui Werner îi făcea plăcere sa sublinieze acest lucru.

— Să nu puneți mâna! le zicea el. Trăgaciul e foarte sensibil, glonțul poate să plece singur. Dar în ținuturile alea, nu-i așa, trebuie să fii tot timpul în gardă. Poți să știi ce te pândește din tufiș? Ca să urinezi, ai nevoie de două mâini. Una ca să ții revolverul, cealaltă ca sa ții... *revolverul*. Ha! Ha!

Și de fiecare dată izbucnea într-un râs zgomotos, un râs de căpcăun satisfăcut, care le făcea pe femei să tremure extrem de plăcut.

Da, vitrina era prea reală ca să provoace ironia. Stârnea neliniștea prin multele ei detalii. Puteai să vezi patul de

campanie, cu plasa împotriva țânțarilor și cărțile așezate pe măsuța pliantă de la căpătâiul lui. Georges știa că între paginile lucrării de zoologie fusese așezat un prezervativ care ținea loc de semn _ de carte. O provocare puerilă, imaginată de Werner pentru uzul exclusiv al doamnelor de lume cu priviri prea indiscrete, în aceeași ordine de idei, când te apropiai de vitrină dintr-un anumit unghi, îți dădeai seama că șlițul pantalonilor de uniformă ai statuii nu era bine închis. Ajungea să apleci puțin capul ca să întrezărești, prin crăpătura pânzei, sexul personajului. Un membru enorm, deși nu era în erecție. În cursul vizitelor, Werner avea totdeauna grijă să o plaseze în punctul strategic pe vreuna dintre invitate, pentru a se bucura de plăcerea de a o vedea roșind brusc și, întorcându-și privirea, îngrozită la culme.

Pe masa de la căpătâiul patului se aflau o sticlă de whisky și un pahar de argint, câteva cartușe, precum și un revolver mare, cu mânerul striat.

Ani de zile, Georges se mulțumise cu o vizită lunară, deschizând puțin ușa sălii și privind din prag, cu binoclul. Uneori, în zilele de angoasă, fusese asaltat de bănuieli. Oare părul de pe pieptul statuii nu devenise mai cărunt decât înainte? Oare barba care îi acoperea obrajii nu devenise mai deasă? O vreme, fusese convins că, după moartea lui Werner, statuia îmbătrânea în locul lui, nemișcată, în acel colț de savană aflat la adăpost de timp, iar tulburarea lui ajunsese până la limitele insuportabilului.

Alteori își spunea că în cavoul familiei fusese coborât un sicriu gol și că adevăratul cadavru al tatălui său se afla acolo, de cealaltă parte a geamului, conservat în mod miraculos prin arta uluitoare a unui îmbălsămător pentru oamenii bogați. Fusese nevoie de multe eforturi ca să se convingă că în sală nu era decât o prea realistă statuie de ceară. De altfel, nu numai el avea această senzație stingheritoare. Servitoarele care se succedaseră în casă refuzau treptat să mai aibă grijă de vitrină.

— E prea fragilă, spuneau ele. Mi-e frică să nu sparg ceva.

Dar Georges știa că mințeau. În realitate, le era teamă să intre în vitrină pentru a șterge de praf colosul de ceară cu

torsul plin de cicatrice. Le era frică să nu-l gâdile cu pământuful lor, să nu-i provoace o mișcare de mânie, o... *Un braț care se întinde, cu mâna strânsă pe mânerul unui brici lung. Un fulger circular de oțel, care secționează un gât și smulge așchii de os din vertebrele cervicale*.

Georges le înțelegea repulsia. Cu timpul, renunțase, lăsând statuia să se umple încet de praf. Vitrina rămăsese acolo, în inima casei, închistată, performanță a prostului gust de care se vorbise mult cândva la seratele mondene. („Ați văzut vitrina lui Mareuil-Mondesco? Dumnezeule, cum poate să fie cineva atât de vulgar?") își bătuseră joc de Werner, dar totdeauna de departe, în spatele lui, pentru că tuturor le era teamă de el.

Georges fusese multă vreme speriat de vitrină. La paisprezece ani, la câteva luni după moartea tatălui său, i se întâmpla să intre în sală cu un chibrit aprins în mână, de parcă ar fi avut o armă.

— Nu ești decât o lumânare, mormăia el apropiindu-se de statuie. Nimic altceva decât o lumânare. Aș putea să te topesc, dacă aș vrea!

*

Sarah se trase ușurel înapoi, părăsindu-și postul de observație. Cunoștea pe de rost ceremonialul. Peste câteva minute, va fi rândul ei să intre în scenă.

Nu se mai putea mărgini să rămână în culise. Aveau să răsune cele trei lovituri de gong, semnalul de începere.

„Pentru că am un rol de jucat”, își spunea ea. „Am un rol frumos în această bufonerie sângeroasă și e timpul să ies în luminile rampei, să execut gesturile și să declam textul scris pentru mine.”

Era perfect conștientă că, monologând în acest fel, destul de artificial, punea o oarecare distanță între ea și evenimente, ținea frica la respect. Țicnitul, nebunul, țăcănitul, bufoneria, reprezentația, toate astea erau niște cuvinte-cod, de care se agăța pentru a-și păstra sângele rece. Apela la fanfaronadă ca să nu tremure de frică, asemenea copilului care, mergând pe un drum cufundat în întuneric, cântă îngroșându-și glasul.

Tânăra se deplasă pe lângă zid, cu spatele lipit de tapetul de hârtie umed. Știa că va veni la ea. Nebunul, țicnitul, țăcănitul va urca încet treptele ca să ajungă la ea. Totdeauna se întâmpla la fel.

Avu impresia că un regizor invizibil o împingea afara din culise și că un sufleor ascuns îi șoptea replicile...

*

Georges se opri la trei metri de vitrină. În oglinjoara agățată între ramuri vedea ochii lui Werner, care îl supravegheau.

„Idiotule!” își repetă pentru a mia oară. „Nu sunt decât niște ochi de sticlă! Porțelan colorat. Niște proteze. *Nimic viu*!” Dar transpira abundent sub halatul de casă și propriul lui miros îl stingherea. Acum trebuia să intre în vitrină. Să deschidă ușița instalată lateral și să pătrundă în acel pătrat de Africă fosilizată. Puse mâna pe clanța de porțelan.

Intră... Dispozitivul de climatizare făcea să se miște ierburile înalte, întărind iluzia. Georges se strecură în cort. Deși trecuseră atâția ani, mirosul de sudoare și de somn nu slăbise deloc. I se păru totuși că nivelul lichidului din sticla de whisky scăzuse și că prezervativul care servea drept semn de carte se deplasase între alte pagini, de parcă în fiecare noapte statuia de ceară își părăsea poziția de la poalele copacului, punea jos briciul și venea să se întindă pe pat, sorbind un pahar de alcool și citind câteva file înainte de a adormi...

Nu, era absurd. Statuia nu se mișca. Rămânea încremenită în fața oglinzii, și ziua și noaptea. Era o bucată de ceară fără viață, o lumânare gigantică.

„Dacă ți-aș înfige în fund un fitil aprins, ai lumina casa o săptămână întreagă!” gândi cu ură Georges, îngenunchind lângă patul de campanie.

Băgă mâna sub pat, în căutarea valijoarei. Nu-i plăcea să procedeze astfel, pe pipăite, căci îi era frică de insecte, de scorpioni. Într-o zi, va pune mâna pe o tarantulă și...

Dar toate insectele din vitrină muriseră...

Muriseră? Chiar puteai să fii sigur de asta? Citise că în

Egipt fuseseră descoperite, în vasele funerare ale unui mormânt, niște larve pe care puțina umiditate le readusese la viață, și asta în ciuda miilor de ani de somn. Poate că tot așa stăteau lucrurile și în interiorul, vitrinei. Într-o zi, insectele pe care le credea uscate vor ieși din amorțeală și vor începe să se plimbe de colo până colo. Apucă mânerul și trase spre el. Era o valijoară din lemn prețios, protejată de colțare din cupru. O deschise.

Pe catifeaua adâncită a alveolelor, stăteau șase brice drepte, cu lame sclipitoare. Câte unul pentru fiecare zi a săptămânii. Cel de duminică lipsea. Se afla între degetele statuii. Georges luă briciul de joi și îl privi îndelung. O lamă frumoasă de oțel, o sabie la scară redusă. Pe mânerul scobit, din corn cizelat, se etalau inițialele lui Werner Mareuil-Mondesco. Niște litere mari, legate între ele pe un fond de arabescuri, asemenea unor coloane de templu pierdute în mijlocul vegetației. Georges închise ușurel briciul. Un oțel suedez, călit ca sabia unui samurai. O asemenea realizare, atât de perfectă, era aproape de neconceput în zilele noastre. Georges știa că nu trebuie să mângâie tăișul cu degetul, dacă nu voia să se cresteze până la os. Ca să te razi cu o astfel de armă trebuia să fii perfect stăpân pe tine, și mâinile să nu-ți tremure. La cea mai mică greșeală, îți tăiai beregata. Pielea se deschidea fără să-ți lase timp să simți vreo durere... și era deja prea târziu.

Georges puse briciul în buzunar și ieși din cort. Ochii din centrul oglinjoarei îl urmăreau mereu.

„Lasă-mă-n pace!” porunci el în gând. „Dă-mi pace, *fiindcă treaba o fac pentru tine*. Repar tâmpeniile tale. Înțelegi? Tâmpeniile tale!”

Deocamdată nu avea de ce se teme, statuia îl va lăsa în pace. Avea o misiune de îndeplinit. Ieși din vitrină și îi închise cu grijă ușa. Era douăsprezece și jumătate, trebuia să se grăbească. Briciul îi atârna greu în buzunarul halatului de casă.

„Ești țicnit”, șopti o voce înfundată, în adâncul creierului său. „Ești pur și simplu țicnit. Ar trebui să te internezi.”

În mod ciudat, perspectiva unei eventuale internări nu-l speria. Visa la ea din când în când, ca la o vacanță lungă și

binemeritată. I-ar fi plăcut să fie nebun. Ar fi vrut ca toate chinurile să i se poată reduce la câțiva termeni barbari, precum psihoză sau schizofrenie; dar această ușurare, această pace nu-i va fi acordată, era inutil să mai viseze la o astfel de portiță de scăpare. Va trebui să suporte totul până la capăt. Să ia asupra lui blestemul.

Părăsi cabinetul și porni în sus, pe scara imensă din hol. Respira cu o oarecare dificultate, și o nevoie cumplită de a urina îi chinuia vezica. Străbătu un culoar, mergând în vârful picioarelor, pentru a-și înăbuși zgomotul pașilor. Intra pe teritoriul stăpânit de Sarah, în acea zonă unde el însuși nu pătrundea decât în caz de extremă urgență. Având grijă să nu facă niciun zgomot, deschise ușa unui bufet și se strecură în ascunzătoarea îngustă. În perete, la înălțimea unui om, fusese practicat un vizor care îți permitea să urmărești tot ce se petrecea în camera vecină. Georges își lipi ochiul de ocularul de cauciuc, așa cum se instalează la periscop un căpitan de submarin.

Lentila cuprindea în raza ei vizuală toată suprafața unei băi acoperite cu plăcuțe de marmură imaculată, înăuntru se mișca o femeie tânără, goală, cu trupul subțire și musculos. Cu șoldurile înguste și sânii mici. Capul, ca și pubisul și subsuorile, îi era perfect ras. Georges scoase un lung suspin de ușurare. Sarah era perfectă, se îngrijea totdeauna. Putea să aibă încredere în ea. Își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte și trase o gură de aer. Deja respira ceva mai bine.

De cealaltă parte a peretelui, tânăra umbla prin încăpere, ocupându-se de mărunțișuri. Georges miji ochii. I se păru că săpunea în chiuvetă o pereche de chiloți. Această treabă fără importanță îi scotea în evidență mușchii antebrațelor. Avea carnea tare și puternică, fără pic de grăsime. O constituție viguroasă, care lăsa să se ghicească, sub pielea netedă și brună, toate contururile ecorșeului.

Georges îi privi încă o dată, cu atenție, craniul chel, strălucind ca o bilă de biliard, pubisul grijuliu epilat cu ceară, mai neted decât sexul unei fetițe. Niciun firișor de păr. Sarah era ca statuile de marmură ale zeițelor din Grecia antică, perfectă, neomenească, platonică.

Fără plete, fără blăniță, fără cea mai mică urmă de

animalitate. O statuie de marmură.

Georges își simți pieptul ușurându-se. De fiecare dată când făcea o verificare îi era teamă să nu o surprindă pe Sarah în greșeală. Să nu cumva să descopere că nu se îngrijise, că are păr pe picioare, la subsuori. Că vintrele i s-a transformat într-un hățiș, în… *blană*.

Căci despre asta era vorba, nu-i așa? Fiecare smoc de păr constituia un fel de teritoriu animalic, un embrion de blană care nu aștepta decât să se întindă, să prolifereze, să invadeze restul corpului. Era suficient un moment de neatenție sau de neglijență corporală, și pilozitatea lua amploare, se revărsa dintre coapse, acoperea pântecele, pornea la asaltul picioarelor. Blana primitivă se reconstituia. Blana animalului inițial. O pădure de peri grași, obsceni, din care emana acel oribil miros de sudoare. Acea sudoare de maimuță pe care niciun parfum, niciun deodorant nu reușeau să-l acopere.

Gura lui Georges tremura spasmodic. Era fericit, ușurat. Da, de fiecare dată când se apleca spre vizor se temea să nu o surprindă pe Sarah *în greșeală*. Să nu o descopere costumată în animal, josnică, păroasă… *bună de ucis*.

Nu voia să-i facă rău, dimpotrivă, dar trebuia să respecte regulile casei. Niște reguli cumplite, al căror păzitor era chiar el.

Din fericire, nu reușise niciodată s-o prindă pe tânără în greșeală. Ea rămăsese de-a lungul lunilor neteda, perfectă, zveltă. Îi plăceau la ea umerii proeminenți ai obrajilor, gura cu buze subțiri, pline de cruzime, lipsite de senzualitate. Îi plăcea să-i vadă mușchii viguroși mișcându-se sub piele. Îmbrăcată, Sarah avea totdeauna aerul unei studente fragile, puțin cam slabe. Al unei balerine gata sa cadă pradă primului virus sau să strănute cum a dat de curent. Goală însă, își arăta adevărata ei fire de femeie-soldat. Dacă ar fi avut pielea neagră și s-ar fi născut în Africa, ar fi luat sulița și scutul pentru a se impune în fruntea unui trib de masculi războinici. I-ar fi dominat fără greutate, căci avea forța și duritatea unei lame de spadă. Dormea puțin și mânca din vârful buzelor, fără plăcere. Fiecare din atitudinile ei trăda pânda, alarma. Stând jos și bând o ceașcă de ceai, era deja

pregătită să se năpustească și să lupte.

Georges avea nevoie de ea, o dorea în umbra lui, ca pe un înger păzitor, o infirmieră... De altfel, în felul acesta vorbea de Sarah când cineva îl întreba despre tânăra femeie.

— Infirmiera mea, zicea, și amintea de crizele penibile de astm din timpul nopților, care îl doborau uneori, lăsându-l vlăguit, gâfâind, mai slab decât un copil. Dacă n-ar fi fost ea... adăuga cu o voce plină de subînțelesuri.

— Și totuși, nu pare deloc de la Asistența Publică, spuneau scepticii, în colțul gurii.

Și era adevărat că Sarah, cu genele rase, cu craniul gol ascuns sub o bonetă albă, evoca parcă ceva echivoc, primejdios.

— Nu știu ce să zic, observase într-o zi un prieten al lui Georges. Dar are aerul unei călugărițe caterisite și convertite la nazism. Mă bagă în sperieți. E drăguță, dar nu mi-ar veni deloc să mă culc cu ea. Mărturisesc că aș ezita să mă strecor, în pielea goală, lângă ea în pat. Tu nu?

Georges răspundea cu un zâmbet superior. Sarah nu-l speria deloc, dimpotrivă, dar nu-i displăcea faptul că inspira anturajului său o teamă salutară. Afară, pe stradă, în cafenele, oamenii o luau drept o *cover-girl*. Se îmbrăca în piele și purta o bonetă de aviator, gen primul război mondial, a cărei curelușă și-o lega sub bărbia triunghiulară. Pe terasa cafenelelor, părea o aviatoare venită să-și potolească setea până când vreun mecanic îi va face plinul avionului. Dar lucrul acesta nu se întâmpla prea frecvent, deoarece Sarah ieșea rar din casă și avea același dezgust față de „exterior” ca și patronul ei. Parcul din jurul casei îi era de ajuns ca să ia aer și să alerge în fiecare dimineață pentru a-și întări mușchii picioarelor lungi. Georges o urmărea cu binoclul, apreciind faptul că transpira foarte puțin, chiar și atunci când făcea vreun efort.

Din acest punct de vedere, Sarah era perfectă. O femeie-războinic exilată în labirintul unui mare oraș, o infirmieră obișnuită să îngrijească răniții, sub bombardamentele de artilerie. Vorbea puțin și nu zâmbea niciodată. Și era bine așa – mai văzuse cineva o lamă zâmbind?

Georges se îndepărtă de vizor și își scoase hainele. După ce

rămase în pielea goală, îmbrăcă un costum de scafandru din cauciuc negru, fără cagulă, peste care își aruncă o manta impermeabilă, de marinar, de aceeași culoare, își puse niște încălțări de ciclist și, cu briciul în buzunar, ieși din dulap. Mantaua era lungă, ascunzându-i aproape în întregime combinezonul de scafandru care, la nevoie, putea fi luat drept niște pantaloni colanți.

Coborî încet scara cea mare. Din clipa aceea, ceremonialul începuse și nimic nu mai putea să-l oprească. Trebuia să meargă până la capăt, ca de fiecare dată.

Ajunse în hol, o luă la dreapta și o porni în jos, pe scara ce ducea la garaj. Nu se simțea prea nervos, dar briciul îi atârna în buzunar ca o nicovală.

Capitolul 2

Alese cea mai joasă dintre cele cinci mașini rânduite în garaj. Era albastră și avea un profil de rechin. Și mai era și un vehicul rapid. Urcă în ea și declanșă, prin telecomandă, deschiderea ușilor. Panourile masive, blindate, alunecară lateral, dând la iveală planul înclinat al rampei de acces către stradă.

Lui Georges nu-i plăcea să conducă, deși nu-l amenința nicio primejdie – se înnopta și străzile erau pustii. Se uită la ceasul de pe tabloul de bord. Unu fără douăzeci. Observă, cu dezgust, că mâinile lui lăsau urme jilave pe volan. Ezită, rulând la întâmplare. Când era posedat, creierul nu-i mai funcționa bine. Vraja îi reducea inteligența și îi întuneca rațiunea. Trebuia să-și găsească prada foarte repede, pentru a redeveni normal. Cu reperatul se ocupa în general Sarah, procurându-i adrese, fotografii, comunicându-i obiceiurile victimelor. El n-ar fi fost în stare să facă o astfel de treabă. I-ar fi fost prea frică să nu fie remarcat, arestat, interogat. Și pe urmă, nu avea nici răbdare.

Luptând împotriva huruitului din urechi, își repetă informațiile din dosarul selectat și învățat pe de rost în ultimele zile. Era vorba de o femeie de patruzeci și cinci de ani, impresară la o casă de discuri. Joia seara stătea acasă, la mica ei reședință particulară, unde studia dosare și asculta benzi până la miezul nopții. Apoi, timp de o oră, gâfâia făcând gimnastică aerobică, după care intra sub duș, se relaxa și în cele din urmă își scotea cățelușul (un minuscul *yorkshire*), pentru a-i îngădui să urineze pe roata vreunei mașini. Plimbarea câinelui avea loc, cu regularitate, între unu și unu și un sfert. După aceea, femeia se întorcea în casă și aștepta vizita unui amant tânăr, de vreo douăzeci de ani,

un cântăreț de muzică ușoară care lucra într-un local specializat în exploatarea turiștilor japonezi.

Georges trebuia să lovească în acest scurt răgaz de timp. Unu-unu și un sfert... Locuința era situată pe o stradă îngustă și pustie, mărginită de prăvăliile unor anticari. Femeia era înaltă și puternică, perfect sănătoasă. Practica mai multe sporturi. Dosarul preciza că, în raporturile sexuale, prefera să stea deasupra partenerilor ei masculini și nu ezita să-i sodomizeze cu un penis artificial, pe care îl ținea în permanență pe noptieră, într-o cutie lăcuită.

Georges se întreba cum putea să obțină Sarah astfel de informații, îi trăgea de limbă pe servitori? Să fi fost vorba de persoane pe care le frecventase în trecut? Nu avea habar și nu îndrăznea să ceară lămuriri.

Georges pătrunse pe strada anticarilor, parcă mașina cum putu mai bine și opri motorul. Îi era frig, în ciuda descărcărilor de adrenalină care îi tulburau organismul. Un văl gros, dezagreabil de compact, îi întuneca parțial mintea. Răsuflarea lui umplea habitaclul cu norișori de abur, dar el nu mai reușea să-și amintească unde se afla butonul care comanda încălzirea. Într-o zi – după ce-și va împlini nelegiuirea – se va pomeni definitiv idiot, vlăguit, neștiind nici măcar ce-ar trebui făcut pentru demarajul unei mașini. Va rămâne acolo ca un imbecil, legănându-se pe marginea trotuarului, așteptând să vină poliția și să-l înhațe... De aceea avea nevoie de Sarah: pentru a contracara aceste bruște stări de absență.

Se înfioră. Sudoarea îi șiroia, rece ca gheața, pe sub costumul de cauciuc. Scoase briciul din buzunar, îl desfăcu și îl așeză pe genunchi. Cifrele roșii ale ceasului dansau pe tabloul de bord, continuând numărătoarea inversă.

Georges închise ochii. Venea iarna. Anotimpul prost, în care, înfofolite în hainele lor de blană, femeile umpleau străzile cartierelor bogate. Această paradă provocatoare ațâța apetitul casei și îl constrângea pe Georges să iasă din bârlog. Umbla la întâmplare, cu nările fremătând, pe urmele burghezelor îmblănite.

Nu-l înșelau, nu! Zadarnic se stropeau cu parfumuri costisitoare, tot nu reușeau să acopere mirosul de sudoare

animală care li se prelingea din haine. Se credeau frumoase și-și dădeau ifose, într-o capcană de peri grași care puteau. Georges strângea pumnii în adâncul buzunarelor și mergea mai repede, copleșit de greață. Blănurile îi întorceau stomacul pe dos. Vulpe, lutru, linx, astrahan... Animale moarte, cusute margine în margine. Piei de cadavre, asamblate ca un joc de *puzzle*, țoale de la mort care duhneau încă a carne și a abator. Cândva, aceste blănuri conținuseră un întreg amalgam de mațe, de organe umflate cu sânge, cu umori, cu excremente. A te servi de ele era ca și cum ai pune pe tine, drept impermeabil, un sac de pubelă! Cum era posibilă atâta lipsă de discernământ?

Iarna, femeile-maimuță se preumblau prin oraș, cu trupul păros iar fața și mâinile golașe, precum acei simieni cu chipul ciudat de omenesc. Georges le detesta. Le vedea intrând în parfumerii și trebuia să se abțină să le strige:

— Asta nu-ți va servi la nimic! Puți! Puți a animal! *A Animal!*

Ca să-și păstreze stăpânirea de sine, își înfigea unghiile în palme și își mușca buzele până la sânge.

Hainele de blană dansau pe retina lui, umplându-i creierul cu un carnaval macabru. Uneori avea scurte halucinații și își imagina orașul colonizat de maimuțe îmbrăcate în haine din piele de femeie. Niște maimuțe sporovăind și legănându-se în boarfele lor de piele rozalie.

În copilărie, când îl întrebaseră la internat dacă voia să vadă „fotografii cu femei la blana goală”, imediat își închipuise niște biete creaturi victime ale unei aberații organice și acoperite cu o blană lânoasă, de oaie.

Femei la blana goală. Nu era decât un băiețel naiv și prea politicos, fără habar de acest argou folosit cu afectare de adolescenții de familie bună, care voiau s-o facă pe golanii. *Femei la blana goală...* Chiar crezuse că îi vor arăta niște fenomene de bâlci. Femei-vârcolac, femei-animale, cu țâțe păroase, ca acele femele de gorilă expuse la grădina zoologică și ai căror sâni semănau cu niște enorme tetine de cauciuc.

Își bătuseră joc de decepția lui.

— Păi nu sunt decât niște femei goale!

— Ha-ha! făcuseră haz colegii lui. Poate că preferai niște

gagii!

Oaie, păr, blană. Din ziua aceea începuse să hărțuiască urmele de blană reziduală la toate femeile din anturajul lui. Vara erau smocurile din scobiturile de la subsuoară. Tufișuri lânoase, pline de picături de sudoare. Femeile din cartierele populare nu-și rădeau părul de la subraț. Georges le lua urma și le spiona pândind momentul în care își ridicau mâinile, eliberând un val de miros jilav, acid, puternic, întindeau brațele așa cum și-ar fi desfăcut picioarele, lăsând să se întrezărească un hău de jilăveală păroasă.

Reperase o prăvălioară lângă Hale, cu articole de fierărie, unde vindea o tânără din sud, brunetă, cu subsuorile garnisite cu un păr negru și des. O punea frecvent să ridice mâinile, cerându-i mărfuri așezate pe etajerele de deasupra tejghelei. De cum trecea de colțul străzii, arunca târguielile în prima pubelă întâlnită în cale. Se clătina, cu nările pline de acea jilăveală sărată care îl înspăimânta și îl încânta în același timp.

Dacă ar fi fost mai inteligent, ar fi detectat în toate astea începutul unui blestem, un semn prevestitor, un avertisment. Ar fi ghicit ce urma să se întâmple, ar fi putut interveni și…

Nu, nu trebuia să se încânte cu iluzii, ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Timpul trecuse și el fusese nevoit să învețe să trăiască în orașul maimuțelor, între mirosurile de subsuori de pe străzile populare și duhoarea de blană din cartierele șic, fără să știe că pornise deja pe viitorul său drum al crucii.

Scârțâitul unei porți metalice îi alungă brusc amintirile. Deschise repede ochii. Ceasul de pe tabloul de bord arăta ora unu. Femeia tocmai ieșise din casă, înfășurată într-o haină groasă, de blană neagră. Cu părul negru răspândit pe umeri, emana ceva puternic, de animal. Mirosul ei îl izbi pe Georges în interiorul vehiculului, în ciuda geamurilor închise. Dispunea de cincisprezece minute pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit. Deschise torpedoul, apucă fiola cu cloroform care se afla înăuntru și o sparse pe o bucată de prosop, străduindu-se să-și țină respirația. Ieși încetișor din mașină și lăsă portiera întredeschisă.

Femeia, trasă de minusculul *yorkshire*, stătea întoarsă cu spatele la el. Era înaltă, puternică, și înțelese că, dacă se va

zbate cumva, îi va fi greu s-o stăpânească. Știa că nu are forță musculară. Șansele lui de reușită constaseră totdeauna doar în rapiditatea cu care era capabil să-și anestezieze prada.

Înainta ușor, fără zgomot, cu mușchii moi precum cauciucul. Ceața comatoasă care îi paraliza creierul anula parțial efectele fricii. Dedublat, se privea acționând așa cum privești pe ecranul televizorului peripețiile unui film de groază, încă trei metri îl mai despărțeau de femeie. O auzea vorbind cu câinele, prostindu-se de parcă ar fi avut de-a face cu un copil întârziat mintal. Mirosul ei era puternic, atroce. Făcuse un duș, dar săpunul și deodorantele nu erau destul de eficiente ca să înșele hiperdezvoltatul simț al mirosului cu care era înzestrat Georges. În ciuda parfumului, folosit din plin, femeia puțea a păr umed.

Iar toate acestea ascundeau și altceva. O duhoare de rut, de umezeală intimă, își aștepta amantul și se pregătea deja pentru dragoste. Georges detecta asta printr-o ceață de parfumuri care îi întorceau stomacul pe dos.

I se părea că o vede goală prin haina groasă de blană. Era împlinită bine. Cu o carne tare, dar deja greoaie, un fund mare și, pe coapse, granulațiile unei celulite tenace. Când făcea dragoste, devenea probabil moale și jilavă. Un corp total diferit de cel al lui Sarah...

Georges se repezi, cu țesătura impregnată de cloroform boțită în căușul palmei. Brațul lui descrise o mișcare de învăluire și se lipi de bărbia femeii care încremeni și se sufocă de groază. Era bine. Când începeau să respire mai repede, hiperventilația activa efectul anesteziculuiu. Georges se lipi de spatele ei, împiedicând-o să se desprindă. Cățelușul o luase la goană, înspăimântat, și alerga urmărit de șarpele de piele al lesei.

În sfârșit, femeia își pierdu cunoștința. Georges o prinse în brațe și o trase spre intrarea locuinței a cărei poartă rămăsese întredeschisă.

Înăuntru e o grădină mică, scrisese Sarah în dosar. Se poate lucra acolo nestingherit, fără riscul de a fi zărit de la ferestrele celorlalte imobile.

Femeia era grea. Georges o târî pe pietriș și o aruncă pe

iarba umedă a unei mici peluze. Cu o lovitură de picior, închise poarta. O ceață roșie îi înnegura vederea și el aprecia cu mare greutate distanțele. Femeia nemișcată i se părea, rând pe rând, foarte aproape și foarte departe.

Apucă briciul și, cu dosul mâinii, scoase blana de pe femeie de parcă jupuia un animal ucis de curând. Sfâșie hainele, dezgolind victima, fără să-i cresteze carnea albă, lăptoasă, puțin cam grasă. Apucă șuvițele lungi de păr și le strânse între degete, alcătuind o singură coadă, pe care și-o înfășură pe după încheietura mâinii. Cu vârful briciului, desenă un cerc însângerat în jurul calotei craniene, la rădăcina părului, și trase din toate puterile. Pielea capului se desprinse cu un fâsâit molcom, de piele de iepure pe care o desprinzi.

Femeia scoase un geamăt înăbușit, fără să reușească să scape de efectul narcoticului. Creștetul capului îi devenise o bilă roșie și vâscoasă. Georges băgă scalpul în marele buzunar interior al mantalei. Prin ceața vrăjii, o voce îndepărtată îngâna monoton secundele unei numărători inverse înfricoșătoare. Se aplecă, ținând briciul ridicat. Părul pubian lucea în noapte, mic animal negru cu blană triunghiulară. Era des, cârlionțat și cobora până mai jos, pe fața interioară a coapselor.

Georges înfipse lama ca să-l decupeze, trasând pe pielea palidă trei linii roșii, de sânge. Nu voia s-o omoare pe femeie, doar s-o jupoaie, doar să-i preleveze părul în timp ce era inconștientă, dar ceața somnambulismului nu-i permitea totdeauna să-și controleze forța, în cursul „intervențiilor” precedente, i se întâmplase să taie burta victimei, apăsând prea tare pe brici. Crezuse că incizia fusese superficială dar, în realitate, lama intrase adânc.

Nu erau distrugeri conștiente, ci doar accidente. Cel puțin așa își spunea mai târziu, când se întorcea acasă. Numai blănurile îl interesau: părul, triunghiul pubian, smocurile de la subsuori. El era vânător, nu asasin, nu-i așa? Iar chinurile la care le supuneau pe animale vânătorii de blănuri erau mult mai rele decât ceea ce le făcea el femeilor. La urma urmelor, ELE nu mureau... cel puțin atunci când reușea să controleze, de la un capăt la altul, apăsarea briciului.

Prinse vârful triunghiului între degetul mare și arătător,

pentru a-l dezlipi de pe carne. I se păru că tăiase prea tare. Era regretabil, nu-i plăcea să provoace infirmități iremediabile. Nu era un sadic și nu voia deloc să-l concureze pe Jack Spintecătorul. Numai blănurile… *blănurile*…

Avea degetele năclăite. Dezlipi mica blăniță triunghiulară, ajutându-se de brici, își dădu seama că pe pântecele femeii era prea mult sânge. Mult prea mult. Să fi tăiat, încă o dată, prea adânc? Își mușcă buzele ca să se pedepsească. Era rău. Nu voia să ucidă, mai ales asta nu voia. Își simți ochii umezindu-se de lacrimi. Independente, perfect rodate, mâinile își continuau treaba. Triunghiul de păr dispăru în buzunarul interior al mantalei. Subsuorile erau rase, lipsite de interes. Georges se ridică în picioare și închise briciul.

Huruitul puternic din urechi îl făcea să se clatine. Femeia nu mai mișca, nu mai gemea. Murise? Georges spera că nu, își va reveni. Câteva săptămâni într-o clinică, puțină chirurgie estetică, și gata. Nimic ireparabil.

Se aplecă și fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Nu se mai putea ține pe picioare. Creierul, inundat de sânge, îi vibra ca un balon gata să explodeze. Se sprijini cu spatele de perete, gâfâind, fără să mai știe ce trebuie să facă, cramponat de ghemul năclăit al mantoului de vizon, ca de un colac de salvare. După aceea… Nu-și mai amintea ce trebuia să facă după aceea…

Așa se întâmpla totdeauna. Vălul imbecilității cădea peste el, lăsându-l fără apărare. Cât era ceasul? Unu și zece, unu și douăsprezece? Peste cinci-șase minute, un taxi îl va aduce pe amantul victimei în fața locuinței, tăindu-i retragerea. Bărbatul va deschide poarta și va da peste Georges înțepenit acolo, cu mâinile roșii de sânge. Asta va însemna sfârșitul, poliția, rușinea. Și cum să le explice că nu era nebun, că nu acționa dintr-o nevoie patologică, ci doar pentru a satisface exigențele casei, pentru a repara prejudiciile cauzate pe vremuri de tatăl lui? Nu făcea decât să plătească datoriile lui Werner. *Repara*. Exact asta era: departe de a distruge, el repara.

Unu și treisprezece… unu și paisprezece…

Stătea acolo încremenit, cu articulațiile blocate. Rigid ca o statuie. Poarta se va deschide. Tânărul se va năpusti și-l va

lovi fără ca el să-și poată ridica măcar brațele pentru a se apăra. Îi va zdrobi dinții, nasul, fără să-i dea posibilitatea să se explice. Își înăbuși un hohot; lacrimile îi șiroiau pe obraji. *Poarta se deschise scârțâind*.

Sarah îl pălmui violent, o dată, de două ori.

— Vino-ți în fire! șuieră ea. S-a terminat. Trebuie să plecăm. Nu mai avem decât două minute.

Aprinse o mică lanternă și cercetă rapid solul. O dată, el uitase pur și simplu briciul! Briciul cu inițialele lui Werner!

— Haide! îi ordona tânăra. Afară. Nu atinge nimic, ești plin de sânge.

Ieșiră. Cățelușul, ascuns sub un vehicul, scheună înspăimântat când îi văzu că reapar. Sarah îl împinse pe Georges spre mașină. Deschisese portbagajul, ca să ascundă înăuntru mica motocicletă japoneză pliabilă, cu ajutorul căreia se repezise pe urmele patronului ei. Acționa cu fermitate, fără să dea semne de panică. După ce închise portbagajul, se așeză la volan, în timp ce Georges se chircea pe scaunul de alături. Demară ușor, dezlipind de trotuar mașina-rechin. La capătul străzii apăru un taxi...

— Era timpul, șopti ea. Dacă nu veneam, ai fi rămas lipit de perete, în așteptarea poliției.

— Te... tetanie, îngână Georges. Asta... asta mi se întâmplă din ce... în ce mai des.

Sarah ridică din umeri.

— Nu-i nimic, murmură ea, accelerând. Sunt aici ca să te ajut, nu-i așa?

— D... da, se bâlbâi Georges.

Se simțea bolnav și slăbit ca un copilaș. Acum, când ceața roșie se risipea, era cuprins de sentimentul cumplit că poate îi provocase victimei sale o vătămare prea mare.

— Trăia? întrebă cu îngrijorare, ascunzându-și la subsuoară mâinile pline de sânge. Nu i-am făcut prea mult rău?

— Nici vorbă, replică distrată Sarah, abordând un viraj. Respira. Ai operat foarte bine. Nu te neliniști și înghite asta.

Îi întinse o cutiuță cu o pastilă pe care trebuia să o țină sub limbă până se topea. Îi dădu ascultare, dar mâinile lui murdăriseră îngrozitor de sânge pastila. Avu impresia că înghite o ostie însângerată, o ostie profanată, ca acelea care

se folosesc în cadrul sabatului și al liturghiilor negre.

Aceasta este carnea mea, îi murmură vocea lui interioară. *Acesta este sângele meu...*

Ajunseseră acasă. Sarah scoase brațul afară, pentru a acționa comanda electronică a ușii garajului. Mașina-rechin lunecă pe rampa de acces, ca un animal de pradă care se întoarce în bârlogul lui subteran.

— Vino, porunci Sarah, ajutându-l pe Georges să coboare. Trebuie să te speli.

— Blă... blănurile, gâfâi el. În congelator. Știi...

— Știu, îi tăie vorba tânăra. Dă-mi mantaua.

Georges se dezbrăcă. Într-un colț al garajului, fusese instalată o cabină de duș. Sarah îl împinse sub jet. Clăti repede mantaua, precum și „pieile" din buzunarul-receptacul. Georges își spălă mâinile. Datorită costumului de scafandru, din cauciuc, pe care jetul de apă îl și curățase, nu era nevoie să umble cu stofe pătate, să se ocupe de spălatul sordid al unor rufe însângerate.

— Gata, zise încetișor Sarah. Acum șterge-te, să nu răcești.

Lui Georges îi plăcea tonul ferm al vocii ei. O fermitate de dădaca, lipsită de agresivitate. Vocea cuiva care își cunoștea perfect meseria de înger păzitor. Georges își scoase costumul de cauciuc și luă halatul de baie pe care i-l întindea ea. Se simțea aproape bine.

Capitolul 3

A doua zi, după o noapte de somn fără vise, se trezi cât se poate de liniștit, în cap nu mai simțea nicio huruială și era din nou sigur pe mâinile lui. Făcu un duș, înghiți câteva pilule vitaminizate – singura lui hrană de dimineață – și coborî în atelier. Acesta era o încăpere goală, fără nicio deschidere spre exterior și a cărei ușă se afla ascunsă în spatele unei oglinzi mari, așezate vertical. Sarah îl aștepta acolo, îmbrăcată cu o bluză albă. Locul acela, foarte banal, nu amintea prin nimic de laboratorul doctorului. Frankenstein, Nici urmă de retorte, de serpentine și sticlărie misterioasă și negricioasă scoțând un bolborosit de cazan de vrăjitoare. Nici urmă de aparatură complexă electronică, plină de becuri semnalizatoare... ci doar o masă lungă, acoperită cu plăcuțe de faianță, ce putea fi curățată imediat, trecându-se cu o cârpă peste ea. Câteva etajere, niște damigene cu produse chimice, o cadă uzată și un cadru de uscare străvechi, plin de cuie ruginite.

Într-un colț, marele congelator bâzâia în surdină. Georges îmbrăcă o bluză cenușie, împestrițată de pete maronii, care aparținuse tatălui său, Bluza îi era prea mare, și de fiecare dată trebuia să-i suflece mânecile. Sarah executase deja operațiunile elementare, scoțând „blănurile” din congelator și presărându-le cu bulgări de sare. Georges luă loc și se aplecă peste recipiente. Văzu imediat că tăiase prea adânc seara trecută și că smulsese mai multă carne decât era necesar. Era sincer dezolat. Nu simțea în el niciun impuls sadic și nu se considera deloc un maniac sexual.

Mutilarea femeii cu *yorkshire-ul* nu-l excitase nici pe departe. În niciun moment al acțiunii nu-și simțise sexul întărindu-se sub efectul *unei erecții monstruoase*, după cum

nici nu *ejaculase în slip* când folosise briciul. Și totuși, așa se petreceau lucrurile în romanele de duzină, nu? Asasinul simțea totdeauna o mare plăcere când își tortura victimele, iar mirosul sângelui îl propulsa negreșit în culmea plăcerii sexuale.

Da, numai că Georges avusese totdeauna un apetit sexual redus. Libidoul său, anesteziat de frică, rătăcea rareori în jungla fulgurantă a fantasmelor. De altfel, nici chiar noaptea, în cursul tradiționalelor faze onirice în care inconștientul lucrează din plin, nu avea aproape niciodată erecții. Problema era mai veche. Poate că nu avusese niciodată mintea destul de liberă pentru a se interesa de universul amorului. Dacă n-ar fi existat casa și responsabilitatea zdrobitoare cu care îl apăsa blestemul familiei Mareuil-Mondesco, de bună seamă că s-ar fi făcut preot. Da, credea cu sinceritate că lui unul castitatea nu i-ar fi pus nicio problemă.

Rumegând aceste gânduri, prinse cu o pensetă de lemn triunghiul pubian și se duse să-l spele sub jetul robinetului. Sarea înroșită începu să se topească. Acum trebuia să răzuie cu grijă carnea de pe dosul blănii, să îndepărteze toate particulele de țesut inutil, pentru a evita ca alterarea dermei să ducă în timp la căderea părului. Dacă se lucra de mântuială, blana ar fi prezentat, foarte repede, supărătoare porțiuni rărite, zone goale care ar fi produs o impresie dintre cele mai proaste, evocând vreo respingătoare maladie a sistemului pilos.

Georges prinse în piuneze pielea, cu părul în jos, pe o planșetă de lemn și începu să taie cu grijă bucățile de carne care mai rămăseseră agățate de colțurile triunghiului. Apucă apoi o racletă și atacă suprafața cărnoasă pe care sarea și apa o decoloraseră. Trebuia procedat cu multă îndemânare, pentru a îndepărta carnea și grăsimea fără să rupă pielea.

Sarah se retrăsese la celălalt capăt al atelierului și fuma nervoasă, ca să nu mai simtă mirosul fad al sângelui.

Georges, absorbit de munca lui, nu-i acorda nicio atenție. Ca de obicei, mintea lui plutea, la întâmplare, pe undele capricioase ale amintirilor, pierzând cu totul noțiunea timpului. Prepararea pielii dura totdeauna foarte mult,

cerând numeroase faze de umezire, pe care Georges le supraveghea cu o privire vagă, în timp ce mintea i se deplasa de colo-colo, prizonieră în labirintul copilăriei.

Werner îl inițiase în taxidermie când băiatul nici nu împlinise opt ani. Werner era pasionat de vânătoare, trofee și animale împăiate, pe care le aducea triumfător din cele patru colțuri ale lumii.

— Un vânător trebuie să știe să-și pregătească singur pieile, spunea apăsat, strivind umărul fiului între degetele lui mari, cu unghii pătrate. A prepara animalul pe care tocmai l-ai doborât e un mijloc de a prelungi plăcerea, înțelegi? Îl incizezi, îl deschizi și pătrunzi în intimitatea lui viscerală. E la fel de excitant ca dezbrăcarea unei femei. La început, pielea rezistă, ca un veșmânt recalcitrant, apoi se întredeschide, se crapă. Se smulge cu un fâșâit șuierat, cu un zgomot ușor, umed și mătăsos. Și animalul apare încet, mai gol decât gol, jupuit, în toată splendoarea lui musculară. Numai și numai în acel moment poți deveni conștient de toată frumusețea animalului pe care l-ai ucis! Atunci poți admira frumusețea ligamentelor, învelișul mușchilor cu întrepătrunderile lui perfecte. Nimic nu e mai frumos decât un ecorșeu sub pelicula satinată a grăsimii care îl învăluie ca un voal. Rămâi în fața lui, cu pielea flască în mână, nădușit, aplecat peste acea carcasă inertă, lipsită de apărare. Peste acel cadavru pe care-l dezbraci. Este un moment mare, fiule! Un moment mare!

Georges, la cei opt ani ai lui, dădea din cap fără să înțeleagă. El știa un singur lucru: simțea nevoia să-i facă pe plac tatălui său, să fie demn de dragostea și de mândria lui.

La puțin timp după aceea, Werner începuse să-i aducă animale ucise la vânătoare și să i le ascundă în lada cu jucării, printre urși din pluș și clovni din pâslă. Când deschideai capacul, descopereai un iepure, prins cu lațul în urmă cu câteva zile. Ochii mari ai animalului mort se uitau țintă la tine, din mijlocul ursilor îmbrăcați și al elefanților în costum cu vestă. Un animal, un animal adevărat, care emana un miros ciudat, grețos. Prima dată, Georges o rupsese la fugă, scoțând un răcnet, dar Werner îl prinsese din urmă pe

culoar, îl apucase de ureche și îl adusese înapoi în cameră.

— Joacă-te cu el! îi poruncise. Trebuie să te obișnuiești, dacă vrei să devii un mare vânător, ca tăticu'. Că doar n-ai să-ți petreci viața jucându-te cu urși din pluș!

Georges fusese nevoit să ia în brațe iepurele mort și să-l care cu el toată ziua, după cum obișnuia să facă și cu *Maiorul Croquignot*, ursul din pluș cenușiu. Luase masa cu micul cadavru pe genunchi, în aerul viciat de mirosul pe care acesta îl emana, în ziua aceea, îi venise cumplit de greu să-și bea cacaua și să-și mănânce tartinele.

— Ia zi! făcea Werner, rânjind ca un căpcăun. Nu-i așa că te distrezi grozav? E cu totul altceva decât vechitura de *Croquignot*, nu?

Georges bâlbâise o încuviințare, gata să vomite. I se părea că iepurele transpira pe genunchii lui goi. Fusese foarte cald și, cu timpul, animalul devenise mai moale. La sfârșitul zilei, Werner îi ordonase băiatului să ducă iepurele la bucătărie „mai înainte ca pielea să se rupă”. Georges îl dusese imediat, cu o mare ușurare, apoi își spălase mâinile cu săpun, mai mult de o jumătate de oră, ca să scape de mirosul iepurelui mort.

Începând din ziua aceea, fusese nevoit să se învețe cu surprizele macabre ale tatălui său. Ba găsea în buzunarul pijamalei un șoarece mort, ba dădea, în fundul ghiozdanului, peste un cobai asfixiat cu eter. Vâra mâna, neștiutor, în căutarea unei batiste, a unui creion, a unei cărți și, deodată, degetele lui întâlneau masa moale a micului cadavru, acel ghem cu elasticitate suspectă, pradă proceselor de lichefiere internă. După câteva luni, ajunsese să se obișnuiască. Cel puțin așa își spunea ori de câte ori găsea vreun animăluț într-un sertar sau într-unul din pantofi.

— Ce dacă? Nu-mi pasă deloc! Absolut deloc! Mă doare-n cot!

Un șoarece în cizmele de călărie, o piele tăbăcită de chițcan-de-pădure, între paginile cărții de rugăciuni... Dădea nepăsător din umeri, se debarasa de „surpriză” și-și continua treaba, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Stoicismul lui îi plăcu lui Werner, care începu să-i vorbească de împăiere și-i arătă cele mai frumoase specimene din colecția sa.

Georges nu acordase până atunci prea multă atenție marilor statui de blană, puțin cam greoaie, care umpleau culoarele locuinței familiale. Pantere, urși, elani, toate făceau parte din decor, ca acele armuri pe care nu trebuia să le atingi dacă nu voiai să-ți cadă în cap, cu un zgomot groaznic de fiare, sau ca nenumăratele panoplii cu arme albe care jalonau pereții cu tăișurile lor, frecate săptămânal cu praf de lustruit.

Werner îl forța să mângâie acele animale încremenite, ca niște statui, pe soclul lor. Trebuia să îngenuncheze, să le pipăie pântecele, să-și strecoare mâna între coapsele lor.

— Simți? îi zicea, gâfâind, tatăl lui. Nicio cusătură. Nu se ghicește nicio cută. Frumoasă treabă! Și pielea! E și acum suplă la pipăit, nu ai impresia că atingi o mumie uscată. Armătura a fost calculată cu cea mai mare precizie. Nici prea subțire, nici prea groasă. Georges dădea din cap, prefăcându-se că se minunează, ca să nu provoace furia tatălui. Am să te învăț și pe tine! murmura Werner cu fervoare. Vei cunoaște toate trucurile. O să vezi, e cu totul altceva decât să te joci cu trenulețul electric.

Așa începu calvarul de fiecare joi. Așa fu nevoit Georges să-și folosească momentele de răgaz tăind în carnea animalelor moarte furnizate de tatăl lui. În timp ce alți copii călăreau, jucau tenis, el, Georges Mareuil-Mondesco, trudea pe cadavrul unei pisici sau al unui câine mic, cu bisturiul în mână, desprinzând, cu mișcări precise, pielea animalului, cu nasul în corpul dezgolit, supurând, în mirosul de viscere repede înghesuite într-o găleată. Trebuia să mânuiască sarea, boraxul și soluțiile de tăbăcit, cu dozări atât de meticuloase. Se lăsa în genunchi deasupra ligheanelor, mișcând pieile cu un băț pentru ca acestea să se impregneze bine. Suporta cu greu mirosul și contactul cu produsele. Mâinile i se umplură de bubulițe respingătoare. Când pielea era întinsă pe cadrul de uscare, Werner făcea o vizită de control.

— Idiotule! răcnea. Nu ai extirpat complet tendonul cozii. Și ea o să putrezească și o să cadă. Foarte rău! Dar aici?! Aici și aici... ai văzut? A rămas carne pe piele. Asta va forma puncte de alterare, și părul o să se ducă. Treabă de mântuială! Rasoleală!

Tuna și fulgera, umplând cămăruța cu mișcările trupului său enorm. Georges se sprijinea de un perete, înspăimântat, ascunzându-și la spate mâinile pline de eczeme. Deseori Werner lua un bisturiu și sfâșia pielea întinsă la uscat, ca un vandal care distruge o pânză într-un muzeu.

— De la început! striga el. N-ai să te culci până n-ai să prepari corect acest animal.

Și, deschizând frigiderul, îi arunca pe masă altă pisică…

Uneori, Georges se întreba de unde veneau aceste animale. Probabil că Werner le cumpăra angro, de la vreun magazin specializat, dar cine le omora? El sau un servitor? Nu, fără îndoială că el, căci niciodată nu găseai pe cadavre nici cea mai mică urmă de lovitură. Cu siguranță că își instalase în atelierul personal un clopot de asfixiere, în care se putea face vid în câteva minute, tehnica permițând să se provoace moartea unui animal fără a fi nevoie să-l lovești.

Lac de transpirație, cu stomacul crispat, tremurând de oboseală, Georges își relua bisturiul, hotărât să nu mai uite de data asta afurisitul acela de tendon al cozii, care trebuia extirpat cu o sârmă îndoită.

Pe măsură ce lunile treceau, animalele deveneau din ce în ce mai mari și, de două-trei ori, trebui să lucreze pe câini-lup sau pe dobermani. La zece ani, vârstă la care colegii lui de clasă asamblau cu răbdare machete de corăbii sau aeroplane, Georges jupuia cadavre de animale domestice, punea la macerat piei și construia schelete din sârmă pe care le umplea apoi cu paie. Îi era rușine de această activitate secretă și nu sufla o vorbă nimănui. Neîndemânatic, epuizat, făcea o sumedenie de greșeli de montaj, cosea prea strâns sau prea slab, și vedea pieile rupându-se sau boțindu-se pe schelete. Când, printr-o minune, un animal se dovedea a fi fost bine pregătit, Werner critica atitudinea aleasă.

— Ce mai e și poziția asta? izbucnea el. Asta e pisică pregătindu-se să sară? Ai crede că se află pe un ring și participă la un meci de box! Nu-i mai lipsesc decât mănușile și șortul!

Georges își mușca buzele ca să nu plângă. Mâncărimea mâinilor îl împiedica să doarmă noaptea. Visa soluții de tăbăcit, repetând formule: borax, alaun, acid sulfuric… Îi era

frică de acidul sulfuric, ai cărui stropi îi arseseră grav degetele de vreo două ori.

— Neîndemânaticule! striga Werner. Când îți vei meșteri cartușele de vânătoare, presupun că pulberea o să-ți explodeze în față!

Dar Georges nu avea niciun chef să fabrice cartușe. Detesta vânătoarea. Chiar și ideea de a împușca un animal îi provoca oroare.

— Înțelegi, îi murmura Werner după ce băuse puțin și îl apucau confidențele, nu poți simți adevărata satisfacție decât jupuind un animal cald, un animal pe care abia l-ai doborât. Să-l incizezi atunci când sângele încă îi mai circulă prin vine, când inima abia i s-a oprit, când nervii se încăpățânează să vehiculeze o puzderie de mici mișcări reflexe. A murit, tu îl deschizi… *și totuși el mai mișcă*!

Când fiul său împlini optsprezece ani, se gândi să-i ofere acestuia o vânătoare privată. Umplu parcul cu o mulțime de animale dezorientate, care numai cu forța își părăsiră cuștile în care fuseseră transportate.

Camionetele intrară o săptămână întreagă pe poarta mare de fier. Din ele coborau oameni în bluze cenușii, care trăgeau după ei câte o ladă grea. Uneori, niște iepuri se ascundeau cu repeziciune prin tufișuri. Altă dată – veverițe. Fură slobozite chiar și câteva maimuțe și căprioare înspăimântate. Toată acea faună buimăcită fugea printre boschetele parcului, se arunca în tufișuri, urca pe trunchiurile copacilor.

— Îți amenajez o pădure virgină, repeta Werner, arătând spre copaci. Vei putea să-ți inviți toți prietenii.

Dar Georges, care era considerat ciudat și puțin sociabil, nu avea prieteni. Werner nu se împiedică de această dificultate și invită toată clasa. Când elevii școlii particulare debarcară însoțiți de dădacele lor, găsiră pe peluză o masă imensă, pregătită pentru petrecere. Și niște cadouri, în pachete ciudat de identice, pentru fiecare dintre ei. Niște pachete lungi și plate, destul de grele.

— Haideți! Deschideți-le! Deschideți-le! îi îndemnă Werner, frecându-și mâinile. Fără mofturi, ce naiba!

În fiecare pachet era o carabină de vânătoare, cu lunetă, și o cartușieră plină cu gloanțe.

— Vom face un safari! strigă Werner. Cel mai bun vânător va câștiga un ponei!

Puștii aplaudară, în timp ce dădacele, înspăimântate la vederea armelor, încercau cu disperare să intervină. Dar nu puteai să te împotrivești dorințelor lui Werner, iar copiii, întărâtați, nu se mai gândeau decât să intre în parc și să tragă în tot ce le trecea prin preajmă. Când auzi zgomotul închizătoarelor, Georges își simți stomacul crispându-se. Puștii scoteau cu aviditate gloanțele din cartușiere, în timp ce Werner le explica în linii mari cum trebuie să mânuiască armele.

— Oricum, trasul cu arma nu se învață, declarase el brusc. E un har, ca pictura sau cântatul. Te naști cu el. Aceia dintre voi care au un suflet de vânător vor nimeri în plin, fără ca măcar să știe cum!

Copiii aplaudară din nou, subjugați. În casă, dădacele chirăiau și se zbăteau să ajungă la telefon, dar Werner, șiret ca o maimuță, scosese din funcțiune linia telefonică.

— Safari! strigau colegii lui Georges. Safari!

Conduși de Werner, asaltară peluzele, alergând spre copaci. Animalele fugiră la apariția lor, zbughind-o în toate direcțiile. Iepurii se năpustiră printre picioarele căprioarelor, iar maimuțele smulseră scoarța copacilor ca să-i bombardeze pe vânătorii începători. Încremenit de groază, ținând în mână pușca neîncărcată, Georges trebui să asiste la masacru. Se dezlănțui un foc susținut și dezordonat, stârnind o mulțime de ecouri între zidurile înalte ale proprietății.

Copiii trăgeau în toate părțile, ciuruind tufișurile, golind încărcător după încărcător. Tuburile de cupru săreau în aer înainte de a se rostogoli în iarbă. O căprioară, atinsă în coloana vertebrală, se târa pe peluză, cu partea din spate paralizată, incapabilă să fugă. Puștii se grupară în pluton pentru a o împușca de la doi pași. Werner, intrând în joc, își atribui rolul ofițerului care comandă focul.

— Ochiți, fiți gata...

Căprioara se prăbuși, secerată de alice.

— Am doborât-o! răcniră puștii triumfători. Am doborât-o!

Vânătoarea dură aproape o oră, până la epuizarea munițiilor. Micile corpuri îmblănite ale maimuțelor și

veverițelor cădeau din copaci, străpunse dintr-o parte în alta, vomând sânge, bătând aerul cu labele.

Scena era cu atât mai josnică cu cât, în cursul zilelor precedente, Georges nu se putuse abține să nu îmblânzească animalele, aducându-le fructe sau biscuiți la ora gustării, începuse chiar să le dea nume, să deosebească între ele căprioarele după petele blăniței. Firește, maimuțele veniseră primele la el, fuseseră primele care se repeziseră la prăjiturile așezate în grămezi pe farfurii vechi de Sevres, primele care se lăsaseră mângâiate... Le botezase Lăcomilă, Strengărilă, Mască Roșie, Gâlgâilă. Și acum muriseră toate, îngrămădite la poalele copacilor, ca un morman de blănuri năclăite de sânge.

Vânătoarea fu întreruptă de venirea unei tinere mame, agitate la culme. Ea își pălmui fiul, îi smulse carabina din mână și îl amenință pe Werner cu un proces. În curând își făcură apariția și alte mame furioase, anunțate de dădacele care până la urmă telefonaseră de la poștă sau dintr-o cafenea din apropiere, în pragul crizei de isterie, ele își examinau vlăstarele pe toate părțile, copleșindu-l pe Werner Mareuil-Mondesco cu un torent de injurii care, rostite de aceste doamne din lumea bună, căpătau brusc un aspect suprarealist.

Afacerea safariului provocă un adevărat scandal în lumea saloanelor, dar nimeni nu făcu vreo plângere la poliție. Nu-l puteai târî în justiție pe Mareuil-Mondesco fără riscul de a te expune unei inevitabile răzbunări financiare; soții doamnelor erau perfect conștienți de acest lucru. Nu avu loc niciun proces... și nicio altă masă aniversară.

— Niște secături, bombănise Werner drept concluzie. Își cresc puștanii în puf, ca pe niște fete. Când va izbucni următorul război, se va băga de seamă că Franța e populată numai cu pederești!

Grădinarul adunase cadavrele animalelor împușcate și le îngrămădise în lada frigorifică de la parter.

— Material de lucru pentru tine, mormăi Werner. Dacă nu ești în stare să te folosești de o pușcă, încearcă măcar sa fii un as al bisturiului.

Georges se văzu nevoit să se înhame la pregătirea pieilor. În

fiecare seară, după școală, se închidea în atelierul lui și lucra până la o oră foarte târzie din noapte. De atunci începu să-și urască tatăl.

Revenind brusc la realitate, Georges așeză triunghiul pubian în recipientul cu soluție de tăbăcit, unde era nevoie să stea mai multe ore. Acum trebuia să spele scalpul cu șuvițe năclăite și să curețe cu grijă interiorul „bonetei”, pentru a o transforma într-o perfectă calotă de piele. Porni la treabă, cu limba între dinți, cu mimica unui școlar absorbit de munca lui laborioasă. Nici măcar nu-și dădea seama că fredonează.

Capitolul 4

În penumbra camerei sale, Sarah își cercetă cu neliniște pielea. Pe cap, părul începuse deja să-i crească, îl simțea cum scârțâie sub palmă, imperceptibil, ca un lichen încăpățânat sau o iarbă proaspăt cosită. La fel și în cazul pubisului, a cărui pilozitate renăscută îi irita cutele ascunse ale intimității. Agasată, tânăra scoase din trusa de toaletă micul aparat de ras, cu baterii, de care se folosea zilnic, în secret. Îndeplinea într-o beznă totală această operațiune delicată, temându-se de supravegherea lui Georges.

Știa că pereții camerei erau plini de vizoare ascunse cu abilitate. Le descoperise întâmplător existența și era convinsă că Georges se folosea foarte des de ele. Nu ca să o spioneze într-un scop erotic, ci pentru a se convinge că trupul „infirmierei" sale nu prezenta vreo urmă de păr, dintre acelea care stârneau în el un dezgust imposibil de stăpânit. În fiecare noapte, îndată ce stăpânul casei se retrăgea în camera lui, Sarah se rădea pe pipăite, în întuneric. Era prețul supraviețuirii sale.

Un cap ca o bilă de os lustruit, un sex golaș, de fetiță, subsuori roz și lipsite de păr. Toate constituiau un fel de asigurare împotriva nebuniei lui Mareuil-Mondesco-fiul. Ca să-l liniștească și să-i învingă fobia, tânăra îi spusese că suferă de alopecie, acea boală care duce la căderea părului de pe cap și de pe tot corpul. Nu știa dacă el o crezuse sau doar se prefăcea, așteptând să o prindă cu minciuna.

În fiecare seară își plimba pe cap micul aparat de ras care zbârnâia ușor, înroșindu-i pielea din cauza mulțimii cercurilor concentrice. Cu pubisul avea mai mult de furcă, din cauza cutelor pielii. Pentru picioare și subsuori folosea o loțiune depilatoare rapidă. Dimineața, apărea în sala de baie

puternic luminată, știind perfect de bine că Georges o spiona din spatele peretelui, îl auzea mișcând în dulap când venea să-și lipească ochiul de lentila ascunsă în mulura marii oglinzi ovale. Sistemul de spionaj fusese instalat la începutul secolului, de către un prinț rus erotoman, pentru care cea mai mare plăcere consta în a-și da nevasta diferiților lui valeți. Sarah citise asta într-o lucrare consacrată istoriei acelei case, lucrare publicată pe cheltuiala autorului și pe care o descoperise pe un raft al bibliotecii, într-o seară când nu avea ce face.

Oferindu-i acea cameră-capcană, Georges o punea în situația unei prizoniere expuse în permanență curiozității temnicerilor, lucru care îi era insuportabil. Puțin îi păsa că el o vedea goală. Anii petrecuți la orfelinat o dezvățaseră de pudoare. Încăleca toaletele de porțelan și urina sau defeca sub lumina albă a neoanelor din tavan, fără să încerce să-și ascundă intimitatea gesturilor. Nu trebuia niciodată să lase să se ghicească faptul că descoperise taina dulapului. Atâta vreme cât credea că o înșeală, el va avea încredere într-însa.

Așează înapoi în trusă aparatul de ras și îl ascunse în spatele unei mobile, înainte de a se stropi cu multă colonie. Un fior dureros îi parcurse pielea iritată. Era din nou perfect netedă, își îmbrăcase încă o dată „uniforma de statuie”. În curând avea să se facă ziuă, și simțea cum o cuprinde o anumită nervozitate gândindu-se la ceea ce-i va cere Georges să facă, foarte curând, în dimineața aceea.

De la o vreme, nu mai reușea să-și controleze nervii. I se întâmpla să se trezească noaptea, lac de nădușeală, sau să tresară când scârțâia parchetul. Visa din ce în ce mai des că Georges intră la ea pe o ușă secretă și se apleacă asupra ei cu briciul în mână... *Ai mințit*! Îi striga el, cu o voce oribil de stridentă. *Ești plină de păr*, *ca și celelalte*! *Ești un animal*! *O maimuță*! *O maimuță*!

Coșmarul o făcea să se ridice în capul oaselor, în așternutul răvășit, gâfâind, cu senzația că plămânii i-au luat foc. Își pipăia instinctiv craniul și pântecele, ca să se asigure că părul nu o trădase în somn. În timpul zilei, imediat ce se vedea într-o oglindă, își verifica nuditatea perfectă a pielii din locurile ce ar fi trebuit să fie acoperite cu păr. Din

nefericire, făcea parte dintre acele persoane a căror pilozitate abundentă crește cu o rapiditate înspăimântătoare. Ceea ce era un defect, mai ales când trăiai în casa unui nebun obsedat de tot ceea ce avea legătură cu părul și cu blana. De trei săptămâni dormea prost, și un presentiment nelămurit îi crispa stomacul. Cercetase pereții camerei, în căutarea vreunei uși secrete ascunse sub tapiserie, dar nu se pricepea la uși secrete și era aproape incapabilă să emită vreo părere despre grosimea zidurilor care o înconjurau.

De ce mai rămânea aici? Nu era prizonieră. Ar fi fost de ajuns să-i dea lui Georges un somnifer și să plece, pur și simplu, după ce ar fi golit seiful a cărui ușă stătea tot timpul întredeschisă. Da, era ușor. Arunca o pilulă într-un pahar cu apă, apoi înghesuia într-o geantă teancurile de bancnote. După care cobora în garaj și fura una dintre mașini. De ce să se teamă? Georges Mareuil-Mondesco nu se număra printre cei care pot depune plângere la poliție.

Cu banii luați putea să înceapă o viață nouă. Era încă tânără, ar fi reușit să uite. Nimeni nu-i cunoștea adevărata identitate, cu atât mai puțin „patronul” ei. Nu avea decât să golească seiful și să plece la întâmplare. Ce o reținea acolo? Fascinația? Nevoia de răzbunare? Impresia fabuloasă, plină de satisfacție, că dispune de un formidabil instrument de distrugere?

Nu știa; dar, de o lună, își simțea tulburarea crescând. Poate pentru că, pur și simplu, ura i se micșora... sau pentru că oroarea îi slăbise dorința de răzbunare. Era conștientă că, într-o zi sau alta, va veni sfârșitul. O mașină a poliției se va opri la intrarea în parc, și din ea vor ieși oameni înarmați, fluturând un mandat de percheziție. În clipa aceea, totul se va termina. Capcana se va închide cu zgomot, prinzând-o înăuntru. Trebuia să plece înainte de a fi prea târziu, înainte ca anchetele, mărturiile, greșelile lui Georges să îndrepte poliția spre casa mare din parc.

Deocamdată ziarele vorbeau încă de *asasinul fără chip*, subliniind neputința anchetatorilor. Toată presa era plină de titluri de senzație, unde nu era vorba decât de *Jupuitor* sau de *Vânătorul de scalpuri*! Cazul ocupa prima pagină a cotidienelor și era subiectul numărul unu al discuțiilor din

bistrouri. Se întocmeau portrete-robot, toate contradictorii și fără să aducă nici pe departe cu Georges Mareuil-Mondesco. Totuși, fusese remarcată trecerea unei motociclete sau a unei biciclete cu motor, ceea ce era deja un amănunt alarmant, din pricina motorului prea zgomotos al vehiculului japonez.

Și apoi mai erau și greșelile lui Georges, din ce în ce mai frecvente, din ce în ce mai mari. Penultima oară lăsase să-i cadă lângă cadavru unul dintre bricele tatălui său, un brici cu mâner de fildeș, frumos lucrat și purtând inițialele familiei. Dacă poliția ar fi pus mâna pe un astfel de obiect, cu siguranță că nu i-ar fi trebuit prea mult ca să ajungă până la ei. Sarah simțea cum îi crește frica, la fiecare nouă operațiune. Examina solul cu lanterna, încercând să nu calce în sânge, străduindu-se să încurce urmele lăsate de încălțările lui Georges.

Fuseseră deja la un pas de catastrofă. Deseori scăpaseră în ultima clipă sau printr-o întâmplare norocoasă. Nebunia care punea stăpânire pe Georges nu permitea un calcul precis al minutelor, fiindcă, o dată intrat în acțiune, bărbatul pierdea noțiunea timpului sau cădea pradă uneia dintre faimoasele lui crize de tetanie, care îl țintuiau locului, împiedicându-l să fugă. Tânăra înțelesese perfect că inconștientul lui se folosea de acest truc pentru a-l împinge să se lase prins în capcană, să se lase pedepsit; iar ea îl punea să înghită medicamente imaginare (bomboane cu un aspect vag de pilule rozalii) pentru a-l convinge că nu avea de ce să-i fie teamă de această paralizie fantezistă. Georges înghițea falsul medicament și recăpăta o aparență de mobilitate. Dar cât timp va dura asta?

Pierdea controlul executorului, mașina de adus moartea se înțepenea treptat, devenea mai puțin mobilă, mai puțin ascultătoare, angrenajele se gripau.

La început, îi făcuse o plăcere incredibilă să tragă sforile acestei marionete ucigașe, să-l teleghideze pe acest asasin ascultător, prea înspăimântat de lumea exterioară ca să repereze el însuși victimele. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi ieșit la întâmplare, să o atace pe prima femeie întâlnită la colțul unei străzi, fără discernământ, fără măcar să-l preocupe

asigurarea retragerii! În acest mod săvârșise primele două crime, având un noroc incredibil.

Sarah apăruse la momentul potrivit. Ea alesese victimele, le cronometrase obiceiurile, stabilise un calendar, grile orare. Fusese pilotul lui, determinând ziua, ora și locul. Ea îi spusese pe cine să lovească și când să lovească. Ea îi trasase direcția și venise în urma lui pentru a înlătura scrupulos „deșeurile" crimelor. Fiindcă el era încurcă-lume, imprudent, uitând uneori până și să-și pună mănușile! Ea îl supraveghea și îl bătea la cap cu tot felul de sfaturi, așa cum își mustruluiește o mamă copilul cu capul în nori: „Uită-te la stânga și la dreapta înainte de a traversa strada, nu vorbi cu necunoscuți, nu..."

Îi spunea:

— Nu-ți uita mănușile, asigură-te că în curtea casei (în apartament, pe culoar) nu se mai află nimeni, nu răspunde niciodată la telefon, concentrează-te asupra timpului care se scurge, numără secundele...

El dădea din cap, cu privirea în gol, părând cu gândul în altă pane.

Tânăra moștenise un asasin distrat, un ucigaș visător, capabil să se oprească la locul crimei ca să privească la nesfârșit un desen de pe rochia victimei sale sau să cadă în extaz în fața unei alunițe de pe coapsa dezvelită. O dată (o singură dată) fusese gata să adoarmă, răsturnând sticluța cu cloroform pe mocheta deja udă de sânge. Vaporii anesteziculuiîl toropiseră, și Sarah îl găsise moțăind alături de femeia măcelărită, cu pleoapele închise, ținându-se pe picioare doar printr-o minune. În seara aceea crezuse că nu vor reuși să scape și fusese nevoită să lupte împotriva tentației de a fugi, care îi dădea furnicături pe talpă.

Jupuitorul, *Vânătorul de scalpuri* era un bărbat timid și politicos, cu gesturi măsurate, care își ferea privirea și îi apărea sub aspectul unui copil bătrân, prizonierul unei case prea mari pentru el, torturat de niște fantome tenace, care îl condamnaseră să repete fără încetare același ritual sângeros. Nu, asta nu va dura la nesfârșit. Deja întinseseră prea mult coarda, iar rezerva lor de noroc se epuiza în mod primejdios.

Se făcea ziuă. Sarah se ridică și trecu în sala de baie. Constată, cu o anumită nervozitate, că mașina de ras îi lăsase niște plăgi roșii pe craniu. S-ar fi putut să fie remarcate? Hotărî, pentru mai multă siguranță, să-și pudreze capul. Sub aparența lui de inadaptat și de timid, Georges Mareuil-Mondesco era un monstru – iată un adevăr pe care nu trebuia să-l uite niciodată.

Un monstru care tăia pielea femeilor, le smulgea părul de pe cap și dintre picioare, secționându-le măruntaiele. Aproape toate muriseră de pe urma rănilor. Georges mânuia cu prea multă forță lama, crestând organe vitale, răvășind uterul și vezica, sfârtecând, precum elicea unei bărci cu motor, carnea intimă a victimelor. Sarah îi ascunsese totdeauna adevărul, întrucât culpabilitatea ar fi putut să-i agraveze starea mintală deja deficientă.

Când apăruse prima oară în casă, Georges îi explicase îndelung motivele actelor lui, iar ea dăduse din cap aprobativ, ca să nu-l supere.

— Fenomene ciudate, insistase el. Fenomene pe care numai eu le pricep și care sunt tot atâtea semnale de alarmă. Când se manifestă, înseamnă că această casă își cere dreptul, și trebuie acționat cu rapiditate, mai înainte ca mânia ei să provoace un proces împotriva căruia nici dumneata, nici eu nu vom putea lupta. Blestemul trebuie să rămână închis numai între aceste ziduri, este o necesitate vitală, înțelegi, nu?

Da, înțelegea, înțelegea că el e țicnit de-a binelea, nebun de legat, bolnav, periculos... dar rămăsese, pentru că el nu-i ceruse nimic, pentru că acest univers al nebuniei se dovedise, brusc, un refugiu nesperat, unde nimeni n-ar fi venit să o caute. O ascunzătoare ideală, cu tot confortul imaginabil, un loc în afara lumii, unde nu mai avea a se teme de nimic.

Nu mai avea a se teme de nimic... decât de nebunia unui om care nu ar ezita o secundă s-o omoare dacă ar descoperi că are păr pe pântece, ca toate celelalte femei.

Se îmbrăcă și își puse bluza albă, care îi plăcea lui Georges. Azi „pieile” erau uscate, și ritualul cerea ca ele să fie depuse în interiorul muzeului, în locul rezervat lor. Această parte a

programului era executată în întregime de Sarah. Pe Georges îl înspăimânta chiar și ideea de a pune piciorul în aripa de sud a casei, acolo unde se aflau galeriile expoziției. Așa cum se întâmpla de obicei, Georges îi va înmâna un sipet mic, conținând scalpul și părul pubian preparate, și îi va deschide o trecere prin obstacolul de sârmă ghimpată care bara culoarul ducând spre aripa de sud. Mai departe, trebuia să se descurce singură, în timp ce el își frângea mâinile, privind-o cum se îndepărtează. Sarah cunoștea povestea colecției. O auzise de nenumărate ori, la început cu o surpriză amestecată cu teamă, apoi cu o totală indiferență... dar în ultima vreme teama se făcea simțită din nou, fără ca femeia să-și poată explica motivul. Nebunia lui Georges Mareuil-Mondesco devenea contagioasă. Uneori, tânăra se trezea mângâind pielea cărților îngrămădite în bibliotecă, în căutarea acelei „sudori" despre care el vorbea atât de des, transpirație care, după părerea lui, constituia primul simptom al trezirii.

Sudoarea... după aceea mirosul. Acea... sudoare de maimuță...

La naiba! Își pierdea și ea mințile. Nebunia ucigașului de femei își lăsa și asupra ei urmele, ca o țesătură prost vopsită. Nu existau nici sudoare, nici mirosuri, ci doar fantasmele unui nebun, prizonier al unui ritual din ce în ce mai sângeros.

Își părăsi camera. Georges o aștepta deja la intrarea galeriei de sud, în fața baricadei de sârmă ghimpată pe care o instalaseră cu atâta osteneală. Ținea în mână o cutie de lemn prețios și se legăna de pe un picior pe altul, stânjenit, cu fața schimonosită de frică. La început, Sarah se achitase de sarcină fără să facă mofturi, cu o oarecare indiferență. Azi însă nu se putea gândi fără o crispare a stomacului că urma să pătrundă în muzeu.

Când ajunse în fața lui, Georges îi întinse cutia.

Ticuri nervoase îi agitau mușchii faciali, și nările îi palpitau într-un ritm dezlănțuit. Voia să vorbească, dar nu reușea să emită decât o gâlgâială gâfâită. Era paralizat de frică. Sarah se lăsă în genunchi, luă foarfeca așezată pe dalele pardoselii și decupă în bariera de sârmă ghimpată un pătrat

aproximativ. Degajă deschizătura, vârî capul între umeri și se strecură de cealaltă parte a frontierei. Georges împinse cutia în direcția ei. Încă o dată vru să spună ceva, probabil „Noroc”, dar nu reuși decât un bâiguit de neînțeles. Sarah luă cutia și îi întoarse spatele.

În față avea acum perspectiva culoarului mărginit de coloane de stuc și statui pline de praf. De când nimeni nu mai făcea curat în acea parte a casei, păianjenii se înmulțeau, țesând prin colțuri și între coloane pânze mari și lipicioase. Tablourile, care aproape că nu se mai vedeau de sub praf, ofereau privirii același peisaj cețos. Sarah înainta încet, cu stomacul înnodat. Nu parcursese mai mult de trei-patru metri și totuși i se părea că Georges rămăsese la ani-lumină în urma ei. Îl simțea făcându-se mic, îndepărtându-se cu mare viteză, ca acei oameni rămași pe un peron de gară în timp ce trenul începe să înghită șinele.

De ce îi era frică? Doar mai făcuse lucrul acesta și niciodată nu întâlnise vreo dificultate. În fond, nu trebuia decât să intre într-o sală plină de praf și să așeze o cutie alături de alte cutii. Și-atunci? Știa că de vină erau nervii. Prea multă tensiune nervoasă. Și poveștile acelea de adormit copiii, cu care Georges o bătea mereu la cap. Zadarnic încercase să nu le ia în seamă, imaginile lor înspăimântătoare o urmăreau până și în vis.

Încetișor, cu perfidie, întrebarea se conturase treptat, până când i se impusese cu limpezime: „Și dacă...” *Și dacă ar fi adevărat*? La început, dăduse nepăsătoare din umeri și luase o carte, o revistă, ca să alunge acea zgândăreală mintală. Dar întrebarea revenise cu încăpățânare. Și dacă ar fi adevărat?

Ajunsese la jumătatea culoarului lung și deja se simțea sufocată de mirosul de aer închis, de praf cald, de parcă s-ar fi aflat în ușa unui hambar imens. De cât timp nu se mai trăgea cu aspiratorul, nu se mai deschideau ferestrele? Zece, cincisprezece ani? De când maladia lui Georges se agravase în așa măsură, încât nu mai punea piciorul în aripa de sud. Deocamdată, el se mulțumea cu un simplu baraj de sârmă ghimpată, dar asta nu va dura. Mai devreme sau mai târziu, va dori ceva mai solid: o palisadă, un perete. Va trebui să

zidească niște cărămizi drept în mijlocul galeriei, să închidă complet acea parte a clădirii, la care ducea numai acel culoar.

Sarah se opri în fața ușii duble. Nu-și putu reține o privire rapidă pe deasupra umărului și avu surpriza neplăcută de a descoperi la celălalt capăt al coridorului un Georges mititel. Imediat avu un cumplit sentiment de vulnerabilitate și trebui să facă un efort ca să nu dea înapoi. Respira greu. Praful lipicios acoperea fiecare mulură cu o pulbere cenușie, semănând cu mucegaiul. Își ținu respirația și împinse ușa, care se deschise cu un scârțâit groaznic. „E o prostie", își spuse, „dar *dacă dormeau*, *zgomotul i-a trezit*."

Își făcu reproșuri pentru acest gând idiot, animist. De cealaltă parte a ușii nu era nimic viu. Numai piei jupuite, cadavre montate pe socluri, biete obiecte inofensive. Își înclești dinții și trecu pragul, lipindu-și cutia de sâni, parcă ar fi vrut să se apere.

Sala care se întindea în fața ei era imensă. Acoperită cu o cupolă de sticlă verde-albăstruie, susținută de o structură de grinzi metalice, cu întrepătrunderi ca de pânză de păianjen. O arhitectură tipică începutului de secol, futuristă și total barocă în același timp. Un dom odinioară transparent, ale cărui geamuri groase și incredibil de murdare nu mai permiteau acum să se vadă afară decât printr-o ceață de dejecții. Prin cupolă intra o lumină stranie, un fel de revărsat de zori permanent, care nu ținea cont de fluctuațiile soarelui.

Sarah făcu vreo câțiva pași, cu fruntea sus, surprinsă încă o dată de imensitatea acelui loc. Era un fel de catedrală străvezie... sau un acvariu, întărit, în mod ciudat, cu grinzi, un acvariu pentru un monstru marin cu lovituri de coadă formidabile. Sarah își scutură capul, ca să alunge încă o dată imaginile morbide create de imaginație. De ce acel loc stârnea într-însa astfel de fantasme? Poate că în aer se aflau microorganisme asemănătoare celor găsite în grote sau în morminte, a căror inhalare te intoxică rapid, provocând o febră uneori mortală?

Își coborî încet privirea. Muzeul se întindea dinaintea ei, ciudat, haotic, încălcând toate criteriile de expunere general admise. Specimenele prezentate curiozității vizitatorului

fuseseră grupate într-un mod lipsit de sens, care stânjenea considerabil apropierea și chiar observarea. Câte animale împăiate erau acolo? Georges nu avea habar, iar Sarah renunțase de multă vreme să le mai numere. Cu siguranță, câteva sute. Acea haită păroasă forma o mulțime compactă, fără a fi repartizată pe alei sau travee, așa cum se întâmplă în mod obișnuit în muzee. Fuseseră îngrămădite la întâmplare, cum se nimerise, fără grija de a amenaja pentru vizitatori coridoare de trecere. Erau acolo maimuțe, multe maimuțe, batalioane de gorile; dar și feline de tot felul: tigri, lei și pantere negre. Câteva pahiderme, dar în număr restrâns. Werner Mareuil-Mondesco fusese pasionat mai cu seamă de blănuri.

Muzeul cuprindea trofeele unei vieți întregi de vânători și safariuri. Toate animalele îngrămădite în sală fuseseră omorâte, jupuite, tăbăcite și cusute de el și numai de el. Acele siluete păroase, țepene, în poziții de pândă sau de atac, constituiau întreaga lui operă de taxidermist.

Erau acolo destule animale ca să umpli o junglă sau o Arcă a lui Noe; destule animale moarte ca să ocupi cușțile câtorva grădini zoologice. Dar toate acele cadavre încremenite în lumina slabă nu evocau vânătoarea, ci parcă o catastrofă atomică... Sfârșitul unei lumi, poate scufundarea unui continent. Imediat ce pășeai pragul sălii de expoziție erai cuprins de o puternică senzație de dezgust. Proporțiile măcelului te lăsau fără glas și erai uluit de faptul că un singur om – unul singur! – putuse să împuște cu propria lui mână atâtea creaturi. Performanța începea să semene cu un holocaust, și ți-l închipuiai pe Werner Mareuil-Mondesco vânând dintr-un bombardier din care arunca peste junglă tone de explozibil, în scopul de a strânge destule cadavre pentru a-și alcătui colecția formidabilă.

Sarah gemu, își dădu seama că strângea atât de tare cutia la piept, încât colțurile ei îi intrau în sâni. Animalele se aflau cu spatele la ea. Mulțimea păroasă, nepreocupată să se expună curiozității vizitatorilor, se concentrase în centrul sălii, pentru a forma o masă compactă, cu privirile îndreptate în aceeași direcție. Niciun culoar nu permitea circulația liberă printre specimene. Dacă voiai să le privești mai

îndeaproape, trebuia să te strecori printre socluri, să te deplasezi în zigzag printre corpurile păroase, așa cum te strecori printre trunchiurile unei păduri prea dese.

Când intrase prima dată în muzeu, Sarah fusese uimită de această „dezorganizare” ciudată. Până atunci crezuse că tuturor colecționarilor le place să-și ordoneze specimenele, să le claseze, să le eticheteze. Până atunci nu mai întâlnise niciun colecționar care să nu fie și un maniac al clasificării și al ordinii logice. Werner Mareuil-Mondesco era, din acest punct de vedere, o mare excepție. Muzeul lui reprezenta o debara, o cazarmă, o dezordine uriașă. Inutil să cauți vreun „traseu al vizitei” sau vreun panou explicativ. Animalele fuseseră aruncate acolo ca în fundul unei cale. La grămadă, înghesuite unele în altele – ai fi zis că umăr la umăr – păreau o armată strânsă să asculte discursul vreunui șef militar... sau o mulțime furioasă, sorbind cuvintele unui orator care predica războiul civil.

Sarah nu avea habar pentru ce-i veneau în minte astfel de imagini. La urma urmelor, nu era vorba decât de niște animale moarte, nu? Niște statui de păr, cu labele bătute în cuie pe câte un soclu de lemn. Sub blănurile acelea se aflau armături de sârmă, paie și nimic altceva. În fond, nu erau decât niște păpuși mari și păroase, lipsite de grație... și ușor înspăimântătoare.

Tânăra se scuturã, forțându-se să meargă spre mulțimea de statui nemișcate, ale căror spinări alcătuiau un adevărat zid. La doi metri de primele gorile, simți mirosul. O duhoare de transpirație și de menajerie, ceva ce amintea urina și rutul. Se înfioră. În niciun muzeu nu avusese vreodată acea senzație de *realism*, de *prezență*. Animalele împăiate put, în general, a produse chimice. Interminabila scaldă în soluțiile de tăbăcire biruie duhoarea specifică, și blana lor nu miroase mai mult decât o țesală oarecare pentru cai. Aici lucrurile stăteau cu totul altfel, și nu putea să descopere de ce. Să fi reușit Werner să pună la punct un procedeu inedit, al cărui secret îl păstrase cu îndârjire? Nu era imposibil. Oricum, blănurile acelea împăiate degajau un miros de animal, care până la urmă te sufoca dacă te aflai prea multă vreme în contact cu el.

Strângând cutia la piept și lipindu-și coatele de corp, Sarah se strecură printre două gorile, croindu-și drum pe lângă masculii cu blana atât de închisă la culoare, încât părea neagră. Nu avea de ales. Trebuia să intre în grămadă și să dea din coate printre cadavre, ca într-un vagon de metrou la o oră de vârf.

Uneori trebuia să se abțină să murmure vreun: „Pardon!” disperat sau un: „Coborâți la prima?”

Se lovea de piepturi musculoase, se fofila cu stângăcie printre pumni ridicați, în timp ce frecatul continuu de blănuri îi irita pielea mâinilor și a obrajilor. Acest contact „carnal” îi provocă, treptat, un adevărat dezgust. Acea promiscuitate care o obliga să meargă în patru labe, ca să poată trece printre coapsele unei gorile, stârnea în ea o revoltă surdă, trezindu-i din nou în memorie amintiri pe care ar fi vrut să le uite pentru totdeauna.

Pe măsură ce înainta, îi era din ce în ce mai greață. Îi era cald, transpira. Mulțimea păroasă se împingea în ea, vrând parcă să o înăbușe. Până la urmă, ajungea să se zbată într-un labirint de păr, întrebându-se cu groază dacă va mai fi în stare să găsească ieșirea. Mergea mai departe, gâfâind, cu un umăr înainte, cu maxilarele încleștate. Frecările îi boțeau hainele, făcând să-i sară nasturii de la bluză. I se întâmpla să se trezească, în mijlocul animalelor, cu pieptul gol, ștergându-și sudoarea de blana lor. În acele momente, trebuia să facă mari eforturi ca să nu înceapă să urle, blestemându-l pe Georges, dar înțelegându-i nebunia.

Mulțimea aceea de animale moarte strânse la un loc avea ceva nesănătos și primejdios. N-ar fi putut să spună ce, dar percepea, pierdută în mijlocul haitei, o vibrație amenințătoare, pe care nu și-o putea explica. Se oprea, gâfâind, ca să-și încheie nasturii și să scuipe firele de păr care îi intraseră în gură.

Oare mergea în direcția bună? Sau se învârtea în loc? Era greu să-ți faci o idee corectă despre drumul ce trebuia urmat. Când credeai că ai găsit o cale nimereai într-o fundătură barată de un piept enorm, cu pectoralii lucind precum cauciucul. Și trebuia să pornești înapoi, să te târăști iar printre acele corpuri disproporționate.

De ce atâtea maimuțe? De ce toate acele gorile care se băteau în piept și ai căror ochi de sticlă păreau că aruncă fulgere de furie? *Sudoare de maimuță*... Își amintea foarte bine expresia folosită de Georges. Știa că la ieșirea din sală corpul ei va fi plin de păr negru, smuls cadavrelor împăiate. Se lipea deja de pielea ei jilavă, de parcă tocmai părăsise patul unui amant îngrozitor de păros. Bluza o făcea să se încingă și mai mult și îi încetinea înaintarea, agățându-se de labe, de capete. Ca să câștige timp, ar fi trebuit să treacă printre ele goală, dar era destul doar să se gândească la o astfel de eventualitate ca să simtă că își pierde mintea. Să se atingă, goală, de acele piei, de acele blănuri? Nu, asta chiar că era imposibil. Imposibil.

Uneori, în mijlocul mulțimii de maimuțe, dădea peste „luminișuri" ciudate, ocupate de animale fantastice. Trucaje de taxidermist expert, cu care Werner Mareuil-Mondesco găsise de cuviință să se amuze. Găseai acolo un centaur, alcătuit, după toate probabilitățile, dintr-un cal și un cimpanzeu grefați unul pe altul, dar trucajul rămânea greu de descoperit. Sarah își plimbase degetele pe talia animalului legendar, în căutarea vreunei cusături, fără a reuși să descopere o cât de mică îmbinare.

Probabil că Werner exultase la simpla idee a renghiului jucat lumii științifice. Convocase, pesemne, savanți de renume și se înverșunase să-i convingă de existența reală a creaturii, apoi, în momentul în care savanții începuseră să admită că sunt tulburați, ba chiar entuziasmați, izbucnise în râs și le dezvăluise el însuși înșelătoria, aruncându-i pe oamenii de știință într-un hău de furie copleșită de rușine. La câțiva metri de centaur stătea un yeti cu craniu piriform, ascuțit ca un obuz, fără îndoială, o simplă gorilă căreia i se dilatase capul prin întinderea pe o formă încălzită în prealabil.

Acești monștri contrafăcuți nu o speriau pe Sarah. Admira în sinea ei diavoleasca abilitate cu care fuseseră creați.

Dădea din cap gândindu-se câte ore de muncă au fost necesare pentru elaborarea acelor animale de carnaval, a căror existență științifica nu depășise durata unei farse. După îngrămădirile uluitoare din muzeu îți puteai face o

imagine mai precisă despre Werner: un iconoclast și un nebun cu râs distrugător. Un gigant plin de el însuși, trăind după propriile lui legi, un titan care se antrena în secret pentru o viitoare Apocalipsă.

Legenda spunea că doborâse multe dintre aceste animale în condiții pur și simplu eroice, nefiind înarmat decât cu o țepușă de vânătoare sau cu un pumnal. Era adevărat? Georges se declara neputincios când trebuia să deosebească, în relatările tatălui său, realul de imaginar. Prin saloane, Werner era zugrăvit ca un mitoman și un cabotin, dar nu era deloc imposibil să fi făcut totul pentru a răspândi el însuși această imagine, mascând în acest fel o cutezanță incredibilă și un dispreț față de primejdie pur și simplu de neconceput.

Sarah făcea totdeauna o pauză atunci când ajungea la cercul monștrilor. Dacă și-ar fi luat un rucsac cu ea, probabil că ar fi profitat ca să mănânce și să-și potolească setea înainte de următoarele încercări. Monștrii meșteriți de Werner constituiau micul ei carnaval, îi plăcea să-și treacă degetele prin coama extraordinar de fină a licornului, să-i atingă osul frontal (cu siguranță un dinte de narval) și chiar să-și așeze obrazul pe iapa albă, imaculată. Și-l închipuia pe Werner, cu o femeie de lume la brațul lui, evocând în termeni homerici luptele pe care trebuise să le susțină pentru a învinge aceste creaturi fantastice. Dacă respectiva cochetă era naivă, atunci făcea ochii mari și nu rezista când Mareuil-Mondesco își desfăcea puțin cămașa și o punea să-i pipăie cicatricele. După aceea, era o joacă de copil să...

Sarah părăsea cu regret cercul mitologic, știind că restul traseului nu va fi nici pe departe la fel de simpatic. Într-adevăr, cu cât te apropiai mai mult de centrul sălii, cu atât posturile animalelor împăiate deveneau mai echivoce. Mai întâi erau lupte, înfruntări cu ghearele, înghesuieli de cărnuri sfâșiate. Niște leoparzi care se mutilau în cursul unei lupte necruțătoare. O gorilă apucând un crocodil de maxilare și sfâșiindu-l în două. Cimpanzei care sugrumau antilope tinere. Un leu, cu capul vârât în burta unui bou, se ospăta fără să împartă prada cu nimeni.

Rănile, sfârtecările fuseseră și ele redate cu o uimitoare grijă pentru detaliu. Șirurile de mațe care ieșeau din plăgi

fuseseră mulate din ceară, cu un simț al realismului care depășea tot ce se poate vedea de obicei. Totul părea atât de real, încât nu puteai să nu te gândești că animalele acelea furioase parcă s-ar fi oprit brusc, doar cu o clipă în urmă. Treceai în vârful picioarelor, ca să nu le deranjezi prea mult, și te îndepărtai, pândind zgomotele masticației, sfârșierilor umede și ingurgitărilor zgomotoase...

Sarah nu zăbovea niciodată în cercul luptelor. Trecea cu privirea fixă, inventându-și niște ochelari de cal pentru a rezista tentației de a privi cu atenție acele dislocări organice prea bine realizate. Dar ultimele cercuri constituiau pentru ea un adevărat coșmar, căci Werner grupase aici aproape numai scene de împerechere.

Nu era vorba de niște banale poziții de dragoste dintre animale, reprezentând procesul normal al procreării, ci pur și simplu de niște tablouri cumplite, înfățișând numai raporturi împotriva naturii, de o obscenitate și o violență insuportabile. Aici se afla sâmburele negru al colecției, nucleul lui de groază. O gorilă viola o căprioară, spărgându-i pântecele din cauza penetrării violente. Un leu călărea o leoaică și, în furia împerecherii, îi devora ceafa și umerii, dezvelind crestele gălbui ale vertebrelor.

În acel loc al traseului, Sarah își mușca buzele până la sânge. Ochii animalelor aveau o strălucire umedă și senzuală, buzele răsfrânte dezveleau carnea roz a gingiilor în care își aveau rădăcina niște colți enormi. *Unghiile gorilei brăzdaseră zgârieturi lungi pe flancurile căprioarei violate*. *Leul căsca*, *relaxându-și gura într-un rictus de canibal*. Violuri, sodomii, împerecheri degenerând în devorări... Sexul căpăta aici, în mod ciudat, alura unei interminabile condamnări la moarte.

Sarah se împletici, ezitând să se strecoare în mijlocul fiarelor. Dacă se aruncau deodată asupra ei? Dacă îi smulgeau hainele, ca să... Inima neagră a muzeului palpita, umplându-i capul cu un huruit surd. Era o mlaștină născută din obsesiile lui Werner, un teritoriu interzis și periculos, conceput pentru a trezi impulsurile cele mai bestiale. Câte zile pierduse ca să migălească acele erecții monstruoase, să modeleze acele fante de ceară, dilatate până la rupere? Acele

mucoase plesnite, acele orificii altădată naturale și care nu mai erau acum decât niște răni? Puteai să vezi în toate astea altceva decât opera unui nebun?

Tânăra își croi drum spre centrul sălii. Acolo se afla vitrina adăpostind colecțiile personale ale lui Georges. Cutii, toate la fel, deschise ca niște sipete și arătându-și scalpurile cu grijă pieptănate și părul pubian prins pe pernițe de catifea roșie. Sarah se opri în fața etajerelor și deschise ușa de sticlă. Mâinile îi tremurau îngrozitor, transmițându-și febrilitatea etajerelor transparente, care începură să zăngăne. Așeză cutia lăcuită și îi deschise capacul. Acum se grăbea să fugă de acolo. Singurul ei gând era să fugă din sală înainte de...

Înainte de ce anume?

Umflă părul scalpului căruia Georges îi aranjase cu grijă șuvițele și îl puse în echilibru pe capac. Triunghiul intim, prins în ace mici pe catifeaua stacojie a perniței, părea o podoabă misterioasă. Te gândeai imediat la pielea unui animal mitic, azi dispărut; la blana unui animal legendar. Sarah încremeni, cu degetele asudate. Simțea apăsând-o pe umeri privirile animalelor adunate în spatele ei.

Spre vitrină se îndrepta curiozitatea – vigilența? – acelei mulțimi țintuite pe socluri de lemn. Toate animalele priveau în aceeași direcție, de parcă scalpurile și părul triunghiurilor pubiene expuse pe etajere ar fi exercitat asupra spiritului lor o irezistibilă putere de fascinație. *Dar care spirit*? *Pierduse complet hățurile*! *Acele animale erau toate moarte*, *MOARTE*! Nu aveau mai mult suflet decât o păpușă de tărâțe. De altfel, erau umplute cu paie. Și totuși sentimentul de amenințare, absolut irațional, creștea întruna.

Sarah înțelese că nu trebuia să mai întârzie acolo, închise repede vitrina și bătu în retragere. Când se întoarse, avu, o fracțiune de secundă, impresia că înfrunta o mulțime lacomă de linșaj, că era singură, mică de tot și dezarmată în fața unei haite de piepturi păroase care înainta spre ea compactă. O întreagă junglă pornea la asalt, arătându-și colții și ghearele.

Clipi de câteva ori, să alunge această iluzie.

Niște manechine umplute cu paie, nimic mai mult...

Se avântă printre corpurile înțepenite, mergând în zigzag,

de la maimuță la tigru, de la leu la grizzly, în direcția ieșirii. Se lovea de umeri, de boturi, de labe, de coame. Dădea din brațe, încercând să-și croiască un drum prin acea pădure de blănuri. Când ieși, în sfârșit, din mulțime, se prăbuși în genunchi, la un metru de ușă. N-o mai țineau picioarele, își șterse fața cu o poală a bluzei. Georges nu trebuia să ghicească nimic din această criză bruscă de groază. Dacă lăsa să i se vadă frica, însemna să devină vulnerabilă. Respiră profund și își curăță cu grijă fruntea și obrajii.

Scăpase hățurile, recunoștea asta fără ezitare. Dar de ce? Cu siguranță că de vină era atmosfera casei. Dacă trăiești cu nebunii, până la urmă înnebunești și tu. Monologurile lui Georges acționau asupra minții ei ca o hipnoză lentă, intoxicând-o zi de zi. În ritmul ăsta, în curând îi va fi frică și de umbra ei!

Își aranjă hainele și deschise ușa dublă. Georges o aștepta și acum la capătul celălalt al culoarului, siluetă mică plimbându-se de colo până colo în spatele barierei de sârmă ghimpată. Sarah își băgă mâinile în buzunare, încercă să ia un aer degajat și străbătu galeria fără să se grăbească, ignorând deliberat vocea care – din adâncul minții – îi striga că nu va fi cu adevărat la adăpost decât de cealaltă parte a „frontierei”.

Capitolul 5

Când ajunse în camera ei, își smulse hainele și stătu douăzeci de minute sub duș pentru a se debarasa de părul negru sau brun care i se lipise de pielea jilavă. Își recăpătă controlul nervilor, puse pe ea un tricou și un șort și ieși să alerge prin parc.

Porni încetișor pe lângă zidul de incintă, accelerând progresiv, până când își simți inima bătând cu putere. Iarba era umedă și rece, pământul noroios, dar ei nu-i păsa. Nu contau decât efortul, durerea mușchilor înțepeniți, care se încălzeau cu greu. La fiece respirație, din gură îi ieșeau aburi și avea impresia că înaintează printr-o pânză de ceață. După ce făcu de două ori turul parcului, simți un junghi într-o parte. Frântă în două din cauza sufocării, hotărî să se oprească în pădurice, unde Georges nu mai putea s-o vadă – știa că o urmărește cu binoclul de îndată ce ieșea din casă.

Se așeză pe o buturugă, așteptând ca inima să-și recapete ritmul normal, în tufișuri se vedeau cruci mici de lemn, acolo unde animalele își găsiseră moartea în acel safari-aniversare organizat de Werner Mareuil-Mondesco. Memorialul fusese improvizat de Georges, fără știrea tatălui său, și crucile mici putrezeau, de peste treizeci de ani, la umbra boschetelor, relicve inutile ale unei hecatombe grotești.

Sarah își fricționă umerii. Printre frunze zărea domul muzeului, umflătură adăugată mai târziu și care arăta ca o bășică pe flancul casei. Avea creștetul acoperit de porumbei, a căror ocupație principală era să întunece conștiincios geamurile cu găinațul lor. Păsările își aveau cuibul în împletiturile grinzilor, de unde nimeni nu se gândea să le alunge. Uneori își luau toate zborul, ascultând de un semnal misterios, și planau deasupra parcului, rotindu-se peste

peluze, nu mai sus de vârfurile copacilor.

Zidurile înalte și cenușii, care nu lăsau să se vadă nimic din orașul înconjurător, înăbușeau zgomotele bulevardului și accentuau impresia de izolare pe care o simțeai totdeauna când traversai grădina. Aici erai în afara lumii, pe o altă planetă, și îți venea greu să-ți imaginezi că de partea cealaltă a incintei străzile erau pline de mașini și de gură-cască. Georges pretindea că lângă acele ziduri fuseseră împușcați mulți oameni: comunarzi și, mai târziu, membri ai Rezistenței. Pietrele din zidărie păstrau și acum urmele acestor execuții.

Sarah se ridică în picioare. Începea să-i fie frig. Casa era o insulă pustie, unde nimeni nu pătrundea niciodată sau aproape niciodată. Comenzile erau livrate prin partea din spate a proprietății, într-un hangar mic, pe care Georges îl poreclise „bojdeuca”. Acolo aduceau comisionarii lăzile și cutiile de carton, fără să zărească parcul sau casa. Bojdeuca dădea spre stradă, iar accesul se făcea printr-un oblon metalic comandat electric. Un fel de sas, un loc de trecere în care erau îngrămădite sticlele goale și pubelele.

Sarah se ocupa de aprovizionare, ca și de bucătărie. Georges nu mai ținea de câțiva ani servitori și îl părăsiseră chiar și menajerele ocazionale, speriate de cât aveau de muncă. Fuseseră obișnuite să tragă cu aspiratorul prin apartamente normale, nu să frece kilometri de coridoare! Apoi mai erau și maniile lui Georges, aflat tot timpul la pândă în spatele lor, supraveghindu-le permanent, interzicându-le accesul în anumite părți ale casei, tresărind imediat ce deschideau o ușă... Toate renunțaseră, rând pe rând. Cele mai în vârstă își aminteau de Werner și de faimosul muzeu în care avuseseră ocazia să facă, o dată sau de două ori, curat.

— Niște orori! șușoteau la tejgheaua bistrourilor. Să știi, draga mea, că nimeni n-ar trebui lăsat să arate astfel de lucruri! Dacă și asta e știință, ei bine, atunci prefer să rămân proastă!

Această izolare era foarte convenabilă pentru Sarah care, după ce sosise, luase frâiele în mână, asigurând pe cât putea curățenia și treburile imediate. De altfel, pe Georges îl durea în cot de starea generală a casei. Praful nu-l deranja deloc și

accepta bucuros să se rezume la conserve sau alimente congelate. Oricum, mânca foarte puțin. Sarah dădea din când în când telefon la băcănia din colț și îngrămădea în dulapurile din bucătăria imensă destule provizii încât să poată rezista unui asediu. Seara, se înarma cu o cheie de conserve, frigea biftecuri și se uita la Georges cum ciugulea ca un copil, fără poftă de mâncare.

— Vrei o înghețată cu vanilie? întreba ea. O cremă de ciocolată?

Enunțarea acestor bunătăți aprindea o licărire puerilă în ochii dementului, care apuca brusc lingurița, cu mai multă energie.

— Da, bâiguia el. Ciocolată...

În aceste perioade de latență, când nebunia îl lăsa întrucâtva în pace, Georges se comporta ca un copil. Sarah trebuia să-i ordone să-și schimbe hainele și chiar să se spele când se neglija prea mult. Niciodată nu protesta. Pleca rușinat spre baie și se stropea cu colonie, ca un pușți care preferă folosirii săpunului excesele parfumurilor.

— O să te rad eu dacă nu ești în stare s-o faci fără să-ți smulgi jumătate din pielea de pe față! îi zicea Sarah, pierzându-și răbdarea.

Iar el se lăsa încă o dată în voia ei, docil, cu mâinile încrucișate pe burtă, expunându-se fără teamă briciului, *el care*...

Un băiețel bătrân – Sarah nu găsea alte cuvinte mai potrivite, în toate gesturile lui era ceva stângaci, copilăresc. Lipsa de siguranță a unui băiețel care, știindu-se incapabil să facă bine vreun lucru, se așteaptă în fiecare moment să primească o palmă. Umbra lui Werner îl împiedicase să crească. Lipsit de soare din cauza acelui copac gigantic, rămăsese atrofiat, firav, în stadiul de legumă decolorată. „Un bonsai”, își zicea uneori tânăra femeie, „Un copac pitic, torturat și întortocheat. O monstruozitate elegantă. Un obiect de colecție, unic și nițel respingător totodată.”

O singură persoană intra cu adevărat pe poarta cea mare a proprietății, o dată pe lună. Era împuternicitul lui Georges, Herbert Chasselier. Sosea pe ascuns, ducând cu el o servietă mare de piele, burdușită, și se închidea cu Georges timp de o

oră în biroul mare de la parter. Sarah făcuse totdeauna în așa fel încât să nu-l întâlnească, dar știa că venea să dea socoteală pentru numeroasele plasamente din care Georges trăia după moartea tatălui sau. Cu urechea lipită de gaura cheii, tânăra surprinsese discuții financiare purtate într-un jargon de neînțeles, îi auzise vorbind despre schițe strategice, despre combinații probabil îndrăznețe.

Întrevederea se termina, în general, cu o mulțime de semnături, apoi Chasselier scotea din servietă teancuri de bancnote pe care Georges le îngrămădea într-un seif, fără să-și dea osteneala să le numere, în felul acesta, sumele care poposeau un moment pe acel birou enorm, cumpărat pe vremuri de Werner de la un potentat dement din Africa, erau de-a dreptul impresionante. Uneori, lângă ele apărea o grămadă de lingouri de aur, care își ocupau apoi locul lângă bancnote, în spatele ușii blindate a dulapului metalic încastrat în zid, deasupra șemineului.

— Ești bogat, îi zisese ea într-o zi. De ce nu pleci de aici? Dă foc coșmeliei ăsteia și pleacă să trăiești în insule!

Georges oftase ostenit.

— N-ar servi la nimic. Nu LE poți omorî, pentru că ELE sunt deja moarte. M-ar găsi oriunde m-aș duce...

Ea nu insistase, știind că, prin definiție, e inutil să discuți cu nebunii. Și totuși, nu se putea reține să treacă iar și iar prin fața seifului, să-și strecoare privirea prin ușa întredeschisă și să numere hotește teancurile de bancnote. Zăcea acolo o mică avere, neproductivă, îngrămădită în mod fetișist. O momeală poate. O cursă. Dar cui să-i fi fost destinată? Să fi vrut Georges să-i pună la încercare lealitatea? Nu, era o prostie. Ajutându-l la execuțiile lui secrete, Sarah își dovedise de o mie de ori buna-credință. Când trebuia să plătească băcanului, vâra mâna în seif și lua un pumn de bancnote. Georges nu-i cerea nicio socoteală, nicio justificare.

Stăpânul casei nu ieșea niciodată, se plimba rar prin parc, și majoritatea timpului și-o petrecea așezat în fotoliu, într-un colț al bibliotecii. Monologa fără să aștepte răspuns, istorisind pentru a suta mia oară povestea casei și netrebniciile lui Werner. Înainte de venirea lui Sarah, ca să

nu aibă impresia că vorbește singur, obișnuia să-și pună în față microfonul unui magnetofon. Aparatul de înregistrat îi dădea iluzia că își dictează memoriile și îi furniza în același timp un alibi ca să continue. Apariția miraculoasă a tinerei izgonise în fundul unui sertar magnetofonul, cu benzile lui cu tot. De acum înainte, Georges vorbea pentru Sarah. Faptul că ea nu-i acorda decât o atenție relativă avea, în definitiv, prea puțină importanță. Femeia era acolo, vie, și asta ajungea ca să-l facă fericit.

Vorbea cu o voce monotonă, revenind întruna asupra acelorași evenimente, reluând cu detalii nesfârșite episodul acelui safari-aniversare. Uneori se poticnea la un amănunt, încerca încăpățânat să-și amintească numele exacte pe care le dăduse animalelor cu o săptămână înainte de execuția lor. Trecea în revistă poreclele cele mai tâmpite, zgâriind brațele fotoliului pe măsură ce amintirile îi scăpau.

Alteori recita interminabil formulele chimice ale soluțiilor de tăbăcire pe care tatăl lui îl forțase să le învețe pe de rost.

Sarah îl ascultase la început distrată, având grijă să nu se lase absorbită de acest *maelstrom* distrugător. Ca să se pună la adăpost de molipsire și de atmosfera nesănătoasă a casei, se gândea la bancnote. Într-o zi, profitând de faptul că Georges va dormi, va goli seiful și va pleca la întâmplare. Scenariul îi ocupa gândurile seri întregi, își imagina o viață nouă, o meserie, o casă numai a ei. Seiful era destul de „înzestrat” ca să-i asigure un nou început. Pentru asta era de ajuns să uite trecutul, să șteargă cu buretele, să o ia de la zero...

Dar cel mai greu îi venea să uite trecutul. Era din ce în ce mai convinsă că nu va reuși asta până când Georges nu va lichida *dosarele în instanță*. Avea nevoie de briciul lui pentru a deveni amnezică, pentru a se elibera definitiv de coșmarurile care o chinuiau în fiecare noapte. Erau legați. El era instrumentul ei. Înainte de venirea sa, Georges ucidea la întâmplare, fără discernământ, riscând enorm. Ea îl pusese pe roate și îl ghidonase, indicându-i ținte precise. Planificase măcelul, folosindu-se de nebunia lui în scopuri personale.

Erau asociați, îl „pilota” așa cum ar fi pilotat o mașină de război cu o teribilă putere distrugătoare. Toată subtilitatea

consta în a nu se lăsa înghițită de această mașină, dar munca de dresare o pasiona. Sub aparența lui de introvertit, de timid, Georges ascundea hotărârea unui asasin convins că acționează pentru binele tuturor. I se încredințase o misiune, o misiune care îl așeza deasupra oamenilor și a legilor lor.

Treptat, acea mare izolare a proprietății începuse să-i placă lui Sarah. Era suficient să treci dincolo de zid, ca să intri într-o altă dimensiune. Uitai orașul și vacarmul lui, populația agresivă și delăsătoare, neoanele și fațadele sclipitoare, pentru a pătrunde într-o enclavă de calm. Parcul, cu fântânile lui secate, cu falsele ruine romantice, cu statuile mutilate și înveșmântate artistic în iederă, părea veșnic în așteptarea protagoniștilor unei serbări galante. Sarah se plimba deseori prin parc indiferentă la ploaie sau la frig, bucurându-se de mirosul tare al ierbii, înfiorându-se surprinsă când porumbeii părăseau timp de o clipă domul pentru a descrie cercuri mari și zgomotoase pe deasupra capului ei.

Uneori urca la ultimul etaj al casei, într-un pod plin de pânze de păianjen, unde nimeni nu mai venea, și se așeza lângă lucarnă, cu ochii lipiți de ocularele unui binoclu puternic. Privea orașul așa cum un astronom observă o stea îndepărtată sau o planetă necunoscută. Le urmărea pe micile eleve ale școlii particulare aflate de cealaltă parte a bulevardului. Ce cumințI erau acele fetițe cu hăinuțe albastre și șosete albe! Pășeau cu demnitate, fără să cedeze vreodată tentației de a se îmbrânci, își ascundeau gura când râdeau, pufnind în dosul palmei, își ștergeau nasul demne ca niște prințese și strănutau cu cea mai mare grație.

Sarah le detesta, pentru că erau contrariul a tot ce cunoscuse dânsa. Din orfelinat nu păstra decât amintirea jegului, a răutății și a atingerilor sordide. Nu cunoscuse decât fete stupide, cu o ereditate încărcată. Puștoaice obscene și violente, de care trebuia să te ferești în fiecare ceas al zilei... și al nopții! O lume a prostiei și a viciului, asupra căreia domneau niște supraveghetoare cu mâini jilave, gata oricând să te fericească cu o scatoalcă sau cu o mângâiere echivocă. Într-o zi, o infirmieră căreia avusese proasta inspirație să i se plângă de disciplina prea severă a

instituției, îi replicase:

— E un antrenament bun, care te pregătește pentru viitorul tău domiciliu: *închisoarea* – acolo unde veți ajunge toate până la urmă!

Această amenințare devenise atât de frecventă, încât, treptat, începuse să semene cu un blestem inevitabil. Abia ieșite din orfelinat, aveau să fie înghițite de închisoare, de ocnă, *asta era sigur*. Destinul le era scris dinainte în marea carte a întemnițării. Lucrul acesta le era repetat atât de des, încât se întrebau de ce autoritățile își mai dădeau osteneala să le pună în libertate la majorat și nu le transferau direct în celulele celei mai apropiate închisori. Multe fetițe priveau totul cu un anumit fatalism. Era stabilit că imediat ce vor ieși de acolo *o vor scrânti*. Cele mai multe dintre ele vor deveni prostituate, câteva infanticide, aproape toate drogate. Nu puteai decât să te resemnezi, asta era viața, ce ți-e scris în frunte ți-e pus.

Cu ochii lipiți de binoclu, Sarah le privea cu o invidie dureroasă pe micile eleve cu șosete albe. Blândețea expresiei lor îi vătăma sufletul. Le invidia puritatea, inocența. Le purta pică fiindcă nu erau decât niște copii cu probleme de copii. Ba deseori le și blestema.

Își fricționă umerii înghețați și își reluă alergarea, părăsind refugiul din tufișuri, și se avântă pe peluza de un verde crud. În străfundul minții, o voce insinuantă îi fredona un refren viclean: *Cât timp a mai rămas*? *Cât timp*, *până când poliția va încercui parcul*, *până când oamenii purtând căști și veste antiglonț vor porni la asaltul casei*? Își scutură capul ca să scape de acest zumzet generator de angoasă, dar cuvintele se agățau de ea cu încăpățânare, ca niște lipitori de care nimic nu o putea ajuta să scape.

Capitolul 6

— E cineva aici? răcnea cu o voce greoaie Werner Mareuil-Mondesco. E cineva aici?

Se împleticea pe culoarul dinspre sala de expoziție, descheiat la cămașă, iar pe față și pe tors șiroindu-i o sudoare grasă. La fiecare trei metri se agăța de coloane, ca un om beat, și striga aceleași cuvinte ca un lătrat furios. Câinii de afară simțiseră imediat schimbarea de atmosferă și începuseră să geamă domol.

— E cineva aici?

În felul ăsta începuse totul, cu aceste cuvinte rostite cu un glas de căpcăun și care sunau ca o amenințare. Când îl auzise, Georges înțelesese imediat că nu trebuia să-și manifeste prezența. Un instinct ascuns îl împinsese să se ghemuiască în fundul cămăruței în care se instalase în urmă cu câteva ore ca să consulte niște manuale de taxidermie din secolul al XVIII-lea.

Sudoarea îi apăruse brusc pe față, pe palme, și își ținuse respirația, ca la apropierea unui animal periculos. Werner mergea în zigzag printre coloane, izbind zidurile cu pumnii lui mari, ștergându-și uneori fața cu poalele cămășii. Georges încetase să mai respire. Avea acum paisprezece ani, dar comportamentul tatălui său rămânea în continuare pentru el un mister înspăimântător. Văzuse pe gaura cheii cum se apropia colosul cu păr cărunt, care de circa o oră parcurgea casa în toate sensurile, să se convingă că era goală.

Le dăduse liber în dimineața aceea servitorilor. Nici Georges n-ar fi trebuit să se afle acolo dar, din cauza aerului închis al cămăruței, în cele din urmă adormise, cu nasul în ceasloavele lui, pierzând lecția de echitație. În mod normal, joi după-amiaza se ducea în pădurea Boulogne ca să se

plimbe la trap pe alei și nu se întorcea acasă decât seara, durându-l fundul de atâta călărit și cu hainele puțind a sudoare de cal. Nu, n-ar fi trebuit să se afle acolo... Și acum Werner cutreiera casa goală, precum căpitanul unui vapor care se scufunda.

Câinii de pază din parc chelălăiau înspăimântați și își arătau colții, înnebuniți de furia bărbatului al cărui miros satura atmosfera. Lui Georges îi era frică de câini, niște dulăi enormi și sângeroși, de care Werner considerase înțelept să se înconjoare de când se „complota împotriva lui”. Animalele se plimbau de colo până colo pe peluză, zi și noapte, gâfâind și cu balele curgându-le din gură, cu mușchii proeminenți, arcuindu-se sub blană la fiecare mișcare. Să te plimbi prin parc însemna să intri în cușca fiarelor și să execuți un număr extrem de primejdios.

Nimeni nu putea să o facă decât însoțit de Werner, căci numai el știa să țină animalele la distanță și să le strunească furia congenitală.

— Fii calm! îi spunea invitatului, luându-l de mână. Rămâi calm! Dacă le arăți că ți-e frică, poți să fii sigur că vei fi atacat. Destinde-te, și totul va fi bine!

Animalele mârâiau arătându-și colții gălbui și balele le curgeau de parcă ar fi salivat dinainte la gândul ospățului foarte apropiat. De când fuseseră instalați în parc, casa se transformase într-o insulă pustie și majoritatea servitorilor își dăduse demisia. Asta îl bucurase pe Werner.

— Voi rămâne singur, striga el în gura mare, lovindu-se în piept. Singur pe epava corăbiei, singurul stăpân la bordul vasului-fantomă!

Nu se simțea bine. În cursul anului trecut, îi apăruseră brusc semnele unei exaltări ciudate. Părul îi încărunțise, își înmulțise extravagațele, precum și crizele de furie. Flecăreala cameristelor punea această stare pe seama ultimei sale amante, o baroană tânără care făcuse o chestiune de onoare din a-și bate joc de el, dar Georges presimțea ceva cu mult mai îngrijorător. Nu-și cunoscuse niciodată mama, care murise la nașterea lui, și se obișnuise foarte repede cu poznele sexuale ale tatălui său, care se lăuda tot timpul cu ardoarea „nevoilor” lui. Tânăra amantă

nu era singura cauză, Georges ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

O vâlvătaie neagră ardea în Werner, mistuindu-i rațiunea. Dulăii sângeroși care mișunau prin parc constituiau unul dintre cele mai sigure simptome ale acestei prăbușiri mintale.

— Niște câini nebuni! explica el cui voia să-l asculte. O rasă perversă, căreia îi place doar să muște și să sfârtece. Să nu vă apropiați niciodată de ei dacă aveți o rană, oricât de mică, fiindcă mirosul sângelui îi face să turbeze. Și, întorcându-se spre doamne, adăuga cu un zâmbet nerușinat: Iar voi, frumoasele mele, dacă sunteți la ciclu, să stați la o distanță respectabilă. Cățelușii mei v-ar putea lua drept niște friptane în sânge ambulante!

Doamnele roșeau, păleau și îi întorceau spatele, jurându-se să nu mai răspundă vreodată invitației unui astfel de individ. Da, de la o vreme Werner nu se simțea bine. Sfărâmase un pian lovindu-l cu pumnii și trăsese cu pistolul în statuile din hol.

— Căpiază, șușoteau servitorii. Opiul îi roade creierii.

Căci se spunea că Werner consuma droguri orientale și abuza de afrodisiace ca să facă față problemelor unei virilități în scădere. Georges îl surprinsese, în propria lui sală de baie, vopsindu-și părul de pe cap și de pe piept. Bătrânețea îl ajungea din urmă pe vânătorul marilor fiare, înfigându-și în el gheara implacabilă.

— Acest sărman Werner colecționează carabine ca să uite că pușcociul lui personal a rămas fără muniții, se șușotea prin saloane.

Atunci o întâlnise pe Olga Oldenbourg Van Scheefering, o mică baroană cu un titlu nobiliar de origine incertă, dar a cărei gură cărnoasă și disprețuitoare făcea ravagii printre celibatarii din înalta societate. Georges știa că ea își bate joc de Werner. De fiecare dată când venea la ei în casă, băiatul se ascundea în spatele unei tapiserii sau al unei coloane și trăgea cu urechea la schimbul de replici acide, la râsul disprețuitor, la capriciile bruște ale fetei.

— Bietul meu Werner, pufnea ea vizitând muzeul. Ai un suflet de negustor de vechituri. Dacă n-ai fi fost bogat, te-ai fi

făcut vânzător de piei de iepure!

Animalele nu o impresionau. Le găsea ridicole, armele o făceau să caște, poveștile vânătorești o adormeau. Werner se ținea după ea, făcând sluj ca un caniș gigantic, încercând în van să-i atragă atenția, să-i trezească interesul, să-i stârnească admirația.

E cineva aici?

Vocea răsuna îngrozitor, făcând să vibreze geamurile și să zăngăne ciucurii lustrelor de cristal...

Georges se zbătea în pat, prizonier al așternuturilor scăldate de sudoare. Știa că visează, dar această certitudine nu-i micșora cu nimic groaza. De ani de zile, în fiecare noapte retrăia ultima zi a lui Werner Mareuil-Mondesco, ziua aceea fatală când... Chiar trebuia să mai suporte încă o dată totul? Să revadă iar imaginile de groază care îl urmăreau fără răgaz de atâta amar de vreme?

E cineva aici?!

Werner se apucase să lovească în pereți, de parcă ar fi vrut să scoată afară niște eventuali spioni ascunși în zidărie. Câinii nebuni din parc deveniseră și mai furioși. Acum alergau în cerc, în căutarea unei prăzi inexistente. Negăsind nimic de devorat, începuseră să ciopârțească ramurile de jos ale unui arbust. Toată casa duhnea a catastrofă; Georges își zise în gând că locuitorii din Pompei respiraseră probabil aceeași duhoare în cele câteva ore care precedaseră cataclismul. Un miros de cenușă și praf de pușcă ars. Acel parfum al distrugerii, care plutește în aer după lovitura trăsnetului.

Ghici din instinct că tatăl lui pregătea o „chestie urâtă”, o farsă sinistră. Uriașul avea în priviri o sclipire de nebunie și respira repede, prea repede, ca sub efectul unui drog halucinogen. Georges stinse lampa care lumina cămăruța. Din locul unde se afla, putea să vadă muzeul cu animalele înșirate cu grijă pe travee, aliniate parcă în poziție de drepți, după un traseu bine determinat. De fiecare dată când parcurgeai sala de expoziție, aveai impresia că treci în revistă batalioanele unei armate hirsute și bestiale, gata dintr-o clipă în alta să rupă rândurile și să se năpustească la asalt.

Georges era sigur că Werner o aștepta pe Olga. Băuse și totodată fumase – tutun din acela acru, cu opiu, pe care îl ținea ascuns într-o mobilă chinezească din bibliotecă. Rostogolea niște ochi cât cepele, asemenea unui arap de la bâlci, și asuda exagerat, de parcă metabolismul ar fi început să-i funcționeze, brusc, cu viteză mărită.

Georges se ghemui și mai mult. Ar fi vrut să devină invizibil, să fie orb și surd. Să dispară în neant, să nu asiste la ceea ce avea să urmeze – presimțea că va fi cumplit. Bârfele de salon și flecărelile servitorilor îi răsunau în cap, murmurându-i la ureche aceeași tânguire împuțită: *Werner drogat*, *Werner impotent*, *Werner nebun de legat*...

Nervii i se înnodau, iar pe șira spinării îi treceau fiori după fiori. De ce adormise? De ce uitase de afurisita de lecție de călărie, care cel puțin ar fi avut meritul de a-l pune la adăpost în timp ce...

Apoi răsună soneria de la poartă; Werner tresări de parcă ar fi fost curentat. Georges îl auzi alergând prin galerie și traversând holul. Câinii îl întâmpinară cu urlete de lup.

— Domol! ordonă Werner cu o voce nesigură. Domol!

Trecură câteva minute, apoi râsul Olgăi răsună în capătul galeriei. Râsul acela suna fals, dar se simțea că fata încerca să facă impresie bună, să-și ascundă frica.

— Cu ce hrănești aceste animale? zise ea încercând să adopte un ton nepăsător.

Dar în vorbele ei se simțea tensiunea și se ghicea cu ușurință că îi fusese foarte frică atunci când străbătuse parcul.

— Cu hoituri furate de la morgă! răcni Werner. Vreau să prindă gust de carne omenească, pentru a fi pregătiți să-mi devoreze dușmanii și detractorii!

— Umorul dumitale, scumpule, va fi totdeauna inimitabil, zise înțepată Olga.

Se îndepărtară. Poate spre dormitor? Georges se ghemuise în nișa lui. Nu putea fugi, câinii îl înspăimântau. Ghicindu-i frica, l-ar fi hărțuit și l-ar fi mușcat de glezne. Numai tatăl lui reușea să le impună respect. Prezența animalelor care patrulau pe peluză îl obliga pe pasagerul clandestin, pe spectatorul ascuns care devenise, să rămână în interiorul

muzeului. De-a lungul galeriilor ajungeau până la el râsete ascuțite, râsete ironice care se transformară foarte repede în exclamații mânioase. Deodată Olga își pierdu distincția, răcni și scuipă ca o țață sau ca o negustorească de pește. Georges auzi zgomote de luptă și obiecte de porțelan făcându-se țăndări.

— Gata! Dă-mi drumul! strigă Olga. Ești ridicol. Nu fi atât de stupid „viril”. Nu cășuna pe mine pentru... incapacitatea dumitale fizică!

— Stricato! urlă Werner. Ești atât de rece, încât i s-ar înmuia și unui țap!

Răsună o pereche de palme, urmată de strigăte ascuțite, care trădau o spaimă din ce în ce mai mare.

— Vreau să plec! se încăpățâna Olga. Dă-mi drumul. Au dreptate oamenii – ești nebun, complet nebun!

O rupsese la fugă, și picioarele desculțe îi scârțâiau pe parchetul ceruit al galeriei. Werner se repezi după ea, zguduind podeaua, făcând la fiecare pas să se cutremure lustrele. Un adevărat pahiderm galopând prin salon, răsturnând mobile și fotolii. Georges își imagina tatăl sub înfățișarea unui rinocer furios, repezindu-se la atac cu cornul în jos, străpungând sofalele, distrugând rafturile bibliotecii. Izbea la întâmplare, dărâmând statuile, crăpând coloanele. „Căpcăunul”, își zise el în culmea spaimei. „Vine căpcăunul!”

Olga intră brusc în câmpul lui vizual. Gâfâia și avea bluza sfâșiată. Werner îi smulsese fusta, și tânăra alerga buimacă, în ciorapi negri și portjartier. Rujul i se întinsese pe bărbie și pe obraji, dând impresia că fața îi era plină de vânătăi. Ciorapii i se deșiraseră, pe porțiuni mari, la genunchi și la glezne. Mătasea lor delicată luneca pe parchetul vitrificat, iar fata, incapabilă să-și păstreze echilibrul, se lovea tot timpul de colțurile vitrinelor. Zgomotul respirației sale umplea domul muzeului. Gâfâit de animal încolțit, de căprioară prinsă la strâmtoare, care simte apropiindu-se primejdios haita asmuțită pe urmele ei.

Se învârtea în loc, neștiind unde să se ascundă, căci muzeul nu mai avea și altă ieșire. La fiecare zece secunde, privea peste umăr, pândind cu spaimă apariția lui Werner. Își pierduse semeția și-și scuipa nervoasă părul pe care

sudoarea i-l lipea de gură. Se aruncă asupra vitrinelor în care fuseseră expuse arme primitive: cuțite și pumnale lucrate grosolan. Dar broaștele erau încuiate și își rupse zadarnic unghiile încercând să forțeze ușile.

Werner apăru brusc, hirsut, cu torsul gol. Sudoarea dizolva vopseaua cu care își cănise părul cărunt de pe piept. Picături mici și negre îi șiroiau pe pântece și pe coaste, creând iluzia că sângera din sute de tăieturi. Era foarte congestionat la față și se cocârjase, cu o mână apăsată pe sex. Georges înțelese că înghițise o doză prea mare de cantaridă, ca să-și stimuleze erecția deficitară, și că acum substanța îi răvășea măruntaiele, provocându-i arsuri îngrozitoare de-a lungul multiplelor canale ale sistemului urinar. Se strâmba și se zvârcolea spasmodic, în timp ce sudoarea îi picura de pe fața înfierbântată.

— E... e ridicol, Werner, gemu Olga. Calmează-te, altă dată o să meargă mai bine... Te rog.

Înțelesese că nu mai era vorba de un simplu simulacru de viol, de un joc erotic puțin cam piperat. Bărbatul care venea spre ea nu vedea în corpul ei decât o pradă de ciopârțit, câteva zeci de kilograme de carne roz, pe care avea să-și încerce ghearele și dinții. Frica îi topi trăsăturile feței, transformând-o într-o mască lividă. Urlă, dar nimeni nu putea să o audă. Geamurile muzeului erau prea groase; bulevardul, orașul făceau parte din altă planetă. Era singură, la capătul puterilor, pradă unui nebun de care crezuse că-și poate râde. Devenea, brusc, conștientă de formidabila musculatură a lui Werner. Fără acele costume în care părea mai mult sau mai puțin sugrumat, acesta își dezvăluia adevărata înfățișare de luptător viking. Se apropia, cu mâinile întinse ca niște clești, cu bărbia mânjită de bale, mormăind injurii de neînțeles. Febra zămislită de substanțele toxice pe care le înghițise făcea să-i palpite venele groase de la tâmple și de pe frunte. Ai fi zis că niște râme albăstrui i se zvârcoleau cuprinse de nebunie sub epidermă, încercând zadarnic să scape din acel înveliș.

— Werner... îl imploră Olga, cu voce pierită.

Îi era atât de frică, încât urină fără voie, fără măcar să-și dea seama ce i se întâmplă.

— Ești ca toate celelalte, răgi Werner. O piele drăguță, un înveliș frumos, dar pe dinăuntru mormane de putregai. Un stârv, nimic mai mult. Va trebui să ne mulțumim cu ambalajul și să ne descotorosim de restul. Sa nu păstrăm decât pielea… Da. *Să nu păstrăm decât pielea*!

Pe peluză, dincolo de geamurile domului, câinii urlau și săreau, înnebuniți de mirosurile de furie și de spaimă care îngreunau aerul. Georges însuși se simți copleșit de duhoarea emanată de cele două trupuri. Mirosea a animal, puțea a *sudoare de maimuță*.

Preț de o secundă, se întrebă dacă nu cumva trebuia să iasă din cămăruță și să se așeze între ei, dar glasul rațiunii îi porunci să nu facă nimic dacă voia să rămână în viață. Scena ce se desfășura sub ochii lui nu era dintre acelea care să poată fi întrerupte. Werner își pierduse mintea și niciun argument logic n-ar fi putut să-i înfrângă furia. Tânăra imprudentă îl umilise, crezuse că poate să se joace cu el, cum avea obiceiul să facă și cu ceilalți curtezani. Se înșelase și această greșeală avea s-o coste viața. Vinișoare mici se spărseseră în ochii lui Werner iar albul din jurul pupilelor se preschimba acum în roșu, dându-i o privire de animal de pradă. Apucă în mâna dreaptă cornul unui zebu împăiat, și mușchii i se umflară.

— Dar asta? urlă el la Olga. E destul de lungă pentru tine? Destul de tare?

Cu o mișcare scurtă, smulse cornul, sfâșiind pielea tăbăcită a animalului care se clătină pe soclu. Cu degetele crispate pe arma improvizată, se îndreptă spre fata care vru să fugă, alunecă în băltoaca de urină și căzu greoi pe spate.

— Destul de lungă? strigă în gura mare Werner. Destul de tare?

Răcnea și râdea în același timp, agitând cornul cu o mișcare obscenă de du-te-vino. Se aruncă asupra Olgăi și începură să se lupte confuz pe podea, ieșind din câmpul vizual al lui Georges. Copilul își astupă urechile, să nu mai audă râsul demonic al tatălui său. „Tata râde ca un animal”, își zise el copleșit de groază. O imagine absurdă, pentru că animalele nu râd niciodată, nu-i așa? *Cel puțin nu în prezența oamenilor*…

În ciuda faptului că-și lipise palmele de urechi, băiatul tresări când urletul tinerei îi sfredeli timpanele. Un strigăt de femeie sfâșiată, trasă în țeapă. Un țipăt de oroare visceralã, a cărui stridență era cu adevărat insuportabilă. Urlă într-o acută durând o clipă interminabilă, apoi încetă brusc.

Dinții lui Georges clănțăneau gata să se rupă, fără ca el să-și poată recăpăta controlul maxilarelor. Convins că acest zgomot se auzea, probabil, până la celălalt capăt al muzeului, își strecură repede o batistă în gură, sufocându-se pe jumătate.

Werner reveni în câmpul lui vizual. Mâna dreaptă, cea în care ținuse cornul de zebu, îi era roșie de sânge. O șterse mecanic pe părul de pe piept și se îndreptă spre vitrinele înșirate în fundul galeriei. Scoase o cheie din buzunar, descuie o broască și luă dinăuntru o pușcă enormă. O armă redutabilă, concepută pentru vânatul gorilelor și care trăgea cu gloanțe dum-dum, acele proiectile cu vârful pe jumătate despicat, ce fac explozie când ating ținta și provoacă distrugeri organice înspăimântătoare. Georges știa că armele expuse în vitrine erau încărcate. Werner ținuse totdeauna ca ele să fie astfel. După părerea lui, o armă descărcată era la fel de jalnică precum un eunuc a doua zi după castrare, așa că veghea cu gelozie ca fiecare carabină expusă în galerie să aibă în permanență un glonț pe țeava, și asta în ciuda pericolelor evidente ale unui astfel de fetișism.

Cu arma în mână, cu maxilarul căzut, Werner începu să se plimbe printre animalele împăiate, oprindu-se ici și colo ca să-și așeze pe blana unei gorile sau a unui urs fruntea inundată de sudoare.

— Copiii mei, hohotea el. Singurii și adevărații mei copii... Voi mă înțelegeți, nu-i așa?

Gesticula ca un om beat și plângea grotesc, mânjindu-și fața cu sânge proaspăt. În sfârșit, se opri în fața unei gorile, o femelă adusă din Kenya cu un an în urmă, și îi șopti ceva la ureche. Spectacolul oferit de acel bărbat pe jumătate gol, mânjit de sudoare, de sânge și de vopsea, care își petrecuse brațele pe după grumazul formidabil al colosalei maimuțe împăiate, avea ceva grotesc și atroce. Cui credea el că-i vorbește în acel moment? Ce secret inutil șoptea la urechea

animalului burdușit cu paie?

Georges luptă să se smulgă din acea fascinație, să deschidă ușa cămăruței și să strige „Tată!”, dar se simțea complet paralizat, redus la statutul de mumie gânditoare.

Și apoi era convins că, la cel mai mic semn din partea lui, tatăl va deschide focul, ciopârțindu-l mai înainte de a fi putut să iasă. Se mulțumi deci să muște și mai tare batista și să lupte împotriva senzației de greață care devenea din ce în ce mai acută. Werner se oprise cu fața la animale, cu cele două țevi ale puștii îndreptate spre propriul său piept, cu mâinile împreunate pe chiulasă și degetele mari pe trăgace. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, fără să-ți poți da seama ce anume îi provoca o astfel de tristețe.

— Copiii mei, bâigui el din nou. Micuții mei...

În același moment răsună și împușcătura, proiectilul făcându-i o gaură enormă în piept și desprinzându-i capul de pe umeri. Degetele crispate descărcară și cartușul de pe a doua țeava, al cărui glonț spulberă craniul lui Werner. Georges, cu ochii holbați de groază, văzu trăsăturile tatălui său descompunându-se într-o ceață de sânge și pielea de pe fața dilatându-se ca o mască de ceară supusă unei călduri prea mari. O aversă purpurie inundă pieptul gorilei, în timp ce corpul lipsit de cap făcea înapoi câțiva pași, încă însuflețit de mișcările reflexe comandate de măduva spinării. Georges se răsturnă pe spate, chiar în momentul în care cadavrul se prăbușea pe parchet, cu un zgomot enorm.

Când își reveni în simțiri, băiatul fu gata să se sufoce cu voma pricinuită de batista înfundată în gură. Tremura din cap până în picioare, cuprins de frisoane cumplite, care îi dădeau impresia că se află închis într-un dulap frigorific.

În cele din urmă își adună puterile, se ridică în genunchi și puse mâna pe închizătoarea ușii. În acel moment, percepu din interiorul galeriei zgomotul slab al unui galop dezordonat. Gheare scrâșneau pe podea, pe lemnul ușilor, încercând cu stângăcie să apese pe clanțe. Realitatea îi străfulgera mintea, făcându-l să se arunce înapoi, în fundul cămăruței.

Câinii! Câinii reușiseră să intre în casă! Mirosul de sânge care venea dinspre cele două cadavre îi înnebunise de-a

binelea. Probabil că se aruncaseră asupra unei uși de sticlă de la parter, o smulseseră din balamale și pătrunseseră în locuință, în câteva minute aveau să fie acolo, înăuntrul domului, arătându-și colții, gata să sfărâme tot ce le-ar ieși în cale. Teroarea avu asupra lui Georges efectul unui șoc electric. Își scoase cureaua și înțepeni clanța, legând-o de o țeava de calorifer, astfel încât ușa să nu poată fi deschisă din exterior. Abia terminase meștereala, când animalele avide de masacru se năpustiră în sală, strecurându-se printre maimuțele împăiate și aruncându-se asupra celor două cadavre.

Din clipa aceea, Georges nu se mai apropie de gaura cheii. Nu avea nevoie să se uite ca să știe ce se petrecea de cealaltă parte a ușii. Mârâielile animalelor dezlănțuite îi răsunau în urechi. Câinii hârâiau, mestecau, se înecau. După zgomotul ghearelor pe podea, Georges ghicea că se opinteau ca să rupă mai ușor bucăți din trupul lui Werner și cel al Olgăi. Clefăieli umede trădau înaintarea boturilor în pântecele sfâșiate ale celor morți. Și Georges se pricepea destul de bine la zoologie ca să știe că dulăii, ca orice adevărate animale de pradă, mai întâi goliseră cadavrele înainte de a se ospăta din carnea lor.

Băiatul rupse batista și își făcu niște dopuri pe care le înfundă în urechi cât putu de mult. Se ghemuise în fundul cămăruței, în spatele unei baricade de cărți, sperând ca mirosul pielii în care erau îmbrăcate volumele să acopere propriul său miros și să-l apere de adulmecatul dulăilor. Ghemuit astfel, căzu într-o stare de năuceală vecină cu coma și pierdu noțiunea timpului. Delira câteva ore, recitând în minte toate formulele băilor de tăbăcire reținute în cursul lecturilor. Dârdâia din tot corpul, pradă unei crize de hipotermie datorate socului psihic.

Abia la căderea nopții ieși din acea cloacă cerebrală. Câinii erau tot acolo și îi auzea respirând greoi. Domul era plin de miros de sânge și de putreziciune. O duhoare de măcelărie prost întreținută sau de abator părăsit. Georges se mișcă ușor, cu membrele anchilozate și o nevoie presantă de a urina. Limba i se umflase din cauza setei și toate hainele îi erau umede de sudoare răcită.

Din când în când, dulăii lătrau și umblau prin sală, stropind cu urină soclul vreunei vitrine. Nu păreau dornici să iasă din muzeu. Fără îndoială, vegheau asupra prăzii lor, de teamă să nu le fie luată de vreun alt animal. Georges înțelese că trebuia să-și păstreze calmul dacă voia să nu-și piardă mințile. Are să apară cineva. Mai devreme sau mai târziu, servitorii se vor întoarce să-și reia slujba, vor suna la poartă și se vor mira că Werner nu apare să le deschidă...

Georges își bloca mintea asupra acestui gând. Trebuia să reziste până în zori, până la sosirea poliției. După aceea, polițiștii vor lichida câinii, vor descoperi masacrul și îl vor elibera. După aceea... După aceea...

Dormi câteva ore. Totuși, la răsăritul soarelui nimeni nu se prezentă la poarta de la intrare. Era clar că Werner le dăduse servitorilor mai multe zile libere. Asta însemna că Georges trebuia să rămână închis toată această vreme, fără apă și mâncare, blocat într-o nișă din perete, la zece metri de o pereche de sălbăticiuni care, mai devreme sau mai târziu, tot îi vor descoperi prezența.

Avu o criză nervoasă și se strădui să plângă în tăcere, să nu alarmeze câinii. Murea de sete și se hotărî să-și strângă urina într-unul din pantofi, așa cum făceau frecvent eroii din romanele de aventuri. Din păcate, nu se putu hotărî să înghită lichidul dezgustător, ale cărui prime picături îi arseră îngrozitor buzele. Se simțea foarte obosit și-și simțea limba ca un burete uscat.

Când se făcu ziuă de-a binelea, câinii își reluară ospățul, mârâind și râgâind la fiecare îmbucătură.

Dimineața trecu, și nimeni nu veni la poartă. Telefonul nu sună nici măcar o dată, iar Georges se întrebă dacă nu cumva Werner întrerupsese linia, pentru a duce la bun sfârșit o ceremonie premeditată.

Fu tentat de câteva ori să deschidă ușa și să fugă spre galerie din toate puterile ca să scape de infernul din dom. Dar știa că ideea era ridicolă. Niciodată n-ar fi putut să alerge mai repede decât câinii și nici n-ar fi reușit să închidă destul de rapid ușile coridorului ca să creeze obstacole în calea moloșilor. De altfel, se simțea prea slăbit pentru o astfel de risipă de energie. De patruzeci și opt de ore nu

băuse și nu mâncase nimic și corpul lui dădea semne de epuizare. Dacă nimeni nu-i venea în ajutor, era condamnat să moară în fundul cămăruței.

Din fericire, mirosul de putreziciune care domnea în muzeu îi ascundea prezența. Iar câinii, ghiftuiți, nu păreau preocupați să pornească la vânătoare. Georges îi văzu, prin gaura cheii, dormind pe podea, cu blana înroșită de sânge și pântecele umflat. Se dădu însă repede înapoi, de teamă ca nu cumva privirea să-i trădeze prezența. La căderea nopții avea febră, și imediat ce închidea ochii, imagini ciudate îi defilau sub pleoape.

Servitorii se întoarseră abia după trei zile, dar le trebui o dimineață întreagă până să se hotărască să cheme poliția. Se temeau de furia lui Werner, dar și mai mult le era frică să se aventureze în parc atunci când câinii se plimbau liberi. Până la urmă, grădinarul se hotărî să se cațere pe zidul de incintă. De acolo putu să-și dea seama că, la parter, câteva uși de sticlă fuseseră sparte. Prin urmare se luă hotărârea să fie anunțată poliția.

Când pompierii întinseră o scară să coboare în parc, câinii țâșniră din casă, plini de sânge și arătându-și colții, înfățișarea lor era atât de înspăimântătoare, încât un polițist tânăr, surprins de apariția lor, își pierdu echilibrul și căzu pe peluză, fiind imediat atacat de dulăii care începură să-l rupă în bucăți. Colegii se repeziră în ajutorul lui, descărcându-și armele în câinii nebuni, care în cele din urmă se prăbușiră în iarbă, cu șalele, coastele și capetele ciuruite de gloanțe.

Polițiștii porniră pe urmele de sânge lăsate de câini pe covoare și pe parchet, și astfel ajunseră în muzeu. Cei mai mulți vomară la simpla vedere a acelui spectacol cumplit.

Georges, pe care împușcăturile îl treziseră din comă, avu prezența de spirit să bată cu pumnul în ușa cămăruței, pentru a-și semnala prezența. Zgomotul fu cât pe-aci să ducă la deschiderea focului fără somație. Scos din închisoarea lui, băiatul se pomeni întins pe o targa, fiindcă era prea slăbit ca să se mai poată ține pe picioare. Apoi îl duseră imediat de acolo, înainte să poată arunca o singură privire asupra masacrului sângeros din sală și, până a fi urcat în ambulanță, își pierdu cunoștința.

Ziarele făcură mare caz de întâmplare; timp de o săptămână, chioșcurile fură pline de relatările lor despre cazul oribil al *miliardarului excentric sfârtecat și devorat de câinii lui*.

Ancheta dură puțin. Moloșii deterioraseră prea mult cadavrele ca să se mai poată întreprinde o autopsie satisfăcătoare. După ce devoraseră carnea, animalele sfărâmaseră și oasele, ca să le scoată măduva. Din Werner Mareuil-Mondesco și Olga Oldenbourg Van Scheefering nu mai rămăsese decât un morman de resturi imposibil de identificat. Prezența puștii duse la presupunerea că Werner încercase să tragă în câini în momentul în care aceștia începuseră să devină amenințători, dar că murise atacat, mai înainte de a fi putut duce lucrurile la bun sfârșit.

Servitorii, care totdeauna îi detestaseră pe cei doi câini, se întrecută să scoată în evidență ferocitatea incontrolabilă a animalelor.

— Trebuia să se sfârșească așa, repetau ei la cea mai mică întrebare. Niște monștri, erau niște monștri!

Când își veni în fire, la clinică, Georges hotărî să nu sufle nimănui vreo vorbă despre cele întâmplate sub cupola domului. Confirmă, cu o clătinare extenuată a capului, ipoteza câinilor nebuni. Fața lui mică, marcată de urmele epuizării, îi dovedea buna-credință și nimeni nu avu inima să-l tortureze mai mult.

Cazul fu clasat la rubrica „accident”, iar Chasselier – împuternicitul lui Werner – deveni tutorele legal al lui Georges și administră averea până la majoratul copilului. Nimeni nu află vreodată ce se întâmplase în muzeu în acea zi de joi. În saloane se emise ideea că Werner alesese probabil împăiatul ca mijloc de înmormântare și că, în curând, va fi văzut, între două gorile, tronând pe aleile iubitului său muzeu.

— Dacă nu va avea etichetă, va fi foarte greu de deosebit de maimuțe! spuse rânjind una dintre fostele lui amante.

Dar rămășițele lui Werner Mareuil-Mondesco nu erau destul de numeroase pentru a umple un sicriu de dimensiuni normale. De altfel, resturile fură incinerate, respectându-se dorința exprimată de Werner în testament, Georges nu află

niciodată ce se întâmplase cu cenușa tatălui său.

*

Georges se ridică în capul oaselor, gâfâind, cu gura uscată. Nu era nevoie să caute întrerupătorul lămpii. Nu mai dormea de multă vreme decât cu lumina aprinsă și nu suporta nici cel mai mic colț de umbră în dormitorul lui.

Cu o mână tremurătoare apucă paharul cu apă de pe noptieră. Coșmarul se întorsese încă o dată... Știa acum că nu va reuși să adoarmă iar decât în zori. Avea să-și petreacă restul nopții stând în pat și ascultând zgomotele casei.

Își așeză pe așternut palmele transpirate, așteptând ca țesătura să se impregneze cu sudoarea lor. Cu urechea la pândă, se cufundă în identificarea diferitelor trosnete care umpleau liniștea. *Asta a fost șifonierul*, *asta comoda de pe culoar*, *asta*... După un moment, se va auzi inevitabilul zgomot suspect. Poate un fâsâit? Zgomotul unei blăni aspre frecându-se de mulurile lambriurilor aflate de cealaltă parte a peretelui. Un scrâșnet de gheare tocite înaintând cu stângăcie pe parchetul prea tare ceruit?

Se așeză bine între perne. Sertarul întredeschis al noptierei lăsa să se zărească un revolver militar, cu butoiașul plin. O bucată de fier, în perfectă stare de funcțiune... și total inutilă.

O lamelă a parchetului pocni răsunător în spatele ușii dormitorului, de parca cineva s-ar fi oprit lângă batant. Georges își ținu respirația. Fața îi lucea uleios în lumina lustrei.

Trecură câteva secunde, apoi, undeva mai departe, se auzi geamătul unei comode. Până în zori... Va sta așa, cu ochii în patru, până în zori. Simți nevoia să o sune pe Sarah, dar se răzgândi. Oricum, ea încă nu percepea manifestările misterioase ale casei, prezența sa nu ar fi diminuat cu nimic

pericolul. Într-o zi va cunoaște și ea frica. În curând.

Capitolul 7

Sarah ridică lanterna, proiectând în tunelul culoarului fasciculul de lumină albă. Era o lanternă puternică și grea, cum folosesc polițiștii americani. Lumina ei străpungea întunericul, aruncând asupra fiecărui obiect un halo palid, care ștergea orice culoare. Tânăra apăsă încă o dată pe întrerupătorul de pe peretele bibliotecii, fără să reușească să aprindă lustra. De la o vreme, penele de curent din casă erau din ce în ce mai frecvente și porțiuni întregi din clădire rămâneau cufundate în beznă, fără să se poată face nimic. Totul se petrecea de parcă instalația electrică ar fi murit încetișor, tronson cu tronson, ca un organism obosit, ale cărui terminații nervoase degenerează progresiv.

În fiecare noapte descopereai altă zonă de negru, un culoar, o încăpere, un dulap în zid, unde becurile rămâneau cu încăpățânare stinse. Această invazie a tenebrelor o enerva pe Sarah și îi alimenta stinghereala. Cercetase circuitele, schimbase siguranțele, fără a obține nicio ameliorare a situației. Casa se umplea de întuneric așa cum umple apa calele unui vapor care se scufundă. Ar fi fost prea periculos să facă apel la un reparator, căci nu puteau risca să lase un străin să se plimbe liber prin sălile de expoziție. În disperare de cauză, tânăra cumpărase vreo zece lanterne mari, pe care le ascunsese în diferite puncte strategice ale clădirii, astfel încât să poată dispune de ele în orice moment. Detesta întunericul și foșnetele lui imposibil de identificat. Acele umbre pe care totdeauna i se părea că le surprinde cu coada ochiului. Știa că era vorba de o simplă manifestare a oboselii nervoase, dar nu-și putea reține tresărirea ori de câte ori i se părea că a detectat o mișcare în beznă. În unele locuri, noaptea părea să clocotească aidoma unei găuri negre. O

simțeai *adâncă* și periculoasă, ca un ochi de nisipuri mișcătoare.

Aceste expediții nocturne trezeau în mintea lui Sarah amintirile neplăcute ale orfelinatului, își amintea cu silă de carcera menită pedepselor, acea pivniță umedă unde erau închise cu o găleată pentru nevoi și un băț *pentru gonit șobolanii*... Sarah nu reușise niciodată să afle dacă temnița era într-adevăr plină de rozătoare sau fusese vorba, pur și simplu, de o gogoriță inventată de supraveghetoare pentru a le înspăimânta pe fetițele rebele. Dar își trăise cu ochii la pândă fiecare dintre numeroasele încarcerări, încercând să detecteze în întuneric apropierea paraziților, strângând în mâini bățul, în timp ce supraveghetoarele pufneau în râs, de cealaltă parte a ușii.

De îndată ce punea piciorul în pivniță, Sarah era năpădită de mâncărimi, de parcă pe picioare i s-ar fi plimbat mii de insecte, luându-i cu asalt coapsele, încercând să i se strecoare pe sub elasticul chiloților. Se scărpina frenetic, alungând niște libărci inexistente, trecându-și iar și iar mâna prin păr, ca să fie sigură că niciun păianjen nu i se plimbă pe cap. Din când în când, vizeta se întredeschidea și se auzea chicotitul prostesc al grăsanei Marie Pointard, acea balabustă care avea, în incinta instituției, funcția de supraveghetoare generală și de infirmieră. Marie Pointard. O roșcată înaltă, mai mult decât durdulie, exagerat machiată și ale cărei subsuori păroase răspândeau o duhoare de vulpe. La paisprezece ani, Sarah se jurase că îi va face de petrecanie, îi va găuri pielea lăptoasă, plină de pistrui. Făcuse jurământul în întunericul carcerei, respingând insectele imaginare care îi escaladau picioarele. Anii trecuseră, dar întunericul îi provoca aceleași mâncărimi și nu putea să înfrunte bezna fără a avea la îndemână un obiect înrudindu-se mai mult sau mai puțin cu un... băț.

Marie Pointard. Unul dintre numele pe care le scrisese pe coperta dosarelor de execuție cerute de Georges Mareuil-Mondesco. Un nume pe care îl mâzgălise pe hârtie cu o furie incontrolabilă.

Marie Pointard și mirosul ei de vulpoaică, părul ei învăpăiat, răutatea ei de căpcăun mieros.

Sarah își reținu un fior și, mânuind lanterna ca pe o armă, lumină culoarul de sus în jos. Haloul alb incendia oglinzile cu strălucirea lui rece. Tânăra se apropia cu pași lenți de oglinzi, temându-se de vreo descoperire neplăcută. Aici, ca de altfel peste tot, praful acoperea cristalul cu un strat gros și cenușiu, care masca imaginile, asemenea pânzei de putreziciune de la suprafața unui iaz. În spatele acestui praf, imaginile dansau tulburi, nedefinite. „Ca fețele unor înecați pe fundul unui lac”, nu se putu împiedica Sarah să remarce. Iar lanterna devenea lipicioasă în mâna ei.

Ca să învingă angoasa, continua să depene amintiri, să murmure de una singură. Acest subterfugiu îi ținea loc de cântec, atenuându-i singurătatea și vulnerabilitatea.

La ieșirea din orfelinat, fusese plasată ca femeie bună la toate în casa unei burgheze înstărite ce se ocupa de acțiuni caritabile. O zgripțuroaică. Cu zâmbetul pe buze, exercita asupra protejatelor ei un sadism cotidian. Sarah îi suportase scatoalcele și ciupiturile, mușcându-și buzele ca să nu geamă.

— E spre binele tău, fata mea, spunea stăpâna, cu glas mieros, de fiecare dată când sancționa o greșeală în serviciu, lăsând o nouă vânătaie pe pielea servitoarei.

După câteva săptămâni, fata se pomenise plină de hematoame, în locurile cele mai sensibile. Patroanei îi plăcea cu deosebire să o ciupească de sâni și de coapse, prinzând pielea între degetul mare și arătător, pentru a-i imprima o insuportabilă mișcare de răsucire. Dacă fata țipa, o pălmuia imediat bombănind:

— Fii stoică, învață cel puțin să rămâi demnă!

Se numea Maude-Henriette Bourrelier. *Maude-Henriette Bourrelier*. Sarah îi caligrafiase cu grijă fiecare literă a numelui pe fișa de stare civilă din cel de-al doilea dosar de execuție.

Maude-Henriette Bourrelier, care își punea o mănușă albă ca să verifice starea de curățenie a mobilelor, plimbându-și mâna peste contururile lor, în căutarea unei urme de praf care să-i permită aplicarea pedepselor corporale. Pe vremea aceea începuse Sarah să se plimbe pe acoperișuri, în buzunar cu un diamant de geamgiu. În unele nopți, își

părăsea camera de la etajul șase și se strecura, cu încălțări antiderapante, pe cărarea metalică îngustă a jgheaburilor. Totdeauna fusese remarcabil de suplă și nu știa ce e amețeala. Era un joc de copii să se lase să lunece de-a lungul fațadelor, de la un balcon la altul. Aceste plimbări o exaltau, o răzbunau de robia diurnă la care o supunea Maude-Henriette.

Dintr-un magazin de sport, luase o coardă solidă de alpinism, cu ajutorul căreia cobora în rapel. Noaptea, se afunda în tunelul curților interioare, deplasându-se călare pe bare de sprijin și lipindu-și fața de geamuri, spionând intimitatea burghezilor. Aceste escapade deveniră foarte repede un drog. Îi permiteau să suporte chinurile îndurate din partea lui Maude-Henriette, fără să cedeze impulsurilor criminale pe care le stârneau în ea aceste jigniri constante. Noaptea, umbla pe crestele acoperișurilor, cunoscând cu exactitate obiceiurile locatarilor din bârfele celorlalte servitoare sau ale portăreselor. Știa cine era plecat în weekend, cine abuza de somnifere, cine dormea cu urechile astupate cu dopuri de ceară. Cobora cu rapiditate fațada, tăia geamurile și sărea în apartamente.

Nu fura niciodată nimic, dar devasta totul, cu o plăcere teribil de senzuală, care o îmbujora la față și făcea sângele să-i bată în tâmple. Sfâșia cu un brici veșmintele costisitoare, făcea bucățele hainele de blană. Cu un spray cu vopsea scria vorbe urâte pe pereții salonului, apoi desfunda canapelele, sofalele, sfârteca pânzele unor mari maeștri. Acționa repede și bine, gâfâind, fără să zăbovească niciodată mai mult de zece minute. Acest vandalism îi procura o satisfacție mai mare decât orice drog existent. După ce săvârșea fapta criminală, deschidea fereastra și dispărea așa cum venise, lăsând în urma ei un apartament devastat.

Sarah se opri în mijlocul marelui salon și constată, cu o adevărată ușurare, că lustra încă funcționa. Stinse lanterna, se așeză în fotoliul de piele maronie pe care îl prefera Georges și luă o țigara din cutia lăcuită așezată pe măsuță. Era una dintre acele țigarete orientale, încărcate din plin cu nicotină, de care Werner abuzase multă vreme în cursul vieții. Savoarea lor violentă agresa gura și impregna

mucoasele cu un gust ciudat, de lemn ars. „Țigări care miros a vreascuri”, își zicea tânăra de fiecare dată când aprindea una. „Ca un parfum de rug.” Râse nervos, dând afară un val de fum înțepător. Nu avea niciun chef să se întoarcă în pat, să se dezbrace și să doarmă. Așa cum era acum, cu cizme și haine din piele, se simțea mai în siguranță. Și mai avea și un cuțit cu piedică, pe care îl furase de pe una din etajerele muzeului. Un cuțit frumos, cu mânerul din dinte de cașalot care stătea perfect în palma ei.

De ce dormea din ce în ce mai puțin? *Avusese loc incidentul cu oglinda*, ce-i drept, dar își jurase că nu se va mai gândi la el. Probabil că fusese vorba doar de o glumă... sau de o înscenare pusă la cale cu mare grijă de Georges. Cu siguranță că nebunul se deplasa în stare de somnambulism, fabricând, fără știrea lui, „manifestări misterioase” de care nu-și mai amintea la trezire.

Oricum, lucrul acela o impresionase neplăcut pe tânăra femeie care, preț de o secundă, își simțise rațiunea clătinându-se. „Îmi pierd mințile”, gândise ea. „Am întins prea mult coarda... *am trecut de partea cealaltă a oglinzii*.”

Pe Georges însă fenomenul nu-l alarmase deloc.

— Ai să mai vezi și altele, murmurase el, dând din umeri. Nu e decât dovada că această casă te-a contaminat și pe dumneata.

Contaminat? El o contaminase, nu casa! El și trăncănelile lui demente, monologările lui smintite, blestemele lui de doi bani! Poate că era timpul să plece. Nu avea decât să pescuiască ceea ce se afla în seif și apoi să fure o mașină. Răzbunarea ei depășea tot ce sperase vreodată, și asta fără să-și murdărească mâinile. Atunci de ce mai întârzia acolo? *Casa e de vină*, îi șopti o voce pițigăiată. *Casa te ține în puterea ei*.

Sarah ridică din umeri, agasată și își reluă firul amintirilor. Răsfoirea trecutului îi permitea să uite angoasele prezente.

Sub pleoape îi apăru chipul de o semeție prostească a numitei Maude-Henriette Bourrelier, fata unui negustor de vinuri îmbogățit; își aminti cum în fiecare seară, la sfârșitul zilei de muncă, își tampona cu arnică vânătăile, înainte de a-și îmbrăca pantalonii negri de vandal și de a se avânta la

asaltul acoperișurilor.

Pe la începutul verii, comisese o greșeală ireparabilă. Exaltarea impunității o făcuse să forțeze norocul dincolo de orice limite rezonabile. Iar în perioada aceea se simțea cu adevărat „posedată”, protejată de forțe misterioase. Invincibilă... I se părea că nimeni, niciodată, nu o va putea împiedica să-și săvârșească devastările justițiare. Se plimba de-a lungul zidurilor, trecea peste balcoane, cu briciul în mână...

Într-o noapte din luna august, pe când era ocupată cu sfâșiatul unei cape de zibelină, într-un apartament unde credea că nu e nimeni, fu orbită brusc de lumina lustrei. În ușă stătea o femeie blondă, înaltă, solidă, cu buzele încremenite într-un zâmbet răutăcios, îmbrăcată cu un halat de mătase, ținea în mână, cu o ușurință surprinzătoare pentru o femeie, un pistolet automat.

— Îți urmăresc de câtva timp acrobațiile de pe fațadă, îi șopti ea ironic. Tocmai mă întrebam când ai să te hotărăști să-mi faci o vizită.

Da, în momentul acela se năruise totul, jocul încetase a mai fi distractiv și spaima căzuse peste Sarah ca un văl rece.

— Nu pot să-i sufăr pe curcani, murmurase femeia înaltă, cu părul oxigenat. Te voi pedepsi eu însămi, așa cum știu eu.

Sub amenințarea armei, Sarah fusese obligată să se dezbrace, și necunoscuta o înlănțuise, cu ajutorul unor cătușe, într-un dulap din perete. Trebuise să se lungească pe spate, în timp ce femeia îi prindea mâinile de o țeava care trecea de-a lungul plintei.

— Așa, murmurase blonda, cu un râs plin de amenințări. Vei sta aici până când vom găsi mijlocul de a te face să plătești tot ce ai distrus.

Și închisese ușa dulapului, cufundând-o pe Sarah în întuneric. Năucită, fata nici măcar nu se gândise să protesteze sau să strige.

Fusese lăsată acolo o zi întreagă, fără să vină cineva, și, nemaiputând să se abțină, fusese nevoită să-și facă nevoile pe ea. Seara, blonda îi adusese apă și supă, apoi îi curățase „porcăriile”, spunând cu un calm înspăimântător:

— De acum înainte o să-ți pun un ziar sub fese. Îți va servi

drept culcuș și va fi mai ușor de curățat.

La auzul acestor cuvinte, Sarah simțise cum i se face pielea ca de găină. Nu avu timp să protesteze. Femeia îi vârî în gură o minge de cauciuc și o legă peste buze, îngrozitor de strâns.

— Asta o să-ți taie cheful de a răcni, trâmbiță ea. Știu eu cum să dresez puicuțe ca tine. O bună parte din viață am fost ajutoare de patroană într-un bordel din Tanger, așa că ai dat-o-n bară cu mine, zău că ai dat-o-n bară!

A doua zi, trei bărbați se succedară în dulap și abuzară de Sarah. Fata nu-i văzu decât ca pe niște umbre, dar ei o făcură sa o doară și o străpunseră fără menajamente, încercă să țipe și se înecă în strigătele ei. Vru să dea din picioare, dar umbrele o potoliră cu lovituri de curea.

— În felul ăsta îți plătești datoria, îi explică blonda în aceeași seara. Câte stricăciuni, atâția clienți. Numai bărbați importanți, care plătesc gras. Într-un fel, n-ai de ce să te plângi, pentru că așa vei fi eliberată mai repede.

Sarah crezuse că va înnebuni. Pe când se pregătea să urle, mingea de cauciuc năclăită de salivă îi astupă din nou gura, reducând-o la tăcere.

— Pentru tine voi fi doamna Raimonde, zise femeia cu părul prea decolorat. Iar dacă vrei sa faci gură, să știi că n-ai spor!

Sarah fusese ținută în dulap șase luni și posedată de aproape patru sute de bărbați, cărora nu le văzuse niciodată fața. Ușa se deschidea, intrau niște siluete luminate din spate, se lăsau în genunchi între coapsele ei și o violau mai multă sau mai puțină vreme, după caz. Renunță foarte repede sa se mai apere. Carnea i se întări la încheietura mâinilor, acolo unde o răneau cătușele. Seara, doamna Raimonde îi „făcea culcușul” și o spăla cu un burete îmbibat cu apă rece. După aceea îi scotea mingea de cauciuc, îi dădea să înghită o pilulă anticoncepțională și o hrănea cu o amestecătură de piure și carne tocată.

— Nu e cazul să mănânci mult, îi spunea. Stai toată ziua nemișcată și te-ai îngrașă. O masă pe zi e destul.

Șase luni... Șase luni întemnițată în fundul unui dulap, lungită pe un culcuș de ziare vechi. Uneori, când doamna Raimonde dădea vreo serată, Sarah auzea râsete de cealaltă

parte a ușii, alteori era arătată ca o atracție, ca un fenomen de bâlci. Doamna Raimonde descuia atunci ușa și o prezenta prietenelor sale:

— O fetiță rea, chicotea. Dar ne ocupăm de ea ca s-o aducem pe drumul cel bun.

În urma uneia dintre aceste prezentări, o femeie veni la rându-i să îngenuncheze în dulap. Avea pielea moale și fleșcăită a unei sexagenare și zicea că o cheamă Janine. Îi debită tinerei interminabile jurăminte de dragoste, apoi o mușcă între picioare, plină de cruzime.

— Voi interveni în favoarea ta, făgădui. O voi îmbuna pe Raimonde, voi plăti o parte din datorie. Te vei muta la mine. Te iubesc...

Sarah o detesta mai mult decât pe toți ceilalți, mai mult decât siluetele fără chip care se foloseau de ea fără multă vorbă. O ura pentru că mințea, pentru că încerca s-o păcălească, își promise că va adăuga acest nume pe lista ei neagră; dolofana Marie Pointard, Maude-Henriette, doamna Raimonde, Janine... Toate îi vor plăti într-o zi, de îndată ce va găsi ocazia; ei, prizonierei din dulap, fetiței rele care deocamdată mesteca o minge de cauciuc ca să-și uite durerile pântecelui.

Șase luni... Pielea întărită de la încheietura mâinilor i se îngroșa din ce în ce mai mult. Rutina adusese un fel de detașare, de distanțare, care o ferea să-și piardă mințile. Apoi fusese episodul câinelui... Un bărbat, cu siguranță un bătrân, cu respirația astmatică, îi mânjise sexul cu grăsime înainte de a-și pune câinele să o lingă. Era un doberman enorm, ai cărui colți atingeau periculos carnea fetei. Fusese prea mult. Sarah crezuse că va înnebuni.

De fiecare dată când animalul se strecura în dulap, își simțea pielea acoperindu-se de sudoare. Groaza o încremenea într-o atitudine ca de mort. Nu mai mișca, fiind convinsă că animalul, cu apetitul ațâțat de grăsime, îi va devora pântecele. Mirosul lui îi provoca greață, și vomă de câteva ori, gata-gata să se sufoce din cauza mingii care îi astupa gura. Seara, când doamna Raimonde îi scotea călușul, fata era podidită de un asemenea clănțănit, încât devenea imposibil să i se mai dea de mâncare.

Șase luni... Siluetele, pielea scofâlcită a Janinei, duhoarea câinelui, colții și blana lui aspră...

Raimonde și-a dat seama, probabil, că era inutil să mai insiste și că prizoniera ei ajunsese la capătul puterilor. Într-o noapte, îi injectă un somnifer puternic și o scoase din imobil, închisă într-un cufăr de răchită. Sarah se trezi pe un teren viran, într-un bordei din cutii de carton. Fusese îmbrăcată cu haine vechi, dar curate. Într-un buzunar, dădu peste câteva bancnote și niței mărunțiș. *Își ispășise pedeapsa*, era liberă. Părăsind acel loc plin de gunoaie, își dădu seama că se afla în provincie, foarte departe de locul de „întemnițare". Doamna Raimonde făcuse bine lucrurile.

În săptămânile următoare, reuși să se angajeze la o crescătorie de câini, unde trebuia să curețe cuștile. O muncă respingătoare, obligând-o să calce prin excremente și bălțoace de urină pentru a evita mușcăturile animalelor pe care detenția prelungită le înnebunea de furie. Sarah detesta câinii. Când patronul era plecat, lua un bici și îi lovea până când o dureau mâinile. Într-o zi, făcu rost de otravă de șoareci, ucise toate animalele și goli casa de bani înainte de a fugi.

Era conștientă că se comporta ca o nebună, dar nu-și putea înfrâna impulsurile. Era dominată de o ură incontrolabilă, care nu-i dădea pace. La două luni după ce doamna Raimonde îi redase libertatea, nu mai dormea decât două ore pe noapte. O dată isprăvită bruma de bani, începu să se adăpostească prin parcuri și pe sub poduri. Niciun moment nu se gândi să recurgă la prostituție pentru a-și câștiga existența. Rătăcea la întâmplare, buimacă, năucită, fugind de dușmani imaginari, de comploturi care nu existau decât în imaginația ei. Încet, în etape succesive, luă drumul capitalei. Numai gândul răzbunării o împiedica să se sinucidă, numai ura o ținea în viață. Mergând, repeta întruna numele, mereu aceleași: Marie Pointard, Maude-Henriette, Raimonde... Știa că nu-și va găsi liniștea decât după ce-și va potoli setea de răzbunare, decât când va face să curgă sânge. Voia moartea călăilor ei, fără să fie sigură totuși că va avea forța să lovească, și această nesiguranță o ucidea.

*

Își strivi țigara în scrumiera de argint. Tutunul prea tare îi anesteziase mucoasele, îi amorțise limba. Lumina lustrei tremură din cauza unei variații de tensiune, făcând-o pe Sarah să se îndrepte în fotoliu. Apucase instinctiv mânerul gros al lanternei. Marea oglindă florentină de la capătul încăperii reflecta o imagine vagă, cea a unei siluete îmbrăcate în piele și pe jumătate înghițite de un fotoliu enorm. Se ridică încet, strângând lanterna ca pe o măciucă sau... un băț. Acolo văzuse semnul, în urmă cu trei săptămâni. În colțul din stânga sus. O urmă lăsată în praf de o palmă grasă și umedă. O mână prea mare ca să fie cea a unui simplu om...

Mâna unei maimuțe mari. A unei... gorile...

Știa că presupunerea era absurdă, stupidă, smintită. Și totuși, văzuse foarte bine urma. O maimuță venise să se uite în oglindă, atrasă de propria ei imagine. Pusese mâna pe stratul de praf care acoperea sticla, iar degetele ei... Tâmpenie. Curată tâmpenie. Opera lui Georges, care intenționase să o impresioneze. Îi fusese de ajuns o labă de gorilă și puțin ulei. Apoi se urcase pe un taburet, să imprime conturul acelei palme luate de pe vreo etajeră a muzeului... Nebunii simt nevoia să le împărtășești nebunia, nu-i așa?

Se ridică în vârful picioarelor, ca să atingă ușor suprafața oglinzii. Sub stratul recent de praf, amprenta încă se mai putea observa. O palmă enormă, cu degetele scurte și groase, teribil de puternice. O înșelătorie? *Altceva ce*? Încercă să înghită, dar avea gura uscată și buzele ca șmirghelul. Senzația de deviere mintală o cuprindea din nou, ca după otrăvirea câinilor. Da, în momentul acela întrezărise fisura din țesătura cotidianului și, dincolo de acea fisură,

hăul care o pândea. Cămașa de forță, sedativele, camerele capitonate...

Își amintea de perioada petrecută pe sub poduri și de bătăile cu vagabonzii care încercau să abuzeze de ea. Pe unul îl aruncase în fluviu, în plina iarnă. De fiecare dată când se gândea la el, spera că se dusese drept la fund, cu trupul înțepenit de apa rece ca gheața. Mâncată de purici și de alte insecte, ajunsese în cele din urmă la Paris, într-un centru de găzduire pentru vagabonzi, o răseseră în cap, la pubis și la subsuori, pentru a o debarasa de paraziții de care era plină.

Într-o seară, neștiind unde să-și găsească un refugiu, sărise peste zidul „casei”, îi era foame și frig, și spera că va reuși să fure câteva haine și ceva de-ale gurii. Și apoi, părea ușor de pătruns în imobilul acela mare, nelocuit. Intrase spărgând o fereastră, parcursese culoarele și muzeul. Se instalase într-o cameră mică de la mansardă, pasageră clandestină a unei mari corăbii-fantomă, începuse să-l spioneze pe Georges, să-i surprindă uneltirile, în cele din urmă, găsise „blănurile” din marea galerie a domului: triunghiurile pubiene tăbăcite cu grijă, scalpurile blonde și brune. Atunci, în chip cât se poate de firesc, se gândise la acel „Jupuitor” despre care se tot vorbea în presă de câteva luni. Acel bărbat misterios care ciopârțea femeile ca să le smulgă „blana”.

Zâmbi dându-și seama că, întâmplător, capul său ras din cauza paraziților o salvase, probabil, de briciul lui Georges. Îi apăruse acestuia din urmă ca într-un vis, femeie lipsită de pilozitate, asexuată. Liniștitoare. Intrase în nebunia lui fără să pună întrebări, fără să se mire.

— Știam că ești aici, îi mărturisise el. Te-am văzut când ai sărit peste zid. Hotărâsem să te domesticesc.

Un craniu și un pubis rase îi salvaseră viața. Dacă n-ar fi fost păduchii, ar fi sfârșit în convulsiile unei hemoragii, cu pielea creștetului smulsă și cu pântecele spintecat de un brici cu tăișul redutabil de ascuțit.

— Te-am găsit imediat frumoasă, murmurase Georges. Destinul te-a îndrumat până aici.

Destinul? Da, poate. E adevărat că se puteau ajuta unul pe altul – el, dementul și ea, fata însetată de răzbunare. Numele începuseră să i se înșire în minte: Marie Pointard, Maude-

Henriette, Raimonde. Începuse să pună pe hârtie informații: locuri, date. Topografia cutărui sau cutărui imobil. O sumedenie de date înmagazinate mai demult, pe vremea când fusese sclavă, conversații surprinse prin ușa dulapului, întocmise cu răbdare fiecare dosar al viitoarelor execuții secrete.

Își găsise, în sfârșit, călăul, cel pe care îl va teleghida fără să-și murdărească niciodată mâinile. Îi furnizase victime, făcând din nebunia lui un act de justiție. Și totul mersese cum nu se poate mai bine. Janine căzuse prima sub loviturile lui Georges, urmată de Maude-Henriette și de doamna Raimonde. Unele muriseră golite de sânge, altele rămăseseră pe vecie desfigurate, hidoase. Georges nu se împiedica de amănunte. Tăia, tăia... Azi, nevoia de răzbunare pe care altădată Sarah o simțise cu atâta violență începuse să amorțească. Prea mult sânge, poate. Prea multe burți hăcuite. Pe lista neagră nu rămăsese decât Marie Pointard, supraveghetoarea de la orfelinat. Mai era necesar să continue?

Sarah se clătină, cuprinsă de amețeală. De câteva clipe, tensiunea arterială îi crescuse considerabil și avea un huruit în urechi. Nervii îi provocară furnicături în buricele degetelor, în timp ce unele zone ale feței îi amorțeau, dându-i senzația că e prizoniera unei măști de ghips. Se trase înapoi, încercând să se sprijine de fotoliu. Țigara fumată puțin mai înainte îi lăsase pe limbă un gust ciudat. Se întrebă deodată dacă nu cumva tutunul lui Werner fusese înadins amestecat cu vreo substanță halucinogenă. Deja perspectiva holului se deforma, pereții se ondulau și armurile căpătau o înfățișare absolut neobișnuită, de obiecte elastice.

Sarah înjură. Se lăsase atrasă în cursă! Ar fi trebuit totuși să rămână cu ochii în patru – malignitatea lui Werner impregna casa din pivniță până în pod. La multă vreme după moartea lui, trebuia încă să suporți ticăloșiile spiritului său întortocheat, să te aștepți în permanență la vreo farsa stupidă. I se păru că o peliculă fină de transpirație îi acoperă haina de piele, de parcă porii veșmântului se deschiseseră lăsând să se scurgă picături mici de sudoare. Își crispă unghiile pe brațele fotoliului. *Asta-i bună*! *Doar n-o să se lase*

înghițită de fantasmele lui Georges! Totuși avea certitudinea că haina de pe ea atârna deodată mai greu, de parcă și-ar fi mărit brusc grosimea, volumul. Chiar și mirosul i se schimbase.

Parfumul agreabil, de piele lustruită, se preschimbase într-un miros de animal. O mireasmă grea, de mosc, care amintea de staul, de vacă udă. Vru să schițeze un gest, dar mâinile îi rămaseră țintuite de rezemătorile fotoliului. Bluzonul o strivea ca o armură prea grea. Avu impresia îngrozitoare că oasele unei cuști toracice în curs de reconstituire își făceau loc prin căptușeală. Era prizoniera unei carcase proaspăt ieșite de la abator. Ghicea jilăveala cărnii care prindea acum consistentă sub fața internă a pielii. Pielea domesticită redevenea sălbatică, își recăpăta aspectul inițial. Haina puțea a sânge și a grăsime. În câteva minute, carcasa se va cicatriza, închizând-o pe Sarah într-o temniță de carne crudă.

Tânăra își încleșta maxilarele, luptând împotriva halucinației. Din cauza senzațiilor oribil de precise, de reale, îi venea să urle de dezgust. Își repetă că trebuie să se miște dacă nu vrea să sfârșească în pântecele unei vaci jupuite, fiindcă așa avea să se termine totul: bluzonul mort se va căptuși cu carne, carnea cu oase... apoi oasele se vor suda pentru a reconstitui scheletul inițial, iar Sarah, încremenită de frică, se va pomeni zidită în această carcasă care renăștea, fetus gigantic adăpostit în burta unei bovine-fantomă. Se va zbate zadarnic, rănindu-și pumnii de coastele lipicioase ale animalului. Treptat, crescând cu o viteză halucinantă, carnea va astupa toate deschizăturile, și ea va începe să se sufoce, incapabilă să-și croiască drum prin acea masă nouă, solidă, elastică...

Sarah se mușcă violent de dosul mâinii. Durerea făcu imediat ca fantasma să dea înapoi, și fata căzu între brațele fotoliului, cu sudoarea șiroindu-i pe față. Inima îi ciocănea pieptul într-o cadență infernală. Deschise gura și încercă disperată să tragă o gură de aer. Ar fi vrut să se dezbrace de geaca din piele, să o arunce pe podea, așa cum respingi corpul moale al unui adversar învins, dar nu avea puterea să se miște.

„Te înșeli”, îi șoptea vocea prudenței. „N-ai omorât-o, își va

relua asaltul, va încerca să te învăluie...”

Ridică mâna la întâmplare, căutând pe dibuite nasturii. Se înfiora toată, descoperind în locul lor un șir de gurguie umede, din care picura puțin lapte. Niște gurguie violacee, cum văzuse pe burta scroafelor; înmuguriseră în centrul butonierelor și împroșcau un lapte gras, care se prelingea pe pielea bluzonului. În ciuda dezgustului, Sarah nu se putu abține să le atingă ușor. Erau umflate și se ridicau la cea mai mică apăsare, lăsând să iasă un jet albicios. *Vino-ți în fire*, își repetă opintindu-se în tocuri. *Nimic din toate astea nu e real. Nu e decât un efect al drogului... O halucinație, nimic mai mult.*

Îi veni să guste laptele, ca sa se convingă că nu are nicio savoare, că nu există, dar nu se putu hotărî să ducă la buze acel lichid gros care picura din butoniere. Acum respira mai liniștit și își stăpânea frica. Mai de mult, înainte de a ajunge în casa lui Georges, văzuse deseori cerșetori cuprinși de *delirium tremens* și care se luptau cu șerpi sau insecte imaginare. Știa ca furnicăturile nervoase ale intoxicației alcoolice dau naștere unor mâncărimi care pot fi cu ușurință confundate cu pașii mărunți ai unui păianjen sau ai unui gândac enorm. Nenorociții care suferă de acest tip de delir își jupoaie pielea până la sânge, într-o încercare disperată de a se debarasa de acele libărci închipuite. Îi văzuse pe unii sărind chiar, în plină iarnă, în apa rece ca gheața a unei bălți, pentru a se spăla de paraziții-fantomă care îi năpădiseră. Ceva destul de asemănător se întâmpla și cu ea în acel moment. Substanța halucinogenă amestecată în tutunul lui Werner îi tulbura momentan creierul... dar peste câteva minute totul avea să revină la normal.

Închise ochii. Geaca o ținea prinsă ca într-un înveliș prea greu, prea viu. Simțea oasele unei cuști toracice solide apăsându-i sânii și câteva vertebre puternice rănindu-i umerii. Proliferarea celulară se încetinise, pentru că ea nu-i mai dădea crezare. Fenomenul se hrănea cu frica ei și, dacă reușea să-și păstreze sângele rece, atunci vrăjitoria își pierdea consistența. Se strădui să se gândească la altceva, să-și facă gol în minte, dar creierul amorțit îi reacționa alandala, proiectându-i în față mănunchiuri de imagini

heteroclite. În sfârșit, după un anumit timp, geaca își reluă aspectul de veșmânt obișnuit. Sarah o atinse cu buricele degetelor. Era umedă și puțin cam grasă, dar asta însemna deja un progres.

„S-a terminat”, își zise în gând. „Controlezi din nou situația. S-a terminat.”

Totuși, îi venea greu să-și direcționeze privirea, iar labele picioarelor i se păreau la o distanță de kilometri. Luă o carte aflată pe măsuță și o deschise. Rândurile îi dansau în fața ochilor ca apele unui lac agitat de vânt. Se forță să descifreze primul paragraf. După zece minute, reuși să înțeleagă că era vorba de un tratat de taxidermie, specializat în pregătirea peștilor mari. Cuvintele făceau explozie în capul ei, ca niște bule de cerneală neagră, lipsite de semnificație. Silabele trosneau, provocând zgomote cărora nu le cunoștea sensul.

O mâncărime ciudată îi irita podul palmelor, închise, cu neliniște, cartea și băgă de seamă că pe îmbrăcămintea de marochin albastru începuseră să crească fire de păr tare. Un fel de barbă aspră, care înțepa pielea. Aruncă volumul pe covor, cu o mișcare bruscă, și își frecă mâinile de parcă s-ar fi atins de ceva murdar. Abia când se sprijini de brațele fotoliului își dădu seama că și pielea acestuia începuse să se acopere cu păr lung, de porc…

Niște fire de păr gras, *îngrozitor de vii*, ieșind din piele cu o viteză pur și simplu incredibilă și formând un fel de blăniță. În câteva minute, fotoliul căpătase înfățișarea unui animal imposibil, cocoșat, fără cap și coadă, dar al cărui păr se ondula în șuvițe dese sub coapsele tinerei.

„Halucinație”, își repetă Sarah, respirând adânc. Dar zadarnic se uita țintă la cusăturile fotoliului și la granulația pielii, fiindcă nu vedea decât acel păr gras, prin care mișunau miriade de păduchi. Imaginea o îngrețoșă; încercă să se ridice, dar corpul ei refuză orice colaborare. Păduchii i se urcară pe degete și pe mâini. Simțea cum îi pătrund sub haine și îi aleargă pe piele. Stătea pe un animal diform, păros și infestat de paraziți. Paralizată, prizonieră a unei poziții inacceptabile, se umplea de păduchii monstrului orb. Simțea puricii explorându-i subsuorile și ciupind-o, grăbiți să ajungă

la sângele ei. Mâncărimi insuportabile îi sfredeleau pântecele și scobitura coapselor.

— E IMPOSIBIL! repetă cu glas tare, dar strigătul nu avu niciun efect asupra realității fenomenului.

Insectele îi asaltau mai departe corpul, părăsind părul fotoliului ca să se adape cu sângele călăreței sale imprudente. Sarah își mușcă buzele, încercând să râdă pentru a-și recăpăta o aparență de rațiune. Mâncărimile deveneau insuportabile și mișunatul micilor paraziți pur și simplu o înnebunea. Cu stomacul crispat, scoase deodată un urlet lung și se aruncă înainte, în sfârșit, cu un spasm, reuși să se smulgă din fotoliu și se rostogoli pe covor, în cădere, se izbi cu capul de colțul mesei, și șocul o făcu să-și piardă cunoștința. Rămase așa un moment, cu nasul în desenele complicate ale covorului. Când, în cele din urmă, deschise ochii, un firișor de sânge tocmai i se coagula deasupra sprâncenei drepte. În salon se revărsa lumina zorilor, și fotoliul își recăpătase aspectul obișnuit.

Trânti o înjurătură și se ridică în picioare. Primul ei gest fu să-și descheie geaca de piele și să o lase să cadă. Imediat îi fu ciudă pe ea, fiindcă, acționând astfel, dădea consistență fantasmelor din timpul nopții. Avea gura cleioasă și buzele amorțite, de parcă ar fi ieșit dintr-o anestezie profundă. Se lăsă în genunchi lângă măsuță, deschise cutia și rupse câteva țigări, răspândindu-le tutunul în palmă. I se păru că observă resturi vegetale de natură nedeterminată, care semănau cu niște așchii de ciuperci, dar trebui să recunoască faptul că nu cunoștea mare lucru în materie de halucinogene. Părăsi, prost dispusă, salonul și se întoarse în camera ei, cu intenția de a intra imediat sub duș, pentru a se debarasa de mirosul de sudoare și de somn chinuit care îi impregna pielea.

După ce se dezbrăcă în baie, lumina puternică a neoanelor îi descoperi, la vintre și la încheietura coapselor, o puzderie de urme ale unor mici înțepături. Contactul cu apa caldă și săpunul îi provocă imediat niște mâncărimi insuportabile. Se strădui să rămână calmă și închise robinetul.

— Urticarie, zise apăsând pe silabe. Fantasmele tale au luat naștere dintr-o simplă criză de urticarie, iar mâncărimile au zămislit imagini de păduchi și alți paraziți, NIMIC ALTCEVA!

Se șterse și își unse pielea cu o cremă sedativă. În ciuda risipei de precauții fizice și mintale, nu reușea să scape de nodul de spaimă din stomac, chiar dedesubtul sternului.

— La dracu'! înjură cu un glas înăbușit, examinându-se în oglindă.

Avea cearcăne adânci la ochi și răsuflarea îi mirosea groaznic, întoarse spatele cu dezgust propriei sale imagini și se duse să se îmbrace. Coborî la bucătărie, cu mâinile bine înfundate în buzunare pentru a rezista dorinței de a se scărpina.

— Urticarie! repetă cu încăpățânare, turnându-și cafea într-o ceașcă.

Capitolul 8

Georges apăru și el, după câteva minute. Era în halat de casă și avea obrajii plini de o barbă căruntă. Văzându-i părul în creștere, tânăra își reținu cu mare greutate un spasm de greață. „Păros ca un fotoliu”, își zise, constatând că reacționează de parcă nu mai judeca normal.

— Arăți groaznic, constată Georges. Ai văzut sau ai auzit ceva noaptea trecută?

Era una dintre numeroasele lui obsesii. De luni de zile părea că trăiește în așteptarea momentului în care Sarah va avea, în sfârșit, „revelația”.

— Nu, mormăi tânăra, cu încăpățânare. Și ce-ar fi trebuit să văd, după părerea ta? Cărți-care-transpiră?

Își dădea seama că era de rea-credință dar, în dimineața aceea, mai mult ca oricând, nu avea niciun chef să dea apă la moară nebuniei partenerului său.

— Încerc doar să te pregătesc, îi răspunse el, preparându-și ceaiul. Prima dată, îți provoacă un șoc. Va trebui să nu te înspăimânți când îți va veni rândul.

Sarah trânti ceașca în chiuvetă și căută în buzunarul pantalonilor o țigară.

— Devin din ce în ce mai puternice, zise cu gravitate Georges. Într-un fel, am făcut tot ce-am putut pentru asta, așa că e normal.

Sarah știa că partenerul ei vorbea de animalele împăiate și îngrămădite sub domul muzeului. Erau obsesia, ideea lui fixă. Animalele asistaseră la asasinarea Olgăi și la sinuciderea lui Werner, fuseseră împroșcate cu sângele celor două cadavre, și măcelul le dăduse gustul pervers al sacrificiilor. De atunci, asemenea unor idoli păgâni, nu doreau decât un singur lucru: să vadă curgând sângele oamenilor, al acelor oameni

care, cândva, le omorâseră și le jupuiseră – pentru a le reduce la tristul rol al unor statui de păr, pe care nimeni nu venea vreodată să le contemple sau să le adore.

Sarah cunoștea toate astea pe de rost. Vraja făcuse din Georges un ucigaș. Animalele se foloseau de el pentru a se răzbuna pe oamenii care le asasinaseră și le împăiaseră. Îl aleseseră să fie marele lor preot, sacrificatorul lor, cel care, pentru marea lor plăcere, făcea să curgă sânge omenesc. Blestemul îl condamnase pe Georges să ispășească crimele lui Werner, repetând la infinit practicile lui ucigașe: asasinarea unei femei, prepararea pielii unei victime etc.

Pentru Sarah, era vorba de un banal caz de psihoză, de o scrânteală provocată de masacrul oribil din muzeu, căruia Georges îi fusese martor involuntar și neputincios. Mintea copilului amestecase, aglomerase totul: ura față de tatăl lui, față de împăiere, teama de femei, o homosexualitate refulată precum și o probabilă impotență care își găsea compensarea în asasinat... Clădise treptat o lume imaginară, populată de animale amenințătoare, de ritualuri sângeroase și lucrări de laborator. Da, tânăra știa toate astea, ea însăși se folosise de multiplele posibilități ale acestei demențe perfect structurate, ca să-și realizeze proiectele de răzbunare. *Și totuși...*

Și totuși, siguranța și fatalismul lui Georges aveau ceva care o făcea să-și simtă sângele înghețând în vine. Acest ucigaș prea liniștit, prea resemnat, nu se potrivea deloc cu imaginea pe care ne-o facem de obicei despre un psihopat criminal, despre un maniac al briciului. Georges Mareuil-Mondesco își îndeplinea sarcina cu o resemnare de funcționar, fără strigăte, fără furie, fără pasiune, își trăia blestemul ca pe un serviciu cu o jumătate de *normă*, *fără să-i placă ce făcea*. Niciodată Sarah nu reușise să descopere în vorbele lui acea vibrație exaltată care trădează demența, niciodată nu văzuse în ochii lui vreo strălucire de nebunie. În realitate, dacă îți dădeai osteneala să reflectezi, erai silit să-ți mărturisești că omul părea ciudat de *normal*.

Sarah făcu un efort ca să coboare cu picioarele pe pământ și își dădu seama că, de câteva minute, se uita în mod absurd la ceașca goală.

— Tatăl dumitale consuma droguri? întrebă ea la întâmplare.

— Tot felul de droguri, răspunse domol Georges. Un obicei pe care îl căpătase în cursul călătoriilor. Presupun că a mai rămas o mulțime de rezerve în casă și... (Se întrerupse, păru că se gândește la ceva, apoi zâmbi.) Oh! *Înțeleg*, făcu el. Ai văzut ceva și încerci, disperată, să te liniștești cu o explicație rațională? Dă-mi voie să-ți spun că-ți pierzi timpul. Ceea ce ai văzut s-a întâmplat efectiv, poți fi sigură de asta. Nu te chinui zadarnic. Casa încearcă să intre în contact cu dumneata, e un lucru normal. Te afli aici de câteva luni și, de acum înainte, ești prea implicată în acțiunea noastră pentru a rămâne veșnic în afara legilor care guvernează muzeul...

Sarah simțea cum o cuprinde furia de fiecare dată când el începea să vorbească astfel, cu certitudinea plină de calm a unui practician sigur de diagnosticul lui. I se părea că seamănă cu un comis-voiajor diabolic, care încearcă să plaseze pe datorie un blestem.

— N-am văzut nimic! strigă ea cu o voce prea stridentă.

— Minți, replică domol Georges, luând o gură de ceai.

Sarah îi întoarse spatele și ieși din bucătărie. Se opri la intrarea marelui salon și făcu un ocol ca să nu atingă fotoliul de piele care o ținuse prizonieră noaptea trecută. Smuci de câteva ori, nervoasă, clanța ușii de sticlă și se repezi în parc. Umezeala care stăruia deasupra peluzei îi pătrunse prin haine, înghețând-o până la oase. Chiar începea să o ia razna sau?... Deodată băgă de seamă că își scărpina, prin grosimea puloverului, bășicile, dar avea destule cunoștințe de psihologie ca să știe că stigmatele, oricât de impresionante, n-au dovedit niciodată nimic.

Nemulțumită și îngrijorată, traversă peluza.

Cerul era negru, acoperit de nori grei, gata să se reverse. Aversa de ploaie izbucni în momentul în care tânăra se strecura printre boschete, biciuindu-i cu răutate omoplații. Picăturile îi treceau cu violență prin lâna puloverului, rănindu-i spatele ca niște degete reci și ascuțite, ale căror unghii i s-ar fi înfipt în carne. O rupse la fugă, încercând să se adăpostească sub copaci. Cei mai mulți dintre ei erau uscați, de parcă micile morminte ale animalelor împușcate în

cursul aniversării-safari ar fi otrăvit treptat tot peisajul, atacând plantele de la rădăcină. Marele cedru de Liban nu mai era decât un schelet negricios, căruia îi cădea scoarța. La fiecare bătaie de vânt, crengile lui părăsite de viață se mai rupeau puțin, iar coroana – altădată atât de impozantă – nu mai era acum decât cioturi ciopârțite și jalnice.

Sarah se sprijini cu spatele de trunchiul uscat. Dârdâia de frig. Apa rece îi șiroia pe șira spinării și se oprea în dreptul șalelor, transformându-i chiloții în cârpă de spălat pe jos. Își plimbă privirea peste mormintele minuscule, își imagină animalele moarte săpând tunele sub pământ ca să atace rădăcinile copacilor. Micile cadavre răufăcătoare mușcaseră din carnea cedrului, provocându-i interminabile hemoragii de sevă. După o vreme, marele arbore murise.

Se așeză pe iarba umedă și își cuprinse trunchiul cu brațele, ca să reziste la frig. Picăturile care cădeau din ramuri îi izbeau craniul ras. Pietrișul scârțâi, făcând-o să ridice capul. Georges venea spre ea, adăpostit sub o umbrelă mare și neagră. Își pusese un impermeabil peste pijama și se apropia cu pași mărunți, murdărindu-și papucii în iarba udă. Sarah simți brusc un val de simpatie pentru acest asasin cu care împărțea atâtea lucruri. Amândoi, în fundul unui dulap din perete, cunoscuseră spaima. Amândoi aveau aceeași oroare față de părul de animal și de mirosurile intime. Bărbatul se lăsa pe vine în fața ei și ținu umbrela în așa fel încât să-i protejeze pe amândoi.

— Sarah, murmură el cu blândețe. Nu te împotrivi. Nu respinge evidențele, nu vei reuși decât să te îmbolnăvești. Știu că totul poate să pară greu de admis, și eu am trecut prin faza asta, apoi am încetat să mă mai opun și mi-am recăpătat rațiunea.

Sarah își înăbuși un râs amar. *Își recăpătase rațiunea*? A asasina femei și a le ciopârți pielea însemna pentru el regăsirea rațiunii! Georges o luă de mână și o sili să se ridice.

— Am să-ți arăt, îi șopti el, la ureche, ca să acopere zgomotul aversei. Aveam de gând să păstrez secretă informația până în ultimul moment, dar simt că e nevoie să te liniștesc. Vino!

O trase de mână peste peluză, în direcția domului acoperit de găinațuri. Era atât de întuneric, încât ți-ar fi venit greu să crezi că se făcuse ziuă, Sarah se lăsă în voia lui, nu fără oarecare teamă. Nu-i plăcea deloc să se apropie de cupolă și de împletiturile ei metalice. Găinațul de pe geamuri și oxidul de carbon te împiedicau să vezi colecțiile pe care le adăpostea domul. Dacă – învingând o silă îndreptățită – îți apropiai fața de ochiurile de sticlă, nu zăreai din siluete decât niște contururi vagi care, în reverberația luminii slabe, *păreau că se deplasează lent, ca într-o secvență interminabilă, proiectată cu încetinitorul*. Sarah făcuse o dată sau de două ori această experiență și își jurase să nu o mai repete. Dar Georges continua să o tragă după el, cuprins de o exaltare care nu prevestea nimic bun, rănindu-i, fără să-și dea seama, încheietura mâinii.

— La zece metri de sol, un ochi de geam e spart, îi explică el, arătând spre flancul domului. E de ajuns să te cațări de-a lungul grinzilor. Nu e mai greu decât ai urca o scară!

Ea ar fi dorit să-i spună că era și mai ușor dacă intrau în galeria expoziției pe ușa interioară din aripa de sud, dar știa că pentru nimic în lume el nu ar fi trecut pe acolo. Faptul că trăgea cu ochiul în interiorul muzeului printr-un geam spart îi dădea, probabil, senzația că privește la o sălbăticiune printre barele cuștii. Se simțea în siguranță.

Georges își lăsă umbrela pe pământ și începu să se cațăre pe grinzi. Sarah avu o scurtă ezitare, apoi îl urmă. Fierul ruginit îi jupui repede mâinile. Ploaia dizolva acel *guano* și acoperea grinzile subțiri cu un fel de unsoare cleioasă, împiedicând o prindere sigură. „O să cad pe spate”, își zise ea, dându-și peste cap unghiile din cauza bulonului gros al unei traverse. Avea impresia hidoasă că escaladează unul dintre stâlpii de sprijin ai Turnului Eiffel. Ploaia îi biciuia fața, în timp ce vântul îi ridica în sus puloverul, înghețându-i șalele.

Când ajunse, în sfârșit, la geamul spart, apa îi șiroia pe corp de parcă ar fi traversat înot lacul din parc. Georges se instalase, cu îndemânare, în unghiul format de două grinzi. Scoase din buzunarul impermeabilului un binoclu și zise ceva ce Sarah nu înțelese. La zece metri deasupra solului, vântul

sufla cu o violență uimitoare, de parcă și-ar fi pus în gând să-i smulgă de unde se cocoțaseră și să-i arunce jos, nemailăsându-le timp să violeze intimitatea muzeului.

— Privește! strigă Georges, lângă tâmpla tinerei femei. Animalele din centru, femelele…

Sarah luă binoclul și se apropie de ochiul de geam. Își dădu seama că, la cel mai mic pas greșit, va cădea în cap prin deschizătură, tăindu-și gâtul în muchiile periculos de ascuțite ale sticlei sparte. Era destul o pală violentă de vânt, un porumbel ivit de nu se știe unde… Cu o oarecare reticență, își vârî capul prin gaura plină de cioburi. Probabil că trăia aceeași senzație ca atunci când îți treci capul pe sub lama unei ghilotine. Cum nu se poate mai neplăcută. Se făcuse atât de întuneric afară, încât lămpile de veghe care ardeau în permanență în sala de expoziție i se părură de-a dreptul orbitoare. Animalele din centru, spusese Georges. Își zise deodată că era vorba de perechile monstruoase din ultimul cerc. Acele acuplări împotriva naturii, pe care Werner se distrase să le migălească în cele mai mici detalii, mergând până acolo încât să modeleze, din ceară delicat colorată, penisuri umflate. Imediat fu cât pe-aci să renunțe.

Nici nu se gândea să privească prin lupă acele orori. De fiecare dată când traversa muzeul, evita cu mare grijă să se uite la animalele din ultimul cerc, cel din jurul podiumului pe care Georges ținea, să expună „blănurile” victimelor sale. Trecea pe acolo cu ochii ațintiți drept înainte, fabricându-și niște imaginari ochelari de cal, să nu zărească nimic din acele împerecheri absurde și bolnave. Fu tentată să se dea înapoi, dar simți în ceafă răsuflarea lui Georges. Nebunul îi stătea în spate, lipit de ea, interzicându-i să se sustragă. Reglă claritatea imaginii. Animalele apărură din ceață, îngrozitor de apropiate. Atât de apropiate, încât avu certitudinea prostească de a le putea atinge. Simți încă o dată șocul copulărilor înfricoșătoare. Gorila violând căprioara și frângându-i ceafa între degetele ei păroase; leul pătrunzând leoaica și devorându-i carnea de pe umeri, dezvelindu-i crestele gălbui ale omoplaților.

— Femelele, zise Georges gâfâind. *Uită-te la burta lor*!

Era în culmea exaltării, și Sarah îl simțea cum tremură și se

înfioară în spatele ei. Mai reglă o dată imaginea.

Burta femelelor violate era grea și umflată, dilatată, aproape atingând solul. Sarah se încruntă. Nu reușea să interpreteze corect ceea ce vedea.

— Nu înțelegi? zise cu nerăbdare Georges. *Sunt pline*!

Pline? Voia să spună că... Nu! Pline? *Însărcinate*?

Avu o tresărire involuntară și își tăie degetele în aschiile de geam agățate de grinzi. Cu un nod în gât și inima bătându-i cu putere, îndreptă binoclul spre animalele împăiate de pe soclurile grele de lemn așezate direct pe parchet. Pline... Burțile le erau umflate, dilatate, dar poate că așa fuseseră dintotdeauna. În fond, nu se uitase niciodată cu atenție la figurile acelea respingătoare. Ba chiar considerase ca pe o datorie să nu le acorde nicio privire, în acest caz fiind posibil ca...

Dar știa că se mințea singură.

De prima dată când vizitase muzeul fusese hipnotizată de acele scene barbare, de o bestialitate fantasmagorică. Și cum ar fi putut fi altfel? Își amintea perfect de alura grațioasă a căprioarei, de burta ei slabă și coastele proeminente. *Era sigură că în perioada aceea sămânța gorilei încă nu o lăsase grea*... DAR CE TOT SPUNEA?! Era vorba de un animal mort, de o simplă piele întinsă pe un schelet de sârmă și umplută cu paie, și asta cu peste treizeci și cinci de ani în urmă!

— Ai văzut? zise triumfător Georges. Ai văzut?

Strânse cu putere binoclul; ocularele cauciucate îi apăsau dureros orbitele, dar nu le dădea importanță. Privea la burțile pline, umflate, aproape atingând solul. Pui? Pui sub acea piele tăbăcită, sub acea piele sterilizată de soluțiile de conservare? Ca și cum ai admite că un fotoliu poate să dea naștere unui balansoar! Lucrătura aceasta monstruoasă era tot opera lui Georges. Se strecurase în muzeu, tăiase burta animalelor și o umpluse cu paie. Poate că făcuse toată acea înscenare în stare de somnambulism, fără să-și dea seama? Uneori, când se trezea dimineața, era foarte năucit, foarte rătăcit... Și-l imagină cu destulă ușurință dedându-se acestor dezgustătoare activități nocturne. Era sigură că modificase căprioara și leoaica! Și când te gândești că ea fusese gata să se lase păcălită de o înșelătorie atât de grotescă!

În momentul în care se pregătea să se tragă înapoi, *burta căprioarei tremură sub efectul unui neașteptat spasm interior*. Sarah crezu că va urla. Era trează, se făcuse ziuă, ora halucinațiilor trecuse de multa vreme, doar nu...

Burta mișcă din nou. Foarte clar. Neîndoielnic. Sarah văzu pântecele întinzându-se între picioarele din spate. Sub pielea tăbăcită se propagă un fior care urcă spre diafragmă. Sub blana mătăsoasă mișca ceva. O masă care se răsucea, căutând în mijlocul măruntaielor o poziție mai confortabilă...

Dar căprioara nu mai avea măruntaie! Abdomenul ei nu mai conținea decât paie! Paie uscate, înghesuite într-un schelet grosolan, făcut din sârmă. Un văl negru întunecă binoclul. Sarah crezu că va leșina, că va cădea în față și își va reteza gâtul în ascuțișurile de sticlă ale geamului spart. Se văzu nevoită să se sprijine de grindă. Burta dilatată a căprioarei avu un nou spasm.

Și brusc, chiar în momentul în care Sarah fu gata să-și piardă mințile, o lumină țâșni orbitoare. *Șobolani*! Niște simpli șobolani! Pătrunseseră înăuntrul animalului, își croiseră drum prin paie și se instalaseră în burta căprioarei, la căldură, transformând cadavrul uscat într-un bârlog confortabil. Ceea ce se vedea era deplasarea lor prin pielea întinsă. Un cuib de șobolani sau de șoareci. Simple rozătoare, care începuseră să prolifereze în incinta muzeului, acolo unde nimeni nu le căuta pricină niciodată. Molfăiau pieile, rodeau soclurile de lemn, transformau burțile tigroaicelor și leoaicelor în culcușuri confortabile.

Sarah scoase un suspin de ușurare. *Numai asta putea să fie*! Georges surprinsese tresăririle animalelor împăiate și nebunia lui se folosise imediat de fenomen ca să construiască o poveste de adormit copiii. Dumnezeule! Fusese gata să o înnebunească de groază!

Lăsă binoclul în jos și se ghemui pe grindă, fiindcă tot îi mai tremurau picioarele. Georges o prinse imediat de umeri. Mâinile lui slabe o strângeau cu o forță insuportabilă, și Sarah scoase un geamăt.

— Ai văzut? spuse el dintr-o răsuflare. E opera noastră. Putem să fim mândri de ea.

Ploaia deveni și mai puternică, orbindu-i. Trebuia să

coboare mai înainte de a-și pierde echilibrul din cauza violenței rafalelor. Bâjbâind, alunecară, nesiguri, de la o grindă la alta, apropiindu-se încet de sol. Sarah se zgâria în oțelul ruginit și își jupuia pielea de buloane, încercând să uite de slăbiciunea care îi submina mușchii picioarelor. În sfârșit, ajunseră pe peluză și se adăpostiră, instinctiv, sub umbrelă. Era inutil, apa curgea de pe ei ca de pe niște înecați abia scoși din canal. Alergară spre casă, lipiți unul de altul. Georges aprinsese un foc mare în șemineul din salon, își smulseră de pe ei hainele ude, se înfășurară în pături și se instalară în fața flăcărilor. Aversa lovea în ușile de sticlă de parcă s-ar fi hotărât să lapideze casa și pe cei din ea. Vacarmul era atât de mare, încât aveai impresia că auzi niște pietre izbindu-se de fațadă. Georges turnase votcă în două pahare mari, apoi începuse să bea – cu un râs scurt și nervos după fiecare înghițitură.

— Multă vreme am fost ca dumneata, zise uitându-se țintă la foc. Mă chinuiam, nu puteam să cred. Apoi, într-o zi, am renunțat să mă mai revolt, mi-am acceptat destinul, am înțeles ce se aștepta de la mine.

Sarah își trase pătura pe umeri. Ploaia rece ca gheața îi amorțise fruntea și urechile.

— Trebuie să ispășesc, explică Georges. Trebuie să răscumpăr greșelile tatălui meu, toate masacrele inutile. Acea hecatombă de animale – asasinate, dezmembrate. Le datorez o compensație. Sângele asasinului curge în vinele mele, sunt impur. Werner mi-a lăsat moștenire crima lui.

Sarah își reținu un strănut.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă într-o doară.

— Animalele se bizuie pe mine, acum sunt tatăl lor, care le hrănește, răspunse el, apăsând pe fiecare cuvânt. Au nevoie de sânge omenesc, ca să revină la viață, ca să beneficieze de o nouă naștere. Transfuzia trebuie să se efectueze în folosul lor. Istoria trebuie să se repete, *dar invers*!

Pentru prima oară de când îl cunoștea, Sarah avu impresia că distinge în vocea lui o vibrație suspectă. O înflăcărare ce te ducea cu gândul la demență.

— Sunt paznicul, continuă Georges. Am datoria să veghez asupra gestației femelelor, să-i asigur reușita.

— Și când vor făta? făcu domol Sarah.

— Păi e evident! șuieră Georges. La comemorarea morții tatălui meu. N-ai remarcat ce burți mari au? Le mai trebuie sânge, mult, mult sânge, pentru ca fetușii să se dezvolte armonios. Contez pe dumneata să mă ajuți până la capăt. Nu mai avem mult. Doar vreo trei săptămâni.

— Și dacă... nu mai putem să le hrănim? îl întrebă curioasă tânăra.

Georges își îndreptă spatele, și buza inferioară începu să-i tremure, cu o strâmbătură cumplit de copilărească.

— Ar fi îngrozitor. Puii n-ar putea să se nască. Ar muri și ar putrezi în pântecele femelelor. Și întreaga casă ar putrezi o dată cu ei. Și dumneata! Și eu! Ciumă, lepră. Ne vom descompune în mijlocul ruinelor muzeului. Ar fi punctul de pornire al unei epidemii enorme, care ar trece dincolo de zidurile incintei și s-ar răspândi peste întreaga țară...

Delira. Avea privirile fixe. Flăcările din cămin făceau să danseze umbre pe fața lui suptă de nemâncare. Sarah nu-și putu reține un fior de spaimă.

— Ele se bizuie pe mine, iar eu mă bizui pe dumneata, recită el. Suntem legați.

Sarah dădu mecanic din cap, ca să nu-l contrarieze. Îi scăpa din mână și începea să o sperie.

— E o treabă care ne depășește, murmură el. Un plan miraculos, pe care nu trebuie să încercăm a-l înțelege. Nu suntem decât niște executanți. Chicoti prostește înainte de a adăuga: Niște executanți... sau mai curând niște executori.

— *Dar ce se va naște*? făcu Sarah, fără să-și poată stăpâni tremurul coardelor vocale.

— Nu știu, mărturisi Georges. Nu e treaba mea să știu. Eu mă aflu aici să repar o greșeală, atâta tot.

— Și dacă... nu le dăm ascultare? ripostă ea, de parcă ar fi fost vorba de o simplă ipoteză.

— Nu-ți face iluzii, replică Georges tăios. Nu ne vor lăsa răgaz să ne revoltăm. Sunt prea puternice. Ți-ai putut da seama noaptea trecută. Se strecoară în minți și provoacă niște imagini insuportabile, care până la urmă devin realitate.

Sarah își reproșa, deodată, că se lăsase ademenită în

capcana acestei conversații absurde. Nu va putea nicicând să-l prindă cu mâța în sac. Era în stare să inventeze la infinit. Demența lui, structurată cu grijă, nu lăsa nimic la întâmplare. Prevăzuse totul, obiecțiile, criticile... Totul. Se gândi la șobolanii cuibăriți în burta căprioarei. Așa se nasc legendele, marile mituri. O privire naivă, uluită, care abia așteaptă să creadă, și mașina se pune în mișcare, fabricând miracole. Niște șobolani... poate doar niște șoareci! Cum ar reacționa Georges dacă i-ar servi, brusc, propriile ei interpretări? Rău, cu siguranță, foarte rău. Nu putea să-și asume un astfel de risc.

Își goli paharul dintr-o înghițitură. Alcoolul și flăcările îi îmbujorau fața. Georges vorbise de o dată comemorativă. Ar fi vrut să obțină mai multe informații în această privință, dar băgă de seamă că el adormise, cu bărbia în piept, înfășurat în pătură, ca un cerșetor într-un azil de noapte.

Niște șobolani... niște șoareci. Era destul să ia un bisturiu și să intre în sala de expoziție. Să se lase în genunchi la picioarele căprioarei și să-i taie pielea abdomenului, revărsând la pământ ascunzătoarea rozătoarelor. Șoarecii ar cădea chițăind și s-ar împrăștia în fugă, zgâriind parchetul cu labele lor mici și rozalii. Sfârșitul unei legende... Teoretic, treaba părea foarte simplă. Și totuși, îi venea greu să se închipuie deschizând ușa domului, cu bisturiul în mână, strecurându-se printre maimuțe pentru a ajunge la ultimul cerc, la acele burți palpitânde în care trebuia sa înfigă tăișul lamei. Și dacă... Asta o ținea pe loc, acest „și dacă?” agasant, de care nu reușea să uite. *Animale gestante*, *alimentate de sacrificii umane*. Aiureli! O țesătură de aiureli, la care niciun om cu scaun la cap nu se putea gândi fără ca imediat să zâmbească sau să dea din umeri.

Capitolul 9

Sarah fu obsedată de acest gând vreme de câteva zile. Să intre în muzeu, să spintece animalele cu burta umflată și să spulbere legenda. Ținu chiar, sub pernă, un scalpel furat din laboratorul de taxidermie, iar noaptea atingea cu degetul oțelul rece al lamei și își repeta: „Număr până la zece și pornesc!” Începea să înșire cifrele, încorda mușchii picioarelor ca să arunce cuverturile, dar...

Dar își imagina sârma ghimpată care oprea accesul în galerie și vedea coridorul lung și pustiu, unde fiecărui zgomot îi urma un ecou ciudat. Trebuia să se strecoare printre maimuțe, să-și croiască un drum prin acea mulțime păroasă, să ajungă anevoie până la primul rând. Ceva îi șoptea că n-au s-o lase să-și realizeze planul.

În timpul zilei, Georges o supraveghea cu coada ochiului, studiindu-i atitudinile. Uneori medita posomorât, așezat într-un fotoliu enorm, care parcă îl înghițea; alteori perora, cuprins de o euforie suspectă. Spunea atunci că i-ar fi plăcut să poată supraveghea mai de îndeaproape sarcina animalelor-fantomă, *să le cântărească pentru a se asigura că puii creșteau constant în greutate*. Își descoperea subit veleități de mamoș, consulta lucrări despre reproducerea animalelor și buchisea manuale vechi, folosite în școlile veterinare din secolul trecut. Sarah îl vedea pipăind niște perne de parcă ar fi fost vorba de pântecele de femelă gata să fete. Dacă nu s-ar fi temut atât să intre în muzeu, Georges și-ar fi petrecut zilele și nopțile la căpătâiul animalelor împăiate, luându-le pulsul și examinându-le limba. Această pasiune bruscă o enerva și o îngrijora pe tânăra femeie. După ultima crimă, sperase că fiul lui Werner va intra într-o stare de latență de lungă durată, dar agitația de care el

dădea dovadă îi contrazicea așteptările. După cum presimțise, Georges îi vorbi foarte curând de un nou sacrificiu.

— Trebuie să hrănim fetușii, îi explică el doctoral, încă n-am folosit toate bricele din cutie, și multe dosare de execuție au rămas nerezolvate. Puii au nevoie de alte ofrande ca să ajungă la maturitate.

Sarah nu încercă să protesteze, își zicea că era destul să iasă pe poarta parcului și să nu se mai întoarcă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Georges chicoti ironic.

— Ți-e frică, remarcă el. Te simți depășită. E normal. Chiar cred că te gândești să fugi.

— M-ai împiedica? întrebă ea, cu o voce pe care ar fi vrut-o detașată.

— Deloc, făcu Georges. Nu intră în planurile mele să te fac prizonieră. Știu că de lucrul acesta se va ocupa casa în locul meu. Nimeni nu te reține, și totuși nu pleci. Asta nu ți se pare ciudat? *Inexplicabil*?

Sarah dădu din umeri, fără să răspundă. Georges atacase un punct sensibil. Setea de răzbunare care o chinuise atâta vreme nu explica totul. De altfel, această nevoie morbidă slăbise în mod considerabil în lunile din urmă, iar ultimele masacre la care asistase stinseseră ardoarea secretă care îi mistuia sufletul. Se considera răzbunată îndeajuns încât să o poată lua din loc, și totuși... Mereu se împiedica de acest „totuși” ilogic, de această forță misterioasă pe care Georges o atribuia casei.

— Am nevoie de un reperaj, insistă fiul lui Werner. Am consultat dosarul Marie Pointard, și femeia mi se pare o țintă excelentă. Roșcată, pilozitate abundentă, transpiră... Bună, foarte bună.

Sarah ieși din casă peste o oră, pe mica ei motocicletă japoneză, îmbrăcată ca de obicei în haine de piele și cu casca pe cap. Acest accesoriu clasic al motociclistului era cât se poate de comod pentru a-i ascunde craniul ras. Sigur că ar fi putut să folosească peruci, dar se temea de reacția lui Georges și mai ales nu voia să-i stimuleze fantasmele. Iar ochelarii mari, ascunzându-i fața, o făceau aproape de nerecunoscut, așa încât putea fi luată cu ușurință drept un

adolescent. Descoperi cu o adevărată surprindere cât era de plăcut să iasă din casă. Alergând în zigzag prin mulțimea mașinilor care emanau oxid de carbon, avu senzația ciudată că respiră oxigen pur. Aceasta euforie dură, din păcate, destul de puțin, căci ziarele de la chioșcuri erau pline de netrebniciile Jupuitorului. Titlurile groase anunțau revelații misterioase, mărturii de ultimă oră, portrete-robot făcute de psihiatri de renume. Trecând prin fața unui magazin de arme, Sarah zări în vitrină, printre bombe lacrimogene, bastoane și pinteni electrici, un panou pe care era scris:

Doamnelor, nu vă lăsați pradă Jupuitorului. Oferiți-vă mijloacele de a rezista asalturilor maniacului!

Isteria era în toi.

Sarah merse încet pe lângă trotuar. Era îngrijorată. Evenimentele din zilele trecute o făcuseră să piardă contactul cu realitatea ultimei crime comise de Georges, dar nu era mai puțin adevărat că imediat ce te retrăgeai în spatele zidului care înconjura parcul uitai foarte ușor de tot ceea ce se petrecea în lumea „normală”. Tânăra se opri să cumpere câteva ziare și se instală pe terasa unei cafenele, să le frunzărească. Poliția nu știa nimic. Portrete-robot fanteziste descriau monștri de benzi desenate, cu fălci proeminente, ca omul cavernelor. Autoritățile psihiatrice delirau la nesfârșit despre fetișismul părului. Fuseseră arestați și apoi eliberați sute de suspecți aflați în evidență ca fiind colecționari de păr pubian. Cei mai mulți dintre ei se mulțumeau, din nefericire, să-și radă victimele, având grijă să nu le taie pielea. În câteva arondismente, niște cetățeni de treabă puseseră mâna pe câțiva bieți obsedați sexual și îi linșaseră fără multă vorbă.

Sarah aruncă ziarele într-o pubelă. Agitația jurnalistică îi confirmă temerile. Trecuse prea puțin timp de la ultimul asasinat și vigilența populației nu dispăruse. Străzile erau patrulate în fiecare noapte de zeci de mașini ale poliției. O operațiune executată în astfel de condiții risca serios să ducă la o catastrofă. Și totuși efectuă reperarea. Marie Pointard nu mai era de un an de zile supraveghetoare la orfelinat.

Moștenise un magazin de animale domestice, specializat în câini de apartament. Niște stârpituri cu patru picioare, cu păr scurt și ochi bulbucați, care scheunau jalnic și își vârau nasul printre gratii imediat ce vedeau că cineva are intenția să se apropie de ele. Marie Pointard locuia deasupra magazinului și lucra până noaptea târziu. Făcea toaleta câinilor, pentru ca aceștia să arate mai bine, și curăța cuștile care, la sfârșitul zilei, emanau un miros de urină pur și simplu insuportabil. Sarah făcuse deja o primă reperare și luase modelul cheii care deschidea ușa din spate.

Observase că, atunci când știa că nu o vede nimeni, fosta supraveghetoare se folosea de cel mai mic pretext ca să lovească animalele. Uneori, când acestea încercau să mârâie, le ciupea de sex. Câinii o detestau și, dornici să scape din acea închisoare, lingeau slugarnic mâinile fiecărui client care catadicsea să treacă pragul magazinului. Treaba celor doi părea ușoară. Intrai prin spate și urcai în apartament, fără să faci zgomot. După aceea, era destul să aștepți ca grăsana să-și termine activitățile nocturne și să-și încheie socotelile, pentru ca apoi să o iei ca din oală, acolo sus, în întunericul dormitorului. Trăia singură și disprețuia ușile blindate și încuietorile complicate. De data asta, Georges nu era obligat să lucreze sub un portal sau în stradă. Perspectiva ar fi trebuit, în mod normal, să o liniștească pe Sarah. Atunci de ce nu se putea debarasa de un inexplicabil presentiment al catastrofei?

„Acționăm prea devreme”, își spunea. „Și apoi, ea e prea grasă, prea puternică. Ar putea să se debaraseze de Georges cu o simplă lovitură de umăr și să-l arunce de perete.”

Poate că el ar fi trebuit să o lovească în cap de îndată ce intra în cameră… sau, cu spray paralizant, să o orbească. Dar Georges nu admitea nicio schimbare de program. Ca toți maniacii, se încăpățâna să respecte întocmai ceremonialul pe care i-l dicta nebunia. Va utiliza cloroformul, pentru că așa îl învățase Werner să omoare animalele destinate împăierii, și n-ar fi acceptat niciodată să-și lovească victima ca să o facă să tacă. Toate aceste manii sacrosancte complicau lucrurile și diminuau mult siguranța operațiunii.

Sarah trecu de două ori prin fața magazinului. Marie

Pointard se fandosea în fața unei femei bine îmbrăcate, ce se îmbujorase la gândul de a achiziționa mica oroare cu părul tuns, care îi lingea mâinile, cu o înflăcărare disperată. Supraveghetoarea devenise și mai grasă, și părul ei părea mai roșu ca oricând. Sarah își zise, cu răutate, că alesese să locuiască într-un magazin de animale pentru a-și ascunde mirosul corpului propriu, dar mânia i se risipi imediat, și ea își dădu seama că puțin îi păsa de Marie Pointard. Înțelegea perfect că ura îi scăzuse o dată cu trecerea timpului. Nici asasinarea doamnei Raimonde nu-i procurase plăcerea scontată. Totul se petrecuse foarte repede, și bătrâna codoașă înghițise gălușca fără măcar să știe ce i se întâmplă. Cloroformul stricase totul, transformând execuția într-o banală intervenție chirurgicală.

Dar Georges nu voia să lucreze fără cloroform. Nu-i plăcuse niciodată să-și facă victimele să sufere inutil.

Sarah se apropie de vitrină și se prefăcu interesată de câini. Prin geam putea să zărească părul roșu de pe brațele fostei supraveghetoare și umbra de mustață care îi sublinia buza de sus. I se păru și mai respingătoare decât și-o amintea și încercă să se întărâte cu această constatare, cultivându-și ura așa cum sufli într-un foc care refuză să se aprindă. Observă că Marie Pointard își diversificase produsele, și acum vindea și pești exotici, ale căror acvarii mari aruncau în magazin o lumină verzuie. Își zise deodată că știe destul, încălecă pe motocicletă și porni spre casă.

— Vom acționa în seara asta! declară Georges brusc. Puii au nevoie de hrană, iar sacrificiul nu-și face efectul decât după ce „blănurile” sunt expuse în vitrină. Trebuie deci să țin cont de răgazul impus de operațiunea de tăbăcire și...

Sarah îl lăsă să delireze și se duse să-și toarne whisky într-un pahar mare. Nu avea obiceiul să bea, dar voia să scape cu orice preț de presentimentul ce îi contracta stomacul. Aștepta, ghemuită într-un fotoliu, să se facă seară, gândindu-se la rondurile polițiștilor, la cetățenii bănuitori, la teancurile de bancnote îngrămădite în seif. Niciodată dorința de plecare nu-i fusese mai vie. Nu va avea nicio satisfacție de pe urma acestei noi execuții. Rănile din copilărie nu se repară cu sânge. Moartea inutilă a doamnei Raimonde o făcuse să

înțeleagă acest adevăr elementar. Alcătuirea unor noi dosare n-ar fi servit la nimic. Și totuși, mai de mult, când sosise în casa lui Georges, întocmise liste după liste. Prietenele doamnei Raimonde, toate acelea care râseseră de ea văzând-o legată și cărora le reținuse numele și le descoperise adresele. Prevăzuse căruțe pline de condamnate, jurase că nimic nu o va opri, și apoi...

Lehamitea, decepția. Un fel de acuplare nestăpânită, care nu dusese la niciun orgasm. Mai goli încă trei pahare ca să-și uite angoasa. Afară se lăsa noaptea.

— Puii au nevoie de hrană, repetă Georges îmbrăcându-și mantaua impermeabilă, de culoare neagră. Dacă nu ne supunem, vom fi bombardați de halucinații insuportabile. Presupun că nu ești dispusă să mai suporți încă o dată un astfel de tratament?

Plecară amândoi cu mașina. De data asta, Sarah hotărâse să-l însoțească. Ziarele scriseseră despre mica motocicletă, așa că nu mai era cazul să se folosească de ea. Pe lângă asta, în doi ar fi înfruntat mai bine corpolența fostei supraveghetoare.

Să fi fost aproape miezul nopții când ajunseră în fața magazinului. Neonul vitrinei lumina strada pustie. Marie Pointard se agita printre cuști, gâfâind, mânuind fărașul și mătura. Georges își strecură în buzunar sticla de cloroform. Va îmbiba tamponul sus, în dormitor, după ce grăsana va face să se cutremure treptele scării sub greutatea ei. Ieșiră din mașină fără să trântească ușile și intrară în curtea imobilului. Sarah era foarte nervoasă și își controla cu mare greutate tremurul mâinilor. Introduse cu dificultate cheia falsă în broasca ușii din spate. Intrară fără să facă zgomot și urcară scara lipiți de perete – acolo unde, în general, treptele nu trosnesc. În magazin, Marie adresa, cu glas scăzut, vorbe urâte câinilor.

De cum ajunse în dormitor, Sarah știu că se îndreptau spre catastrofă. Mirosul câinilor stăruia în interiorul locuinței, de parcă animalele ar fi obișnuit să se culce în același pat cu grăsana roșcată. Duhoarea aceea de blană și de urină avu un efect nefast asupra lui Georges, care începu să tremure.

— Liniștește-te, îi șopti Sarah. Sunt animale mici, nu dulăi.

Dar ce spunea nu servea la nimic, înțelese că Georges nu se putea împiedica să asocieze mirosul canin cu moartea tatălui său. Cât fusese de proastă! Cum de nu se gândise mai devreme la asta? Își așeză mâna pe brațul nebunului, dar el se eschivă, cu o tresărire de dezgust, și se lipi de perete.

— Dă-mi cloroformul, îl imploră ea. N-ai să poți face totul singur.

În clipa aceea, câinii începură să latre la parter, de parcă ar fi detectat prezența intrușilor la catul de sus.

— N-ați tăcut? bombăni Marie. Vreți să am iar necazuri cu vecinii? Jigodii puturoase ce sunteți!

Dar lătrăturile deveniră din ce în ce mai furioase, transformându-se într-o adevărată revoltă. Marie Pointard se agita, strigând la ei fără să-i poată face să tacă.

— Vă întărâtă ceva, observă ea în cele din urmă. Ce anume? O să ieșiți și o să-mi arătați. Mami vă deschide cușca. Atenție, nu vă-nghesuiți!

Catastrofa se produsese. Câinii aveau să se repeadă pe scară și sa dea buzna în cameră... Sarah băgă mâna în buzunarul lui Georges, să ia cloroformul și tamponul. Auzi ghearele animalelor pe pardoseala magazinului, apoi câinii porniră la asaltul scării. Animăluțele gâfâiau și chelălăiau furioase, descărcându-și agresivitatea în această goană neprevăzută. Se înghesuiră la intrarea în locuință, haită de pitici mârâind și arătându-și colții.

Georges rămăsese, paralizat, lângă perete, rostogolind niște ochi de nebun și bâiguind rugăciuni de neînțeles. Sarah pricepu că retrăia, a câta oară, episodul sinistru petrecut în muzeu. Vru să-l scuture, dar unul dintre câini țâșni prin ușa întredeschisă și se repezi la ea. Fără să piardă timpul cu intimidările, animalul i se aruncă la picioare și o mușcă de gleznă, făcând-o să-și piardă echilibrul. Sarah dădu drumul cloroformului și căzu pe spate în patul fostei supraveghetoare. Dinții ascuțiți ai câinelui trecură prin pielea cizmei, prinzându-i oasele ca o minusculă capcană de lupi. Vru să se ridice și să-l lovească, dar alt animal o înșfăca de mână. De data asta țipă de durere, și sângele îi inundă mâneca pe dinăuntru. Georges rămânea în continuare paralizat lângă peretele acoperit cu un tapet cu flori. Mâinile

îi atârnau inerte de-a lungul corpului. Sarah lovi animalele cu pumnul liber. Acestea, furioase, nu vrură să-i dea drumul. Erau atât de excitate, încât urinară pe ea.

— Ce se petrece acolo? bombăni Marie Pointard, repezindu-se pe scară. E cineva? Pe toți dracii! Lasă că te scot eu la iveală!

Își regăsise, instinctiv, tonul pe care îl folosea, la orfelinat, pentru a teroriza fetițele surprinse fumând în cabinele de toaletă; și, o fracțiune de secundă, Sarah crezu că avea din nou treisprezece ani.

Dar camera se umplea de căței surescitați, care săreau în toate părțile. Șapte, opt, poate chiar nouă javre avide de masacru și care, în ciuda taliei mici, mușcau zdravăn și săreau ca niște diavoli. Sarah înțelese brusc că va fi copleșită de această invazie de câini de mărimea unui manșon. Îi veni să strige: „Doar n-o s-o apărați pe scroafa asta mare?” Sufocându-se sub mulțimea lor, sângerând din zece răni provocate de micile lor mușcături, nu reușea să se ridice, încerca să lovească, dar trei animale i se prinseseră de fiecare braț, anulându-i orice libertate de mișcare. Sfâșiau pielea bluzonului, căutând carnea, cu o furie de nebănuit la niște animale atât de plăpânde. Tânăra se simțea ca o căprioară încolțită de haita ogarilor, în mod ciudat, potăile se încăpățânau să nu-l bage în seamă pe Georges și se înverșunau doar asupra ei. Sarah se felicită că nu-și scosese casca de motociclist.

În sfârșit, ușa camerei se deschise cu violență, și Marie Pointard aprinse lumina.

— Ce căutați aici? răcni ea. Nu mișcați, că vă ciuruiesc! Sunt înarmată!

Agita un revolver care, între degetele ei durdulii, semăna cu o jucărie.

— Nu! Nu! hohoti Georges, cu o voce de copil. Nu-l mâncați pe tăticu'! Nu-l mâncați pe tăticu'!

Surpriza o încremeni în pragul ușii pe grăsană. Aceasta rămase prostită, uitându-se la bărbatul înalt ce plângea apărându-se cu coatele ridicate, ca un puști care se pregătește să primească o chelfăneală.

— Nu-l mâncați pe tăticu'! repetă el, cu dicția unui copil de

doisprezece ani. Nu e chiar atât de rău! Nu e chiar atât de rău!

— Ce mai e și țicneala asta? vociferă Marie Pointard. Pe toți dracii! Chem curcanii!

Sarah se ridică dintr-o smucitură și îi aruncă în față unul dintre câini. Fosta supraveghetoare apăsă pe trăgaci, împușcând la întâmplare, dar detunătura nu produse decât un pocnet neînsemnat. Câinele se zvârcolea la picioarele ei, cu șalele rupte. Înainte ca roșcovana să aibă timp să-și potrivească tirul, Sarah sări la ea și o răsturnă, prinzând-o cu amândouă mâinile de pumnul în care ținea arma. Animalele, furioase, îi săriră în spinare și îi sfâșiară geaca, mușcând-o de omoplați. Cu dinții înfipți în pielea ei, se încordau încercând să-i desprindă carnea de pe oase.

— Georges! imploră tânăra femeie. Georges! Ajută-mă!

— Putoare! răcni grăsana. O să te spintec.

Era incredibil de puternică, dar corpolența o împiedica să se ridice. Sarah, neștiind ce să mai facă, o mușcă de sânul stâng. Acum câinii, înnebuniți de mirosul de sânge, le atacară de-a valma pe amândouă. Unul dintre ei își vârî botul între coapsele dezvelite ale fostei supraveghetoare și mușcă la nimereală. Marie Pointard scoase un urlet, o împinse pe Sarah și aruncă arma, încercând să-și smulgă animalul dintre picioare, Sarah se rostogoli pe covorul uzat, apucă pistolul și apăsă spasmodic pe trăgaci.

Împușcăturile răsunară unele după altele, în vreme ce proiectilele îi străpungeau pe supraveghetoare și pe mai mulți câini. În două secunde, încărcătorul era gol. Animalele, dându-și în sfârșit seama de pericol, se retraseră sub pat. Patru dintre ele zăceau pe parchet. Grăsana căzuse pe spate, cu fusta ridicată și tâmpla găurită. Coapsele ei enorme, încremenite de moarte, îl sufocaseră pe câinele rămas cu botul între ele, ca pentru o mângâiere murdară.

Sarah azvârli pistolul. Era plină de sânge și avea dureri insuportabile. Acolo unde colții potăilor nu reușiseră să-i străpungă pielea, hematoamele începuseră deja să capete o culoare neagră-vineție.

— Georges! strigă ea. Vino, trebuie să plecăm. Vino!

Dar bărbatul căzuse pe spate, într-o poziție de marionetă

ruptă. Ea crezu că murise, dar Georges mișcă ușor.

— Nu... Nu mai pot să mă mișc, zise el gâfâit. Mi-a intrat ceva în șale... Un glonț... nu mă doare, dar sunt înțepenit tot.

Sarah își trecu imediat mâna pe sub bazinul lui și găsi o pată de sânge. Un glonț pătrunsese undeva, pe traseul coloanei vertebrale, și secționase un nerv motor.

— Te duc eu, îi șopti. Nu putem rămâne aici, e prea periculos.

Îl săltă cum putu mai bine. Noroc că era puternică, iar el foarte ușor; pentru că nu o ajută deloc, și trebui să-l târască până pe culoar ca pe un mort. Lovi cu piciorul în ușa camerei, închizându-i înăuntru pe câinii care imediat se porniră să latre. Vecinii din toate părțile începură să-și manifeste nemulțumirea, bătând în pereți și în tavan.

— Destul! vociferă o voce de bărbat. Chem poliția, m-am săturat de scandalul ăsta!

Sarah porni în jos pe scară, ducându-l pe Georges pe umeri. Apăsarea bărbatului îi înteți durerea rănilor, și trebui să strângă din dinți ca să nu geamă. Amândoi sângerau, pătând tapetul și mocheta. Când ajunseră la parter, câinii rămași în celelalte cuști se repeziră la grilaje arătându-și colții. Vacarmul gratiilor ce se loveau între ele se răspândi până în stradă, repercutându-se de fațade. Sarah crezu că nu va reuși niciodată să mai ajungă la mașină, și căzu în genunchi în mijlocul drumului. În sfârșit, îl întinse pe Georges pe bancheta din spate și se așeză la volan. Mâinile năclăite de sânge îi alunecau pe schimbătorul de viteze. Demară, luptându-se cu durerea și simțindu-se la un pas de leșin. În spatele ei, Georges gemea ușor.

— Tăticu', auzi ea. Iar l-au devorat pe tăticu'...

Se îndreptă spre casă, convinsă că bărbatul își va da sufletul dintr-un moment în altul. Se simțea foarte rău și îi era frică să nu leșine la volan. Dacă pierdea controlul vehiculului, risca să urce pe trotuar și să intre într-un felinar sau într-un chioșc de ziare. Asta ar fi fost destul ca să provoace sosirea poliției. Își reproșa ușurința de a fi cedat capriciilor lui Georges, în ciuda presimțirii rele pe care o avusese în timpul după-amiezii.

Știuse dintotdeauna că se va termina rău, cu un dezastru

sângeros.

Cu mâinile crispate pe volan, angajă mașina pe rampa de acces care ducea la garaj, își pierdu cunoștința în momentul în care ușa blindată se închidea în urma ei, cu un plesnet surd.

Capitolul 10

Când își veni în fire, dârdâia de febră și curba volanului îi învinețea obrazul, încercă să se miște, dar sângele, uscându-se, îi lipise hainele de răni, și prima mișcare îi smulse un țipăt de durere. Toate cojile de pe spate se rupseră în același timp, redeschizând plăgile. Se simți atât de rău, încât crezu că e gata să moară. Se gândi la turbare și la mulțimea de boli transmisibile prin saliva animalelor.

Cu precauție, reducându-și mișcările la strictul necesar, deschise portiera și puse piciorul pe cimentul garajului. Cizma sfâșiată la călcâi îi era și ea năclăită de sânge. Tânăra se târî încetișor spre cabina de duș care servea de obicei la curățirea hainelor după întoarcerea dintr-o expediție, își scoase geaca ruptă în fâșii și, înainte de a pătrunde în cabină, regla presiunea jetului. După ce toate hainele i se udară, le dezlipi ușurel de pe tors. Apa înroșită bolborosea în gaura de scurgere de la picioarele ei.

Se dezbrăcă la piele și se înfioră văzând în ce hal era. Brațele, coapsele, umerii îi erau pline de vânătăi mari și albăstrii și de urme de mușcături. Dinții câinilor îi spintecaseră adânc carnea, provocând răni umflate, care deja supurau. În unele locuri, pielea îi era atât de distrusă, încât nu se putea spera cicatrizarea ei fără copci sau puncte de sutură.

Totuși, era cu neputință să cheme un doctor. La ora aceea, poliția analizase deja sângele care păta mocheta și tapetul fostei supraveghetoare. Laboratorul determinase că era vorba de două persoane diferite. Ba chiar se extrăseseră dintre dinții câinilor fragmente microscopice de carne omenească și se știa că unul dintre agresori fusese mușcat grav. Probabil că informația circula deja în mediul medical:

Semnalați de urgență orice individ care prezintă pe corp mușcături de animale.

Sarah se șterse, tamponându-și ușor rănile cu prosopul. Fiecare atingere îi provoca junghiuri groaznice. Apa decolorase marginea mușcăturilor, dându-le un aspect cadaveric, care amintea de carnea umflată a înecaților. Tânăra se așeză, încercând să scape de senzația de leșin.

Se strădui să-și amintească din lecturi dacă se putea determina sexul unui individ după sânge sau după un fragment de piele... Dacă acest lucru era posibil, polițiștii știau acum că unul dintre asasini e o femeie. Menghina se închidea încet. Dârdâi de frig și înțelese că avea febră. Luă trusa de prim ajutor, pe care nu o folosiseră niciodată până atunci, scoase din ea sulfamidă praf și și-o presără pe răni. Pe spate, acestea erau cele mai numeroase, și se strădui să ajungă la ele, scuturând peste umăr punguța cu antibiotic. După aceea îmbrăcă un tricou curat și își înfășură cu pansamente brațele și coapsele, înghiți cinci aspirine, ca să aline durerile pe care le simțea la cea mai mică mișcare și, în sfârșit, se hotărî să se ocupe de Georges.

Era aproape sigură că acesta murise, și fu de-a dreptul stupefiată când, în momentul în care deschise portiera, îl auzi gemând. Își zise că era preferabil să nu-l miște din loc și îi tăie hainele cu o foarfecă foarte bine ascuțită. După ce rămase gol pe banchetă, Sarah trebui să-l șteargă îndelung până să localizeze gaura foarte mică a impactului, situată chiar în dreptul șalelor. Glonțul, de calibru redus, se oprise, probabil, între două vertebre, fără să rupă totuși oasele. Era o rană gravă, care necesita o întreagă aparatură chirurgicală dar, încă o dată, solicitarea unui doctor ar fi echivalat cu semnarea mărturisirilor complete. Trebuia să se vindece singuri... sau să moară. Sarah nu știa ce să facă. Nu avea niciun fel de cunoștințe medicale, așa că extragerea glonțului îi depășea posibilitățile. Și pe urmă nu se vedea deloc pe ea însăși scotocind prin rană cu un ac curbat, în încercarea de a scoate afară mica bucățică de oțel prinsă între două oase!

Se limită să presare, simbolic, sulfamidă pe rană și așeză un prosop curat peste mijlocul rănitului. Îi atinse fruntea și constată că era fierbinte și uscată. „Mâine va fi mort”, își

zise, cu un sentiment de panică amestecat cu ușurare. Se hotărî să-l lase acolo, pe bancheta din spate, căci nu se simțea în stare să-l urce în camera lui. Cu un tampon îmbibat în alcool, aseptiză cum se pricepu mai bine bancheta din piele. Interiorul mașinii mirosea puternic a sânge coagulat.

După ce termină, urcă la primul etaj și se întinse pe o canapea. Culcată pe burtă, așteptă să o lase treptat junghiurile din spate și să o cuprindă, în sfârșit, somnul, eliberând-o de durere.

Se trezi în zori, scăldată în sudoare și tremurând cuprinsă de febră. Mușcăturile de pe brațe i se umflaseră și păreau gata să pocnească la cea mai mică atingere. Se blestemă că se lăsase surprinsă de agresivitatea javrelor. Observând, cu ocazia deplasărilor de reperaj, câinii aceia mici în cuștile lor, nici nu bănuise un astfel de arțag, o astfel de dorință de a face rău. Îi subestimase, nevăzând în ei decât niște jucării vii, niște gheme de păr pe care le împodobești cu panglici și hăinuțe ridicole. Fusese depășită, copleșită de numărul lor. Dacă Georges ar fi putut să-i vină în ajutor, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel, dar el rămăsese paralizat de spaimă la amintirea dulăilor care îi devoraseră tatăl.

Jăvruțe! Simple jăvruțe! Nu-și putuse închipui că niște câini atât de neînsemnați îi vor aminti partenerului ei de fiarele aduse de Werner din Africa! Și apoi totul se petrecuse atât de repede... Evenimentele nu duraseră mai mult de trei minute. Trei minute catastrofale. Cine trăsese în Georges? Marie Pointard... sau chiar ea, Sarah, când descărcase pistolul la întâmplare, ca să împuște câinii? Nu era în stare să-și dea seama. Oricare dintre gloanțe ar fi putut să se piardă, să ricoșeze...

Fuseseră învinși de niște stârpituri, de niște țânțari. Se blestemă încă o dată pentru prostia ei. Era conștientă că își diminuase vigilența. Rasolise treaba, subestimând nevrozele lui Georges. Un magazin de animale! Păi trebuia să fii prost să nu ții seama de asta!

Adormi din nou și se trezi abia la prânz. Avea febră și îi era greață. Se înfășură într-o pătură și coborî în garaj. Georges nu-și schimbase poziția, dar își recăpătase cunoștința. În mod bizar, febra îi dispăruse și, deși rănit mai grav decât ea,

părea că se reface mult mai repede. Tânăra ridică prosopul. Rana care îi găurea șalele nu mai sângera. Impactul îi provocase o umflătură urâtă și albăstruie, la baza coloanei vertebrale, chiar deasupra feselor.

— Nu-mi mai simt picioarele, murmură el. Am impresia că, de la buric în jos, nu mai exist.

Sarah îl ciupi cu putere de coapsă, de pulpă. Nu simțea nimic, toate terminațiile nervoase îi păreau moarte.

— Ești paralizat, constată ea. Am avea nevoie de un medic. Cunoști vreunul care să ne ajute? Cu destui bani...

Dar el nu cunoștea pe nimeni. De vreo zece ani trăia izolat, așa că lucrul acesta nu era deloc de mirare.

— E grav, zise el, zgâriind pielea banchetei. Tânăra femeie crezu la început că vorbea de starea lui, dar Georges continuă aproape imediat: E grav. Am eșuat. Animalele nu vor avea parte de jertfa lor.

— Ba da, răspunse agasată Sarah, care dârdâia. A murit. Am omorât-o. Un glonț a lovit-o în tâmplă.

— *Asta nu contează*! se mânie Georges, izbind cu pumnul în banchetă. Ritualul nu a fost respectat. Trebuia să prelevăm pieile și să le aducem aici. Ți-ai pierdut cumpătul prostește. Ar fi trebuit să iei briciul din buzunarul meu și să decupezi „blănurile”.

Sarah, stupefiată, rămase cu gura căscată. Îi salvase viața, și el își permitea să o certe?

— Sarah, reluă Georges, e foarte grav. Dacă nu hrănim femelele, puii vor muri, și mânia animalelor se va întoarce împotriva noastră. Ți-am mai explicat asta...

Tânăra fu cât pe ce să izbucnească. Pentru a-și masca furia, scotoci în trusă, luă câteva aspirine și le înghiți.

— Georges, zise ea îndemnându-se la calm. Mă simt foarte rău. Vom vorbi despre toate astea mai târziu. Am să-ți aduc ceva de mâncat și de băut. Încearcă să nu te miști. Deocamdată, starea noastră mă preocupă mai mult decât cea a animalelor tale împăiate. Poți să înțelegi așa ceva?

Făcu întocmai cum spusese și își reluă locul pe canapeaua din salon.

Pe la începutul după-amiezii, intră în sala de baie și mai făcu un duș, pentru a se debarasa de tricoul care se lipise de

rănile de pe omoplați. Putu astfel să se examineze în oglindă și strânse din dinți la vederea umflăturilor violete care îi acopereau umerii. Era sigură că fiecare urmă se va transforma, în curând, într-o cicatrice vizibilă, cu margini sfâșiate. Constată că rănile de pe brațe, prea adânci, nu se închideau și continuau să sângereze abundent. Și așa aveau să rămână până nu se hotăra să le coasă. Dar gândul de a coborî în laboratorul de taxidermie, de unde să ia acul curbat pe care Georges îl folosise mult timp la potrivirea pieilor pe armătura lor, aproape că o făcea să leșine.

Rupse niște prosoape pentru a-și confecționa pansamente noi, dar și acestea se îmbibară foarte repede de sânge. Amețeala o obligă să stea jos. Slăbiciunea începea să pună stăpânire pe ea.

În timpul serii, își aminti că văzuse în biroul lui Werner o pipă de fumat opiu, și își zise că poate avea șansa să găsească drog în cutia pe care era așezată luleaua de fildeș cizelat. Georges îi spusese că Werner uzase și abuzase de toate substanțele toxice aduse din numeroasele lui călătorii. Puse mâna, cu oarecare ușurare, pe o biluță de pastă rășinoasă și neagră, cu miros puternic, încercă să-și pregătească o pipă după cum văzuse prin filme. Spera ca opiul să-i amorțească durerile. Așeză pe măsuță acul, lumânarea și bila de rășină pe care trebuia să o înmoaie, și se strădui să umple pipa fără să se frigă prea tare și nici să dea foc salonului.

Se văzu nevoită să ia, de câteva ori, totul de la capăt până când reuși să tragă puțin fum. Avu un acces de tuse, apoi, foarte repede, simți cum mucoasele îi amorțesc, După un sfert de oră, plutea într-o năucire ciudată, plină de imagini distorsionate. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe perne. Nu o mai durea nimic și își zise că trebuia să profite de asta pentru a-și coase, în laborator, rănile, dar picioarele refuzară să-i dea ascultare. În jurul ei, salonul se legăna, oglinzile curgeau de-a lungul pereților, covoarele clipoceau ca niște bălți în care desenele persane înotau asemenea unor pești mari. Lustra alerga pe tavan, ca un păianjen din cristal clinchetitor. Se opri deasupra bibliotecii și începu să țească o pânză imensă, ale cărei fibre cristaline vibrau la fiecare

deplasare a lui, precum coardele unei harpe.

Sarah dădea din cap și râdea, sedusă de toate aceste minuni. Mintea îi plutea, detașată de corp, și nu o mai durea nimic. Zări animalele abia în momentul când acestea pătrundeau în salon.

Erau conduse de o gorilă care se sprijinea într-un băț ca într-un toiag, în spatele ei înaintau două leoaice și o panteră, cu pași mărunți și stângaci, ca la ieșirea dintr-o lungă amorțeală. Fără nicio teamă, Sarah le privi apropiindu-se. Știa că nu veniseră acolo ca să-i facă vreun rău și nu avea de ce se teme. Animalele se opriră în fața canapelei și se uitară la ea îndelung. Aveau niște ochi ciudați, care semănau cu niște proteze de sticlă. Niște ochi morți, care le dădeau un aer trist, și ale căror pupile nu se modificau în funcție de fluctuațiile luminii.

Gorila se apleca spre Sarah și îi smulse tricoul. O făcu prinzând stofa, aproape delicat, între degetul mare și arătător. Leoaicele se apropiară imediat și începură să lingă rănile tinerei. Saliva era rece, înghețată aproape, și se întindea precum chiciura pe pielea lui Sarah. „Din cauza opiului”, își zise aceasta din urmă. „Imagini de vis exotic. Imediat va apărea Tarzan și mă va duce în grădină. Vom trăi într-o colibă cocoțată în vârful marelui cedru... „

Dar vedea cusătura de pe abdomenul gorilei. O cusătură pe care cineva încercase că o ascundă artistic sub părul lipit al blănii. „Oh!” „Un accident grav, scumpeteo? Fu ea tentată să întrebe. Un ulcer?” îi venea să râdă, dar se abținu, ca să n-o ofenseze pe marea maimuță. Leoaicele continuau să o lingă. Sarah se lăsă în voia lor, știind foarte bine că saliva animalelor conține antiseptice naturale, extrem de puternice. Aflaseră de suferința ei și încercau sa o ajute cu ce le stătea în putință. Ar fi vrut să le mulțumească dar, spre deosebire de Tarzan, nu avea nicio noțiune despre limbajul animalelor. La drept vorbind, tot ce se întâmpla era foarte distractiv și se lăsă în voia limbilor reci care îi parcurgeau spatele.

Iluzia avea să se risipească de la sine, firește. Nu era decât un vis provocat de opiu, iar ea hotărâse să nu se lase impresionată. Totuși, ochii de sticlă ai animalelor o stinghereau cu fixitatea lor. Iar din labe le ieșeau cuie, cuiele

pe care le smulseseră coborând de pe soclurile din expoziție.

Închise ochii și se lăsă cuprinsă de toropeală. Era foarte plăcut să nu mai simți nicio durere. Pipa fierbinte îi căzu din mână și se rostogoli pe măsuță. Gorila ridică laba, de parcă ar fi dat semnalul de plecare, și se întoarse greoi. Fiarele o urmară. Grupul lor ciudat traversă salonul și se îndepărtă spre aripa de sud. Imaginea lor se șterse încetișor din mintea tinerei, în timp ce ea însăși plutea, în derivă, într-un preafericit neant. Dormi cincisprezece ore în șir și se trezi cu limba amorțită și capul greu. Era despuiată, întinsă pe burtă, iar tricoul (pe care probabil că îl smulsese de pe ea în somn) zăcea pe mochetă, făcut bucățele. Nu mai păstra decât amintiri confuze din transa plină de halucinații, iar imaginile care îi mai stăruiau în memorie aveau consistența unor frânturi de vis.

Se ridică și constată că durerile erau mult mai mici și că edemele rănilor se dezumflaseră în mod considerabil. Plăgile cele mai adânci încetaseră să sângereze, și tot corpul îi părea pe cale de cicatrizare. Nu mai avea febră și simți, deodată, nevoia irezistibilă de a mânca. Intră în bucătărie, se repezi la frigider și își pregăti niște sandvișuri enorme, cu friptură rece. Abia după ce bău și a treia ceașcă de cafea își aduse aminte de Georges.

„A murit”, își zise. „Acum nimic nu mă mai reține aici. N-am decât să iau banii și să plec.”

Se simțea ușurată, eliberată de ritualul îngrozitor la care fusese complice în cursul ultimelor luni. Îmbrăcă un halat de casă și coborî în garaj. Hotărâse să fure cea mai discretă dintre mașini, dar mai întâi trebuia să distrugă toate dosarele, toate notele, și mai ales să verifice dacă nu cumva Georges strânsese vreo documentație despre dânsa. Și mai trebuia să pună mâna pe jurnalul lui și să-l ardă. Situația o silea să acționeze neîntârziat, căci Chasselier, împuternicitul, urma să-și facă apariția foarte curând, pentru vizita lui lunară. Când va fi descoperit cadavrul lui Georges, poliția va face repede legătura între glonțul din șalele cadavrului și micul pistol găsit la Marie Pointard.

— Sarah, dumneata ești? se auzi vocea lui Georges când tânăra deschise ușa garajului. Sarah?

Sarah încremeni. Nebunul nu murise. Nimeni nu-l îngrijise, avea un glonț în șale, dar trăia. Simți cum o cuprinde o furie rece.

— A, dumneata ești! suspină rănitul, când ea se aplecă să pătrundă în mașină. Credeam că au venit.

— Polițiștii? întrebă mecanic tânăra.

— Nu, îi tăie Georges vorba, ridicându-se în coate. ELE.

Animalele.

Înălță din umeri. Nu avea niciun chef să-și piardă timpul cu astfel de prostii. Examină repede rana dementului, în jurul punctului de impact, carnea se înnegrea ca sub efectul unei cangrenări subite. Fesele slabe și picioarele lui Georges erau pline de pete violete, cât se poate de îngrijorătoare. Când apăsă cu vârful degetului carnea, aceasta rămase anormal de lividă și lipsită de elasticitate.

— Sunt nemulțumite, bâigui el. N-am fost la înălțimea situației. Mi-am pierdut sângele rece când te-au atacat câinii... Ar fi trebuit să te ajut, s-o ucid pe femeia aceea și să fac prelevările. Eu însă m-am purtat ca un imbecil. Dar câinii, toți acei câini... aveau un aer atât de feroce...

— Nu-ți mai bate capul, îl întrerupse Sarah. Sunt alte probleme, mai urgente, de rezolvat.

— Ba nu, se mânie Georges. Dumneata nu-ți dai seama! Nu există nimic mai important decât buna desfășurare a sacrificiilor.

— Nu poți să te mai miști, bombăni cu răutate Sarah. Ce-ai de gând sa faci? Să pleci la vânătoare târându-te pe trotuar?

— Nu, am avut ce-am meritat, zise, gâfâind, rănitul. Nu mă plâng. De altfel, le-am și spus-o animalelor. Dar mai e o soluție.

— Care?

— Să continui dumneata în locul meu. Cunoști dosarele, victimele. Știi foarte bine cum trebuie să procedezi. *Mă vei înlocui*. *Vei îndeplini de una singură ultimele execuții*.

Sarah se trase înapoi.

— Nici vorbă! izbucni ea. S-a terminat. Aici drumurile noastre se despart. Am rămas prea multă vreme în această casă. Mi-am făcut partea mea de treabă, m-am săturat, voi pleca.

Mâna iui Georges o prinse de genunchi, cu o violență incredibilă.

— Nu! răcni el. Nu pleci. *Mi-am luat angajamentul în fața animalelor*. *Le-am asigurat că vei îndeplini programul până la capăt*... *În locul meu*!

— Ești nebun de legat! strigă Sarah, smucindu-și piciorul.

Îndată ce rosti aceste cuvinte, o cuprinse teama ca nu cumva să fi declanșat un mecanism ireversibil, o mașină ale cărei angrenaje nu vor întârzia să o strivească. Era prima dată când se referea direct la nebunia lui. Până atunci folosise totdeauna perifraze și eufemisme, ca să-l facă să se detașeze atunci când mintea începea să-i pornească razna. „Te ambalezi prea mult", îi spunea rezervată. „Ești enervat". *Ambalat*, *enervat*... Niciodată *nebun*. Ieși cu prudentă din mașină, temându-se că el o va prinde de gât și o va sugruma. Dar era absurd, tocmai îi spusese că avea nevoie de ea.

— Îți voi aduce de mâncare, zise cu un ton pe care îl dorea neutru, încă nu ne-am revenit de pe urma celor întâmplate. Cred că e mai bine să ne odihnim o vreme.

Se întoarse la parter, ca un înotător care revine, din străfunduri, la suprafață, simțindu-și plămânii în flăcări, gata să se asfixieze. Deschise imediat una dintre ușile de sticlă și respiră aerul parcului. Se simțea slăbită, iar rănile o jenau, dar nu mai avea febră. Își repetă că trebuia doar să câștige puțin timp. Va părăsi casa de îndată ce starea fizică i se va ameliora. O hotărâre fără drept de apel. Frigul de afară o făcu să se întoarcă în casă. Se întinse pe canapea.

Imediat o cuprinse somnolența, îngreunându-i pleoapele. Încercă să se împotrivească, neștiind ce anume îi provoca această toropeală subită, dar amorțeala o cuprinse repede, forțând-o să adoarmă. Visă încă o dată animalele cu limbi reci. Veneau din galeria de sud, înaintând anevoie, zgâriind parchetul cu piroanele care le ieșeau din picioare. Erau conduse de aceeași gorilă greoaie și cocârjată. Pielea ei prea scorțoasă, care își pierduse obișnuința mișcării, de pe urma celor patruzeci de ani de încremenire petrecuți pe soclu, se crăpa la cusături, lăsând să se zărească paiele umpluturii. Sarah își zise că avea aerul unei marionete de pluș uzate. O marionetă de pluș colosală, ai cărei ochi de sticlă nu

exprimau niciun sentiment. Se apropia urmată de cele două leoaice și de pantera care șchiopăta stângaci, cu limba atârnând.

O linseră îndelung, și Sarah înțelese că îi veneau în ajutor cu intenția fermă de a o face să-i ia locul lui Georges. Aveau nevoie de un executor, de un călău, căci nu erau decât niște fantome, și influența lor nu se putea exercita eficient dincolo de zidurile casei. Ea va fi cea care va prelua ștafeta, va deveni furnizoarea lor. Îi redau sănătatea, dar urma să le aducă trofeele de care aveau nevoie pentru a se reîncarna, pentru a-și lua revanșa...

În timp ce se agita pe canapea, auzi un cor de tânguiri venind dinspre muzeu. Gemetele se răspândeau pe culoare, umplându-le de ecourile unor scâncete copilărești, cu modulații sfâșietoare. Se gândi la cățeluși bolnavi, la pisoiași răniți, la bebeluși slăbiți, scâncind în leagănele lor. Plânsetele îi făcură rău și se simți copleșită de o milă profundă.

„Nu plângeți”, i se păru că murmură. „Vă voi ajuta. Voi face tot ce doriți și veți scăpa de chinuri.”

Preț de o secundă, avu un intens sentiment de ușurare, apoi își dădu seama că tânguirile care o mișcaseră atât de tare proveneau din pântecele animalelor borțoase. Din burta căprioarei și a leoaicelor, unde se ascundeau acele chestii pe care nu îndrăznea să și le imagineze. Monștrii aceia plângeau, ghemuiți înăuntrul burților de piele. Monștrii aceia spurcați, născuți din ură și din vrăjitorii de neînțeles, încercau să o înduioșeze. *Să o înșele*!

Avu o tresărire de revoltă. Nu! Nu-i va hrăni, nu le va permite să se încarneze mai mult. Nu dorea decât un lucru: ca ei să rămână în starea de embrion, de lucruri informe și neterminate, să crape înainte de a se fi născut! Mânia tinerei făcu să scânteieze ochii leoaicelor. Femelele mârâiră, arătându-și colții, și gorila trebui să intervină ca să nu le lase să o muște. Mâinile ei mari le apucă pe amândouă de pielea spatelui și le trase înapoi. Sarah rânji sfidător.

— N-aveți decât să mârâiți! șuieră ea. N-am să vă ajut!

Nu, nu va fi dădaca lor! Nu va face jocul puterilor răului. Va lăsa embrionii să moară, chiar dacă putrezirea lor avea să se

transmită întregii case. Răgetul leoaicelor îi răsună cu putere în urechi și zări vag gorila care se îndepărta ținând sub fiecare braț câte o fiară ce se zbătea. Această imagine grotescă o făcu să râdă.

Ceva mai târziu, visă că alăpta un embrion diform și translucid, un fel de pisoiaș fără blană, a cărui piele transparentă lăsa să se zărească traseele venelor și contururile mușchilor. Acest ecorșeu bâjbâia la pieptul ei, în căutarea mamelonului, iar dinții lui, deja ascuțiți, îi zgâriau pielea. Puiul atârna îngrozitor de greu, și urâțenia lui era insuportabilă – Sarah trebuia să întoarcă fața, pentru a nu fi cuprinsă de panică. Simțea colții tinerei fiare molfăindu-i sfârcul sânului și tremura la gândul că o poate mușca dintr-un moment în altul, preferând laptelui sângele. Se înfioră, știind că frica ei stârnea apetitul animalului neformat.

— Trebuie să-i dai laptele tău! îi strigă o voce lipsită de trup. Altfel pielea lui nu va putea să crească și va rămâne gol, expus agresiunilor. Acum ești mama lui, ai semnat un pact cu animalele.

Nu! protestă ea. *N-am semnat nimic*! *Nu-i adevărat*! *Nu-i deloc adevărat*!

Se trezi brusc, scăldată în sudoare... *sau în bale*, nu mai știa. Inima îi bătea, i se izbea de coaste, și imaginile visului se încăpățânau să-i vibreze, în ecouri dureroase, sub oasele craniului. Merse, împleticindu-se, până în bucătărie și își stropi fața cu apă rece. Dacă nu părăsea casa, era condamnată să-și piardă definitiv mințile! În locuința aceea exista ceva nesănătos. Prea multe arme, prea mult sânge, prea multe umbre asasinate.

În timp ce se ștergea, auzi dinspre laborator un scârțâit metalic. Cineva răsturnase ustensilele pe pardoseală și manipula căruciorul mare care servea de obicei la deplasarea, de la congelator la masa de lucru, a animalelor moarte. Recunoștea fără greutate scârțâitul strident al rotilelor de cauciuc neunse. Cineva intrase în laborator...

Cineva...

Aflată încă sub influența imaginilor din vis, tânăra și-o închipui la început pe marea gorilă devastând ceea ce pentru ea însemnase o cameră de tortură, apoi își reveni și ieși

repede din bucătărie. Nu existau nicio gorilă, nicio leoaică plesnind pe la cusături. Totul fusese numai în imaginația ei. Când ajunse în salon, ușa laboratorului de împăiat se deschise... și apăru Georges.

Ei îi fu cu neputință să înțeleagă cum de el, cu rana pe care o avea, se putuse târî până acolo. Dar acum se întinsese, cât era de lung, pe cărucțul metalic și se servea de brațe pentru a se deplasa. Se prindea de mobile și înainta prin încăpere, cu o dexteritate uimitoare.

— Ce faci? bâigui ea. Nu trebuia să te miști! În starea în care te afli, e o adevărată sinucidere. Te-ai târât de la garaj?

— Nu, zise rănitul gâfâind. Gorila m-a transportat până în laborator. M-a adus cu mare grijă, n-am simțit nicio durere.

Un spasm de groază o străbătu pe tânără, scuturând-o ca o descărcare electrică.

— Destul! strigă ea, cu mâinile la tâmple. Nu mai vreau să aud de tâmpeniile astea!

Știa că nu avea dreptate, că scăpa hățurile, dar frica îi anihila orice urmă de bun-simț. O gorilă... O gorilă... Nu era decât o coincidență. *Georges nu avea de unde să știe că ea tocmai visase o gorilă*! Dar spusese: „Gorila”, de parcă ea ar fi trebuit să știe la ce făcea aluzie. *De parcă ar fi evocat un... prieten comun*?!

— Liniștește-te, murmură mieros Georges. La urma urmelor, eu sunt cel rănit grav. Mi-e frig. Nu vrei să pui pe mine o pătură?

Ea dădu din cap și plecă să aducă un pled scoțian, pe care îl întinse peste corpul gol al lui Georges. Observă, în timp ce-l acoperea, că picioarele lui arătau și mai rău, iar carnea prezenta umflături mari și vinețiii. Picioarele, până la călcâie, erau albastre, cangrenate.

— Nu trebuie să te pierzi cu firea, spuse rănitul, cu o voce voit liniștitoare. Trecem amândoi printr-o perioadă proastă, dar asta nu înseamnă că ne-am pierdut busola. Te-ai gândit la ce ți-am cerut?

Sarah se deplasă, instinctiv, în așa fel încât el să nu-i poată vedea chipul.

— Te voi instala în bibliotecă, în fața căminului, în felul ăsta n-o să-ți fie frig.

— Nu-ți ascunde capul în nisip, apăsă pe cuvinte Georges. Știi foarte bine că animalele te-au pus pe picioare ca să duci misiunea până la capăt. Eu am eșuat, nu mai au încredere în mine. Și apoi, sunt prea grav rănit ca să mai pot fi un bun executor. De acum înainte, totul e în mâinile dumitale, Sarah. Ești singură la comenzi.

Ea împinse până în bibliotecă marele cărucior – care pe vremuri servise la transportarea cerbilor sau ursșilor – și avu nevoie de câteva minute ca să aprindă focul. Nu voia să întâlnească privirea lui Georges. Era conștientă că nebunia lui intra într-o fază acută și că nu trebuia cu niciun preț să-l contrazică. Nu trebuia, în ruptul capului, să-l facă să-i treacă prin minte că ea se putea dovedi, brusc, o adversară înverșunată. „Mizează pe cartea încrederii și câștigă timp!” își zise, încercând să zâmbească.

— Mă duc să studiez dosarele, răspunse punând un buștean pe foc. Dar acum totul va deveni mult mai greu. Poliția e cu ochii în patru. Dacă toate acele femei se hotărăsc să vorbească, sticleții pot întocmi o listă și întinde capcane în jurul victimelor potențiale.

— Să vorbească? mormăi Georges. Haida-de! Ar trebui să recunoască faptul că aveau cunoștință de micile jocuri ale doamnei Raimonde, că erau complicele sistemului ei foarte original de pedepsire. Mi se pare puțin probabil. Oricum, dacă ți-e frică de o cursă, alege, la întâmplare, o victimă de pe stradă.

— Știi bine că ăsta e cel mai bun mijloc de a fi prins! Am nevoie de o cât de mică pregătire.

— Atunci du-te, nu pierde timpul. Te-ai refăcut suficient ca să pornești la vânătoare chiar din după-amiaza asta!

Ea dădu din cap, stăpânindu-și furia. Îl lăsă în fața focului, străbătu salonul și se strecură în birou. De data asta era hotărâtă: va goli seiful și nu va mai pune piciorul în casă! Se asigură că Georges nu putea sa o vadă și intră în birou.

Dar, pentru prima dată de când sosise în casa familiei Mareuil-Mondesco, seiful era închis, ușa încuiată și cifrul amestecat.

Georges o prinsese în cursă.

Crezu că va izbucni în plâns, încercă zadarnic, cu degetele

tremurânde, să mânuiască rotițele – nu obținu decât un clinchet inutil. Teancurile de bancnote rămâneau de cealaltă parte a ușii blindate, o sumă fabuloasă, suficientă ca să-și uiți trecutul și să-ți construiești o viață nouă. Georges se strecurase în birou în timp ce ea dormea și închisese ușa... *Georges... sau gorila*?

Își ascunse fața în palme ca să-și înăbușe strigătul de disperare. Georges îi citise gândurile, proiectele cele mai ascunse. Fără bani, era un nimeni. Părăsirea casei ar fi însemnat întoarcerea în stradă, la vagabondaj, însemna să se întoarcă sub poduri, la cerșetori, la păduchi. Un iad de care scăpase, în ultima clipă, intrând în casa din parc.

Nebunia lui Georges fusese norocul ei, un mijloc de a alunga tentația sinuciderii, nevoia din ce în ce mai violentă de a sări în apa tulbure a canalului, ca să uite pentru totdeauna de doamna Raimonde, de dulap și de umbrele vizitatorilor... Georges o salvase din acel angrenaj, oferindu-i răzbunarea, mânuind oțelul și aducând moartea în locul ei. I se substituise, o făcuse să-și dea seama că era incapabilă să ucidă, să apuce un brici și să... Nu. Nu putea să facă ce-i cerea el: să iasă în stradă, să aleagă o victimă și să o ciopârțească îngrozitor, pentru a preleva „blănurile” necesare ritualului.

Degetele ei umede lăsaseră urme mari pe ușa seifului. Le șterse cu mâneca și ieși din birou. Era prinsă în capcană. Așteptase prea mult. Dincolo de orice, o teroriza perspectiva de a se pomeni în stradă, fără o para. Afară, va fi foarte vulnerabilă, lipsită de orice putere. Va trebui să uite episodul parcului, acea insulă pustie din mijlocul agitației orașului.

Acea lume din afara lumii, unde se simțise apărată, ferită de orice pericol, cel puțin până când...

Se întoarse în bibliotecă și scoase dintr-un sertar secret dosarele de execuție, clasate cu grijă. Georges se uită la ea cu o privire aprobatoare. Dacă avea să ucidă, atunci trebuia să se folosească de trambulina urii, să-și inventeze o motivație ca să poată lovi. Dar principalele ei dușmance erau moarte, lista neagră nu mai cuprindea decât figuranți de planul doi. Complici care se amuzaseră când dăduseră cu ochii de ea încătușată în acel spațiu închis. Nu puteai să

spumegi de furie pentru atât de puțin. Răsfoi paginile fără să le vadă. Își ținea capul în jos, ca să nu întâlnească privirea lui Georges.

Capitolul 11

Georges se ajută de coate pentru a manevra căruciorul prin tunelul coridorului. La fiecare efort, mușchii și tendoanele brațelor lui slabe deveneau proeminente și el simțea junghiuri în umeri, ca după o ședință de gimnastică prea intensă. Restul corpului îi dădea pace. Mai ales rana. De la mijloc în jos nu mai simțea nimic. Chiar dacă i s-ar fi bătut cuie în fese, nu i-ar fi fost smulsă nici măcar o tresărire. Gândul acesta îl amuza.

Împinse cu amândouă mâinile ușa și conduse căruciorul în sala unde trona vitrina cu statuia de ceară a lui Werner. Constată, cu o reală satisfacție, că azi spaima îi era aproape nulă și că se putea apropia de mulaj fără să înceapă să tremure. Cu fața lipită de vitrină, privi cu atenție statuia încremenită dinaintea oglinjoarei, cu fața acoperită cu spumă de ras, cu briciul în mână. De când animalele din muzeu începuseră să procreeze, i se părea că Werner arăta mult mai puțin arogant decât înainte. Ceara feței pălise, parcă sub efectul unei angoase subite, tot corpul i se moleșise, și mușchii căpătaseră un aspect ușor flasc, care trăda o prăbușire organică iminentă.

„Din cauza climatizării”, îi șopti glasul rațiunii. „Sistemul de răcire s-a dereglat, și ceara a început să se topească, *asta e tot*.”

Își scutură agasat capul, ca să reducă la tăcere glasul care simplifica, banaliza lucrurile. Îi plăcea să creadă că Werner, subminat de viitoarea naștere a animalelor înviate, tremura de frică și se chircea între pereții acelui vivarium.

— Pedeapsa, murmură el. Ziua pedepsei se apropie. Nu mai ești chiar atât de mândru, nu?

Lovi cu pumnul vitrina, de parcă ar fi vrut să sperie un

animal închis acolo. Privirea din oglinjoară a lui Werner își pierduse sclipirea ironică. Georges se simți satisfăcut. Se ajută de brațe să împingă căruciorul și ieși din sală. Pedeapsa se concretiza, creștea în burta animalelor fecundate, se mișca în interiorul pielii animalelor împăiate cu patruzeci de ani în urmă chiar de Werner. Acele animale profanate, pe care se amuzase să le împerecheze în chip josnic, doar în scopul de a încânta curiozitatea obscenă a vizitatorilor. Această glumă proastă se întorcea azi împotriva lui. Animalele umilite vor zămisli pedeapsa familiei Mareuil-Mondesco și totul va lua sfârșit.

Georges opri căruciorul în mijlocul salonului și vârî mâna sub pătura care îi acoperea corpul, pentru a-și pipăi picioarele. *I se păru că, sub pielea întărită, simte fâșâind paiele...*

Se amuză urmărind cu vârfurile degetelor conturul coapselor, al feselor. Sub carne nu mai erau mușchi, ci doar ghemotoace de paie care îi umpleau burta și picioarele. De aceea nu mai simțea niciun contact de la buric în jos. Începuseră să-l împăieze. Încet, progresiv. Magia animalelor îl naturalizase pe jumătate, pedepsindu-l pentru ca își pierduse controlul nervilor și provocase eșecul ultimului sacrificiu. Nu considerase util să știe de asta și Sarah, pentru că nu voia să o tulbure și mai mult, dar era sigur că recunoscuse, sub degete, foșnetul paielor. Și apoi pielea îi devenise mai tare, îngroșată în urma tăbăcirii.

Un medic nu i-ar fi fost de niciun folos. Și, de altfel, nici nu avea de gând să se lase îngrijit. Accepta cu docilitate pedeapsa. Nu contesta verdictul de incompetență pe care îl primise, pentru că știa că era drept. Se lăsase, în mod stupid, cuprins de panică atunci când potăile invadaseră camera grăsanei Marie Pointard și o silise pe Sarah să se zbată singură în mijlocul haitei. Fusese pedepsit, era normal. Dacă, pe viitor, avea să mai comită și alte greșeli, dacă nu-și dovedea zelul, știa că îl vor mutila și mai mult, că paiele îi vor umple tot corpul, ocupând treptat locul organelor. Nu-și mai putea permite nicio greșeală. Nu voia să ajungă în vitrină, lângă Werner, redus la stadiul de mumie din piele roz, căreia numai creierul îi va rămâne intact.

Căci era sigur că nu i se va acorda favoarea neantului, a uitării, îi vor menține mintea în stare de funcțiune, pentru a-i lăsa timp să constate toată oroarea condiției sale. Va trebui să supraviețuiască la nesfârșit într-o închisoare de piele și paie, asupra căreia nu va mai avea niciun control, îl vor așeza într-o vitrină, ca pe un fenomen de bâlci, iar vizitatorii vor trece prin fața lui, privindu-l cu ochi plini de o curiozitate bolnavă.

— Un om, vor șușoti. Un om împăiat! *Ce țicneală*!

Străduindu-se să nu facă să scârțâie roțile căruciorului, se deplasă în așa fel încât să o poată observa pe Sarah, aflată în bibliotecă. Tânăra studia dosarele de execuție... sau se prefăcea, cine știe? Îl necăjea și stârnea în el o anume nerăbdare. Se împotrivea în mod absurd puterii casei și se agăța de o „realitate” care în incinta parcului nu mai era valabilă. Îi simțea dezaprobarea, spiritul critic pueril. Falia dintre dânșii se mărea din ce în ce mai mult. Era dezamăgit de încăpățânarea tinerei. Ieri, aceasta ajunsese chiar să-i spună o vorbă urâtă, să-l facă *nebun*. Până atunci, se abținuse totdeauna să folosească un limbaj jignitor. Georges își dădea seama că se îndepărta de el. În curând, avea să treacă în cealaltă tabără, și asta nu era bine, nu era bine deloc. Nu voia să-i facă niciun rău.

Noaptea trecută, toropit de febră, visase că tânăra golea seiful, fura o mașină și părăsea casa, fără să se mai întoarcă.

Acest coșmar, cu siguranță dictat de spiritul animalelor, îl alertase. Imediat ce putuse ajunge la parter, închisese seiful și amestecase cifrul.

În dimineața aceasta descuiase în secret dulapul metalic care adăpostea conexiunile electrice ale casei și scosese circuitele imprimate care comandau accesul în garaj, poarta grea și ghintuită de la intrarea în parc, precum și ușa hangarului de aprovizionare, care se deschidea spre stradă. De acum înainte, aceste trei căi de comunicație cu exteriorul aveau să rămână închise. Erau prea grele și prea solide ca să-ți închipui că ai reușit să le forțezi sau să le manevrezi doar cu puterea brațelor.

Georges era mulțumit; în felul acesta, ridicase podul mobil și-i sudase lanțurile. Casa se transformase într-o fortăreață

inexpugnabilă.

Se asigurase că Sarah nu-l putea vedea și ascunsese modulele electronice într-un loc știut numai de el. Dacă tânăra voia să-l lase cu buzele umflate, atunci va fi obligată să escaladeze zidul de incintă ceea ce, din cauza netezimii perfecte a zidăriei, se dovedea cu totul imposibil. Și pentru că nu exista scară, Sarah ar fi fost forțată să sape trepte în betonul peretelui, pentru a se cățăra, metru cu metru, până sus. O treabă destul de dificilă, care nu ar fi trecut neobservată. Totuși, în cazul în care femeia ar fi cedat tentației unei astfel de escapade, Georges luase din colecția lui Werner o carabină de mare precizie, cu lunetă, cu ajutorul căreia își propunea s-o sperie. Dacă Sarah se apropia de zid, ar fi tras la doi metri deasupra capului ei, smulgând frânturi din beton. Această demonstrație ar fi fost, probabil, destul de impresionantă pentru a o convinge pe Sarah să revină pe calea cea bună.

Își frecă mâinile, satisfăcut că, în ciuda handicapului său fizic, planificase atât de bine contraofensiva. Spera ca puterile misterioase ale animalelor, care domneau asupra casei, să fie mulțumite. La drept vorbind, totul depindea de voința tinerei, de cooperarea ei, iar acest aspect al programului îi provoca o angoasă difuză. Nu putea să înțeleagă de ce, pe nepusă masă, ea se înclina în fața unor scrupule lipsite de fundament. Viața câtorva idioate nu era prea importantă în comparație cu evenimentul formidabil care se pregătea chiar în acest moment în marea sală a muzeului, încă o dată, era dezamăgit.

Nu se îndoise nicio clipă că ea îl va urma până la capăt. I se păruse că descoperă într-însa un suflet geamăn, o complice de mare calitate. Azi era mirat de tergiversările ei, de acea teamă pe care i-o citea în privire. Ghicise că îi era frică de el. Mariajul lor însângerat se năruia înaintea apoteozei finale, îi va deveni dușmancă? La acest gând, simți că i se strânge inima, fiindcă nu voia deloc să o vadă pe Sarah scăldată în sânge. Uneori și-o închipuia stropind cu benzină animalele din muzeu, scăpărând un chibrit și... Nu, nici nu putea fi vorba să o lase să facă asta.

Știa că spiritul animalelor era bănuitor față de partenera

lui. Animalele-fantomă o vindecaseră, dar nu aveau încredere în reacțiile ei. Îi acordaseră un răgaz, o perioadă de probă, nimic mai mult. La primul pas greșit, soarta îi va fi pecetluită. De două zile o observa pe furiș. Traumatizată de recentele evenimente, *încă nu-și dăduse seama că îi creștea părul*! Nu o crezuse niciodată când îi spusese că suferea de alopecie. Știa că se rade pe ascuns, fiindcă atunci când îi scotocise camera descoperise mașina de ras și accesoriile de depilare; și totuși, această mică înșelătorie nu-l deranjase peste măsură. Important era să fie și să rămână fără păr, indiferent ce s-ar fi întâmplat... or, această clauză a contractului era pe cale de a fi încălcată.

Părul de pe capul tinerei creștea cu o viteză pur și simplu anormală, și probabil că la fel se întâmpla și cu cel de pe pântece. Georges ghicea că de vină era o vrăjitorie a animalelor, ca o amenințare voalată. Degeaba și-ar fi ras ea capul din oră în oră – părul i-ar fi crescut imediat, din ce în ce mai repede, *făcând din ea o femeie-maimuță*, O PRADĂ!

În felul acesta, nu mai era la adăpost, se întorcea în turmă, devenea la fel ca toate celelalte. Privind părul scurt și aspru care îi răsărea pe cap și la tâmple, Georges se simțea deja cuprins de un dezgust nestăvilit. Brusc, *îi provoca oroare*, ca toate femelele hirsute de afară, ca acele maimuțe cu vintrele pline de păr, acele femei incapabile să se ridice la demnitatea marmurei. Da, procesul se pornise. Dacă Sarah nu se hotăra să apuce un brici și să plece la vânătoare, avea să devină ea însăși, și *foarte curând*, o pradă pe deplin acceptabilă. Imaginându-și-o plină de păr, Georges simțea că nu-i va fi deloc greu să o ucidă și că vechea lor legătură nu-i va face deloc mâna să tremure. Admira în sinea lui înțelepciunea animalelor care, prevăzând reaua-voință a tinerei femei, se gândiseră să facă din ea un substitut al vânatului. Le înțelesese perfect mesajul: *Dacă Sarah refuză să coopereze*, *servește-te de ea*, *sacrific-o*!

Probabil că acest ultim sacrificiu ar fi fost suficient pentru a finaliza gestația femelelor profanate. Imediat ce ultimele „blănuri” vor fi fost expuse pe altarul muzeului, burțile de piele aveau să se sfâșie, eliberând progenitura răzbunării. Georges nu putea ști cum vor arăta acele creaturi născute

din ură și umilință, alimentate de sângele femeilor sacrificate, și concepute doar în scopul revanșei.

Uneori și le închipuia sub forma unor animale de pradă mari, de culoare albă, mișcându-se tăcute printre copacii din parc. Ființe imaculate și foarte puternice, sinteză a tuturor speciilor de animale. Prădători legendari, cărora niciun vânător nu le va putea veni de hac vreodată. Le vedea rătăcind pe peluză, în lumina lunii, sălbăticiuni argintii, cu ochi roșii. În incinta parcului se va reconstitui treptat o junglă cumplită, populată de lighioane ucigașe, care doar noaptea vor ieși să vâneze, pe bulevarde, și își vor ridica tributul din rândul faunei noctambulilor și a marginalizaților. În timpul zilei, animalele se vor ascunde în casă, ferindu-se de strălucirea soarelui, iar el, Georges Mareuil-Mondesco, ultimul cu acest nume, va veghea asupra lor. Va fi conservatorul acelei jungle orășenești și secrete ce va prolifera la câțiva zeci de metri de autobuze și de stații de metrou. Va fi protectorul și în același timp valetul acelor fiare mari și albe, născute din imbecilitatea unui taxidermist încăpățânat și din sângele unor femei.

Își șterse de pătură mâinile umede. Sarah, cu nasul în dosare, se prefăcea că nu-l vede. Biata Sarah, atât de nehotărâtă, atât de neprevăzută, *cu creștetul acoperit de păr scârbos*...

Pe cine spera să păcălească? Nu va împiedica întoarcerea marilor prădători albi, era prea moale și prea slabă ca să se opună voinței animalelor-fantomă. Încăpățânarea ei avea ceva patetic.

Dar poate că, pur și simplu, era prea lașă ca să treacă ea însăși la acțiune? Una e să alegi o victimă, și alta să o simți murind de mâinile tale.

Georges își mușcă buza de jos, cuprins deodată de îndoială. Lașă. Era lașă. Cum de nu se gândise mai devreme? Sigur, o omorâse pe grăsana Marie Pointard, dar cu pistolul, *de la distanță*, fără contact fizic cu leșul. O astfel de execuție era la îndemâna oricui, chiar și a unui copil!

Această ultimă iluminare îi spulberă ultimele scrupule. I se păru că lașitatea ei emană un iz de carne moale, ușor fezandată. Un parfum de victimă, de animal încolțit într-o

fundătură, ale cărui intestine se golesc din cauza fricii. Se va slobozi în haine când va vedea că se apropie tăișul briciului? Era gata să parieze că așa se va întâmpla. Reușise, un timp, să creeze o anumită iluzie, dar acum totul se sfârșise, definitiv. Acum avea pe cap tuleiele acelea hidoase. Dacă te apropiai de ea și îți încordai auzul, probabil că puteai să distingi scrâșnetul părului pubian care, în creștere, se freca de pielea fotoliului. *Maimuță*! *Maimuță*!

Merita să moară. Nu mai avea încredere într-însa. Greșise acceptându-i atât de multă vreme ajutorul. Sângele ei va fi de ajuns pentru a hrăni fetușii. Va fi ultima transfuzie, ultimul sacrificiu. Cu degetele crispate pe marginile căruciorului, Georges își dădu seama, brusc, că o detesta din toată ființa lui și că va fi fericit să o ucidă. Trase din nou cu urechea, încercând să audă foșnetul părului în momentul în care ea își va schimba poziția picioarelor.

Maimuța! *Maimuța*! Îi va pune cadavrul în congelatorul mare din laboratorul de taxidermie, ca să aibă cu ce hrăni puii în primele ore după nașterea lor. Da, era o idee bună. Și își dădu seama imediat, după o anumită vibrație a aerului, ca animalele îi aprobau inițiativa.

Capitolul 12

Sarah se aplecă deasupra chiuvetei, ca să-și vadă mai bine fața în oglinda din baie. Ridică mâna și își plimbă vârful degetelor peste craniu, provocând un scrâșnet mătăsos, de perie mângâiată în răspăr, îi creștea părul. *Se răsese cu două ore în urmă, și părul îi și crescuse*.

Îl simțea sub unghii, ca niște tuleie aspre, un soi de ștergător de picioare, care irita pielea. Nu știa mare lucru despre legile organice care comandau creșterea diverselor pilozități ale corpului omenesc, dar era foarte sigură că, în mod normal, părul nu crește atât de repede! Părea că metabolismul i se accelerase brusc, activând excesiv rădăcinile înfipte în pielea capului. Se mai aplecă încă puțin și smulse cu o pensetă un fir de păr. Își zise că măsura deja un milimetru. Un milimetru în două ore. La o asemenea viteză, era suficientă o singură noapte ca să-și vadă crescut la loc părul negru și des de pe vremuri.

Panica îi provocă furnicături în palme. Niciodată nu mai auzise de așa ceva. Știa că unii bărbați sunt forțați să se radă de două-trei ori pe zi, din cauza repeziciunii cu care le crește barba; numai că era vorba de barbă, *nu de părul de pe cap*! Cineva îi modifica organismul, acționa asupra glandelor, ca să o prindă în greșeală. Era perfect conștientă de tot ceea ce implica această creștere a părului. Dintr-o dată, devenea o simplă femeie, își pierdea statutul de executoare. Nimic nu o mai apăra de pornirile criminale ale lui Georges.

Îngrijorată, își vârî mâna în pantaloni, pipăindu-și partea de jos a pântecelui. Se strâmbă simțind peria tuleielor pubiene acoperindu-i muntele lui Venus. Era victima unei vrăjitorii, ceva care-o depășea se înverșuna împotriva ei, o deposeda de armură, îi smulgea cuirasa. Nu știa ce nume să dea

acestei entități, dar începea să simtă cum i se fărâmițează certitudinile raționale.

„Haide, haide”, își zise. „E o simplă dereglare pasageră. Poate chiar ceva pus la cale de Georges. Ar fi de ajuns, pentru asta, să te facă să înghiți anumiți hormoni, fără știrea ta.”

Se agăță de explicație. Știa că absorbirea repetată a unor hormoni masculini provoacă la femei simptome de virilitate: reducerea volumului sânilor, schimbarea registrului vocal... *creșterea pilozității*. Pilule, niște simple pilule sfărâmate și amestecate în mâncarea zilnică. Georges era în stare să imagineze o astfel de capcană. Descoperise, probabil, că ea se rădea în secret și hotărâse să-i zădărnicească jocul. Se întoarse în camera ei, să se radă încă o dată dar lamele micului aparat de ras electric patinară pe părul neobișnuit de tare. „Tuleie de porc mistreț”, își zise tânăra, fără să vrea.

Se stropi cu loțiune pentru a diminua senzația de arsură care îi tortura craniul, și se rase repetându-și că asta nu servea la nimic. Trebuia să fugă cât mai repede, pentru că nu mai era în siguranță. De douăzeci și patru de ore nu se mai putea deplasa în interiorul casei fără să simtă în ceafă privirea insistentă a lui Georges. Infirmul o urmărea în permanență, lungit în căruciorul lui, prefăcându-se că doarme. O observa, cu pleoapele întredeschise, ca un motan, care mimează perfecta nemișcare a somnului, ca să lase să se apropie pasărea râvnită.

Unsese roțile căruciorului și se deplasa fără zgomot, apărând în câmpul ei vizual atunci când Sarah se aștepta mai puțin. Îl credea la celălalt capăt al casei și, brusc, îl descoperea în spatele ei. Nu-l auzise venind, iar el profitase de lipsa ei de atenție pentru a i se strecura în spate, într-o tăcere perfectă. Da, unsese din belșug osiile mesei rulante, fără să țină cont că păta covoarele din salon, și această precauție nu prevestea nimic bun. Ea adăuga o notă sinistră la lista măsurilor intrate deja în vigoare: circuitele electrice întrerupte, porțile mereu zăvorâte...

Sarah se dusese în garaj, cu intenția de a face plinul breakului cu care avea de gând să fugă, dar își dăduse foarte repede seama că ușa blindată care închidea rampa de acces

fusese scoasă din funcțiune. Georges ridicase podul mobil, izolând casa de restul lumii. Sub pretextul joggingului zilnic, tânăra făcuse turul parcului, dar examinarea gardurilor nu-i lăsase nicio speranță. Acestea erau absolut netede și înalte de șase metri. Pentru escaladarea lor ar fi trebuit să folosești pioletul, ca la povârnișul unui munte, iar ea nu deținea nimic de acest gen. Și în plus avea mari îndoieli că Georges ar fi lăsat-o să întreprindă, în deplină libertate, această escaladare.

În ajun, auzise scârțâitul ușii de la rastelul cu arme și, puțin după aceea, constatase dispariția unei carabine. Georges era înarmat. Cu siguranță, o armă de precizie. O carabină de mare calibru, concepută pentru vânarea fiarelor sălbatice, și ale cărei cartușe provocau distrugeri îngrozitoare. Se gândise, în treacăt, la telefon. Dar o chemare în ajutor ar fi însemnat, pur și simplu, o sinucidere. Ce să fi spus? „Alo! Sunt prizoniera Jupuitorului, maniacul despre care vorbesc toate ziarele! Veniți să mă eliberați.”

Dacă ar fi fost arestat, Georges ar fi tras-o și pe ea după sine. Era prea compromisă. Existau analiza sângelui și urmele de mușcături de pe corpul ei. Tot atâtea indicii care constituiau dovada participării la asasinarea numitei Marie Pointard. Nu, nu trebuia să se aștepte la vreun ajutor din afară.

Coborî la parter, examinându-se, la fiecare treizeci de minute, în oglinda din bibliotecă. După o oră, craniul nu-i mai era întru totul neted. Când trecea cu mâna peste el, avea o senzație de iritare a palmei. Frica explodă în ea ca o bombă și o făcu să tremure. Hormonii? Explicație rocambolescă. Tentativă grotescă de motivare rațională! De ce se străduia, cu atâta îndârjire, să mascheze adevărul? Puterea casei, magia animalelor-fantomă îi modificau corpul. Ceea ce considerase multă vreme drept delirul unui nebun începuse să pună stăpânire și pe ea și să o silească să i se supună. Nu trebuia să mai rămână nicio secundă acolo, dacă nu voia să o apuce, alături de Georges, pe drumul demenței!

Scotoci prin sertarele de la bucătărie și reuși să găsească vreo câteva bancnote și puțin mărunțiș și strecură totul în buzunar. Neputând să ia niciun bagaj, se îmbrăcă gros, puse

sub braț unul dintre dosarele de execuție și se duse să-i anunțe lui Georges intenția de a acționa chiar în acea seară. Alesese o victimă care locuia la periferie, dar nu prea departe, cu speranța că va obține o mașină pentru această deplasare. Cu o expresie vicleană, Georges răsfoi dosarul și examina fotografiile, în timp ce-i aștepta răspunsul, tânăra își zise că știe perfect ce avea ea de gând, că citea într-însa ca într-o carte deschisă. Fiul lui Werner îi puse întrebări și ea îi răspunse străduindu-se să adopte un glas ferm; dar își dădu seama că vorbele îi sună fals.

— De ce asta și de ce așa de departe? se miră el. Sunt și alte posibilități în Paris, nu?

— Pe asta o urăsc mai mult decât pe celelalte, replică Sarah. Îmi va fi mai ușor s-o ucid.

— Iată un motiv valabil, aprobă Georges, închizând dosarul.

Zâmbi, arătându-și dinții. „Ca o vulpe!” își zise tânăra și se agăță de această comparație absurdă, pentru că îi exprima perfect sentimentul de insecuritate.

— Nu vreau să-ți dau lecții, zise Georges domol, dar vei acționa la căderea nopții.

— Firește, și ce-i cu asta?

— Vreau să spun că, începând de la apusul soarelui, puterea casei ajunge deplină... și te va însoți, *înțelegi*? Spiritul animalelor va veni pe urmele tale. Să nu faci nimic care l-ar putea supăra.

Ea se stăpâni să ridice din umeri. Spiritul animalelor! Imediat ce va ieși din parc, va redeveni normală. *Normală*! Ideile ciudate care acum i se înghesuiau în cap se vor destrăma imediat, împrăștiate de mirosul extrem de plăcut al oxidului de carbon, al ploii udând asfaltul, al gunoaielor îngrămădite pe trotuare. Se va cufunda în banalitatea cotidiană, va lua metroul, se va sui în autobuze... Și care fantomă este în stare să reziste unei deplasări cu metroul?

— Mă duc să aleg un brici, zise în cele din urmă Georges, cu un zâmbet ciudat.

Și se îndepărtă, împingându-și căruciorul printre canapelele din salon. „E prea ușor”, își zise Sarah încleștând maxilarele. „Nu mă va lăsa să ies. Știe prea bine că nu mai am de gând să mă întorc. Atunci?”

Spiritul animalelor vine pe urmele tale... Așa spusese. Aiureli! Curate aiureli...

Georges își făcu din nou apariția și îi întinse o gentuță de piele care conținea briciul, tamponul de prosop și sticla de cloroform. „Trusa jupuitorului perfect”, își zise Sarah, cuprinsă de isterie, îmbrăcă un impermeabil negru și își puse pe cap o șapcă de piele, trăgându-și cozorocul până la sprâncene. Ceafa rasă îi conferea aspectul unui tânăr recrut în permisie.

— Coboară în garaj și claxonează când ești gata, zise Georges. Îți voi deschide ușa.

Ea încuviință fără să discute, dornică să plece cât mai repede, și îi întoarse spatele.

Parchetul îi frigea tălpile. Se abținu să o ia la goană pe scara care ducea la garaj, alese o mașină banală și claxonă.

Poarta grea se ridică imediat, lăsând să apară rampa de acces. Sarah demară. Nu avea bani și nu știa unde va dormi, dar simți o imensă senzație de ușurare în momentul în care mașina pătrundea pe bulevard.

— Ai scăpat la fix, murmură ea, fără măcar să-și dea seama că vorbește cu voce tare. Încă o zi, și ai fi fost tocmai bună pentru cămașa de forță.

Conduse la întâmplare, drept înainte, preocupându-se doar să se îndepărteze cât mai mult de casă.

— Liberă! exclama din când în când, cu un râs scurt, metalic, dezagreabil. Liberă!

Traversă orașul și ajunse la periferie. Nu știa încotro merge. Peisajul se schimbă o dată cu venirea nopții. Acum tânăra străbătea un decor alcătuit din terenuri virane și uzine de gaz. Rezervoare gigantice stricau panorama. Cilindri ruginiți, închiși într-un fel de cuști enorme, dintr-o împletitură de bare metalice. Această arhitectură din fier strâns cu șuruburi i-o amintea pe cea a domului din mijlocul parcului, și Sarah clipi repede, ca să șteargă amintirea. Numai că rapelul fulgerător îi alungă euforia, și mâinile umede începură să-i alunece pe volan.

Acum se făcuse noapte de-a binelea, și peisajul – palisade în spatele cărora se înălța scheletul unor blocuri neterminate – căpăta o tonalitate apăsătoare. Șantierele pustii și uzinele

goale dădeau acestui colț de periferie aspectul unui oraș-fantomă, părăsit de cei vii. În lumina palidă a lunii, turnurile neterminate semănau mai mult cu niște ruine după bombardament decât cu niște locuințe noi. Sarah privi, nervos, în retrovizor. Acum era departe de casă și, în mod normal, ar fi trebuit să se simtă ușurată. Totuși, pe măsură ce se schimbau cifrele kilometrajului, simțea o nevoie din ce în ce mai acută de a se uita peste umăr.

Spiritul animalelor... Așa mormăise Georges. Spiritul animalelor venea pe urmele ei. Tâmpenii! Povești de țicnit, care fuseseră gata să o facă să căpieze. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Fasciculul farurilor părea fragil și tremurător, ca și cum întunericul din jur ar fi fost prea gros pentru o lumină atât de slabă. Sarah se simți, brusc, vulnerabilă și în pericol, în oglinda retrovizoare nu vedea decât un hău de obscuritate, gura unei găuri negre, gata să o înghită cu mașină cu tot.

„Nu rămâne singură!" îi șoptea glasul rațiunii. „Caută un bar, o cafenea! Nu sta singură, *expusă*, *fără apărare*..."

Roti volanul, pentru a angaja mașina pe o stradă transversală, căutând cu disperare lumina vreunei vitrine. Dar fațadele erau toate la fel de întunecate, de parcă populația, anunțată de primejdie, și-ar fi bătut în cuie obloanele, pentru a se apăra mai bine împotriva monstruozităților care bântuiau în seara aceea străzile, chiar în acel moment... „O cafenea!" imploră în gând Sarah. „Măcar un bistro!" Rătăcea printr-un labirint de străzi jalonate de felinare decapitate. Ceva trăgea mașina înapoi. O forță invizibilă, o masă elastică ce părea că s-a agățat de bara de protecție, pentru a încetini înaintarea vehiculului. Sarah apăsă până la fund pedala moale a accelerației, fără niciun rezultat: mașina se târa, derapând, împotmolită în noapte ca într-un ochi de nisip mișcător.

Deodată, la treizeci de metri înaintea ei, Sarah zări fațada unui bistro de cartier. Lumina din sală tremura în spatele geamurilor unsuroase ale localului, de parcă ar fi urmat să se stingă dintr-o clipă în alta. Sarah înțelese că nu trebuia să mai zăbovească. Dacă mai ezita, și această ultimă portiță de scăpare i-ar fi devenit inaccesibilă. Noaptea o va masca, așa

cum zidise și celelalte fațade, preschimbând traseul străzilor într-un sinuos tunel de beznă. Cuprinsă de o mare spaimă, se năpusti asupra portierei și o luă la fugă fără să se mai uite înapoi. Strada era plină de ceva care se rostogolea sub tălpile ei, o avalanșă de tenebre care încerca să o prindă, pentru a o dezmembra în vârtejul ei amețitor. Ceva care huruia și făcea solul să vibreze, ca la apropierea unei rame de metrou sau a unui tren enorm, cu vagoanele blindate cu oțel...

Sarah deschise cu amândouă mâinile ușa localului, năvălind într-un spațiu care mirosea a rumeguș și a vin roșu de proastă calitate. Apariția ei întrerupse o clipă conversațiile, dar vacarmul vocilor continuă de îndată ce tânăra ajunse la bar. Sarah se sprijini în coate de tejghea. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Ceru o cafea și un pachet de țigări, încercând, prin gesturile de o mare banalitate, să combată dezlănțuirea forțelor malefice care mârâiau la ușa bistroului, așteptând ceasul închiderii ca să o sfârtece. Bău o gură din cafeaua amară și aprinse o țigară. Degetele îi tremurau îngrozitor, atrăgând privirea bănuitoare a barmaniței.

Durerea îi străpunse ochiul drept în momentul în care trăgea primul fum de țigară. Avu o cumplită senzație de mutilare, de parcă un clește invizibil îi pătrunsese brusc sub pleoape, ca să apuce globul ocular și să-l *smulgă*. Deschise gura să țipe de durere, dar, *imediat*, durerea fulgerătoare făcu loc unei absențe totale a senzației, ca și cum cavitatea orbitei fusese supusă unei anestezii locale. Sarah se agăță de tejghea, să nu cadă. Câmpul vizual i se redusese la jumătate, în partea dreaptă nu mai vedea nimic. *Era chioară*... Își pipăi cu precauție fața, așteptându-se la un dezastru. Era convinsă că degetele i se vor împotmoli într-un val de lichid vitros, că vor intra într-o orbită deschisă, scobită, dar nu simți nimic. Ochiul drept își pierduse orice însușire senzorială, nici măcar nu-l mai localiza.

— Nu vă simțiți bine? o întrebă femeia de la bar, care îi observase gesturile.

Sarah mormăi o scuză și o rupse la fugă spre toaletă, așteptându-se să le provoace consumatorilor strigăte de oroare. Dar obrajii îi erau uscați, curați. Ochiul se afla tot la

locul lui, doar că *nu-i mai servea la nimic*. Intră în cămăruța toaletei. O oglindă crăpată atârna deasupra unei chiuvete negre de murdărie, pe fundul căreia fuseseră strivite chiștoace de țigară. Lumina era galbenă, nesigură, dar Sarah descoperi imediat anomalia.

Ochiul ei drept nu mai avea aceeași culoare, nu mai prezenta partea albă... era despicat vertical, ca pupila unei pisici. Era ochiul unui animal.

Se mușcă de mână, ca să-și înăbușe strigătul. Ochiul avea ceva artificial, mort. Nu se mișca, și părea că fixează un punct invizibil din spațiu. Părea...

Își stăpâni respirația, căută în buzunar un creion și îi apropie vârful de pupilă. Când mâna atinse corneea, se produse un zgomot perfect identificabil. Un zgomot cristalin, care nu amintea de nimic viu.

Era un ochi de sticlă. Mai rău: *era una din acele proteze care se introduc în orbitele animalelor împăiate și din care Georges avea borcane pline pe etajerele din atelier*.

Îi furaseră ochiul și i-l înlocuiseră cu o bilă de sticlă colorată; îi scoseseră un ochi, pentru a-i aminti că trebuia să-și îndeplinească îndatoririle, îi...

I se făcu greață, înțelese că va voma și deschise ușa ca să se ușureze în scaunul jegos. Spasmele îi scuturară cu violență stomacul gol. Pe când încerca să-și îndrepte spatele, două sulițe de foc îi intrară în picioare, țintuind-o locului, încercă să se miște, dar niște cuie de oțel îi străpungeau pielea încălțărilor, croindu-și drum prin carnea și oasele tarsului, înainte de a ieși prin talpă și a se înfige în sol. Dădu din mâini, prizonieră a unui soclu care îi interzicea orice mișcare. Prin minte îi trecu fulgerător imaginea animalelor din muzeu, țintuite pe piedestalul lor de lemn. Își duse instinctiv mâna sub pulover. I se păru că o cusătură lungă, interminabilă, îi împărțea torsul în două. Simți perfect cicatricea cusăturii care șerpuia pe burtă și firul de ață cerată care menținea pielea margine în margine. Cicatricea trasa o dungă prin părul care îi acoperea pieptul. *Păr*?!

Își trase imediat mâna și lovi cu cotul ușa toaletei. Tot nu se putea mișca. Sângele picioarelor străpunse îi picura prin pingele. O panică înfiorătoare puse stăpânire pe ea. Se

transforma lent, acolo, în spațiul acela murdar și urât mirositor, care avea să fie mormântul ei. Nervii vor înceta să mai răspundă solicitărilor creierului; va înțepeni. *Se împăia… În câteva minute, se va acoperi cu păr din cap până în picioare, căpătând aspectul grotesc al unei maimuțe mari, deghizate în femeie.*

Spiritul animalelor… spusese Georges. Spiritul animalelor o prinsese din urmă, ca să o pedepsească, își pierdea sângele prin picioarele găurite. Vederea i se întunecă, de parcă ochiul stâng ar fi început să se metamorfozeze și el în proteză de sticlă, în interiorul corpului, fibrele musculare i se transformau în paie. Peste câteva clipe…

— E în regulă acolo, înăuntru? se auzi, de cealaltă parte a ușii, vocea femeii de la bar.

Sarah deschise gura, crezu că va scoate un urlet de animal rănit, dar se limită să spună:

— În regulă, mulțumesc. Ies imediat.

— Scuzați-mă, mormăi cealaltă, dar pe-aici se întâmplă tot felul de lucruri, și ne temem.

Sarah îi răspunse cu un râs tremurător, își recuperase ochiul drept, și nimic nu-i mai țintuia de sol picioarele. Vocea femeii alungase vraja. Sarah stătea, pur și simplu, sprijinită cu spatele de perete, într-o cabină de toaletă foarte murdară, și pe tot corpul îi șiroia o sudoare rece ca gheața, își plimbă privirea peste inscripțiile obscene care umpleau pereții. Vulgaritățile o linișteau, o ancorau în real. Le descifra cu un fel de fericire năucă.

„Te afli la privată!” își zise. „Nici n-ai fi putut găsi un loc mai nimerit. *Ești protejată*! *Protejată*!” Trase apa și râse prostește, mulțumită de această tiflă dată puterilor misterioase. Se dojeni imediat. NU EXISTAU PUTERI MISTERIOASE, căzuse doar într-o scurtă criză halucinatorie, datorită nervilor prea zdruncinați.

Se hotărî, în sfârșit, să iasă din toaletă. Când intră în sală, lumina neonului îi provocă o furnicătură dureroasă de-a lungul nervului optic din partea dreaptă, de parcă ochiul îi ieșise de sub efectul unei scurte anestezii. Se sprijini de tejghea, bău cafeaua rece și plăti. „Episod de isterie!” diagnostică. „A nu i se acorda prea mare importanță.”

Își adună tot curajul și păși spre ieșire. Ceva îi șoptea că va găsi automobilul sfărâmat, ciopârțit. Probabil că haita gorilelor-fantomă se înverșunase împotriva lui, cât timp lipsise, smulgând din balamale portierele, rupând volanul, sfâșiind scaunele. Lângă trotuar va descoperi o epavă, o carcasă eșuată, cu toată caroseria burdușită de pumni enormi...

Dar, contrar a ceea ce-și imagina, mașina era intactă și motorul continua să toarcă sub capotă. Se urcă la volan, hotărâtă să nu mai cedeze halucinațiilor și să meargă tot înainte, până nu va mai rămâne picătură de benzină în rezervor. Totuși, imediat ce-și așeză mâinile pe volan, degetele îi amorțiră și deveniră țepene, pierzându-și toată sensibilitatea.

„Nu intra în panică!” își zise ea, respirând adânc, încercă să-și miște falangele, dar articulațiile păreau sudate. De la încheietură în jos, nu mai simțea nimic. Mâinile îi erau ca niște mănuși umplute cu paie. Inerte, moarte. Le izbi cu violență de tabloul de bord, fără să reușească să simtă nici cea mai mică durere. Ai fi zis că palmele îi fuseseră brusc amputate și la capătul brațelor i se înșurubaseră proteze. De parcă fără știrea ci i se extrăseseră toate oasele mâinilor, pentru a fi înlocuite cu sârme și paie. „Bine”, capitulă ea. „Mă întorc.”

Nu avea încotro. Nu putea scăpa de influența casei până când nu lichida problema animalelor-fantomă. Reală sau pur și simplu imaginară, problema trebuia rezolvată neîntârziat. Era prețul libertății ei.

— Mă întorc, repetă cu voce tare.

Imediat ce formulă capitularea, mâinile îi redeveniră suple și prinseră volanul. Cuprinsă de furie, demară și porni îndărăt. Mânia îi anula temerile și o făcea să uite miracolele a căror victimă fusese. Hotărâse să nu mai reflecteze asupra acestui subiect, să nu mai încerce să lămurească tot ceea ce se întâmpla. Știa doar că trebuie să termine cu Georges și cu animalele muzeului, să spargă buba. Era pe deplin convinsă că acest act simbolic o va elibera de fantasmele incontrolabile care o chinuiau. Fusese nevoită să o suprime pe doamna Raimonde pentru a scăpa de amintirea oribilă a

dulapului – tot așa va face și cu cei care ocupau domul, îi va distruge până la ultimul, iar dacă Georges se va pune în calea ei, *nu-l va cruța nici pe el*.

Capitolul 13

Când ajunse acasă, trebui să coboare și să sune la ușa garajului. Oblonul greu de oțel se ridică imediat, deschizându-i calea, dar tânăra lăsă mașina afară, cu intenția să o ia de acolo mai târziu, după ce va îndeplini ceea ce-și propusese. Intră, gâfâind, în parcarea ce se întindea sub peluza parcului. O clipă, avu tentația să blocheze poarta cu un butoi metalic sau cu o roată, dar își dădu seama că puterea sistemului hidraulic era destul de mare pentru ca aceste slabe obstacole să fie strivite fără a opune rezistență.

Cu tâmplele umede de sudoare, privi oblonul care cobora huruind; știa perfect de bine că, în momentul în care acea ușă grea de oțel va atinge betonul, Georges va smulge modulele electronice, blocând astfel toate căile de acces ale casei.

Se debarasa de impermeabil, fiindcă transpirase. I se păru că în garaj domnea un calm neobișnuit și că era observată pe furiș, dar alungă această impresie, dând din umeri. Îi veni să strige: „Eu sunt, Georges. Am venit pentru nota de plată finală. Va trebui să ne încheiem socotelile!” Dar preferă să se abțină de la provocări puerile. El era sus și știa foarte bine pentru ce se întorsese. Acum înfruntarea nu mai putea fi amânată. „Am venit să-l lichidez pe nebunul care m-a înnebunit!” hotărî, cu un râs macabru. Își smulse șapca. Părul de pe cap căpătase consistența grasă și lânoasă a unei blăni de oaie. Acest nou miracol îi confirma ceea ce bănuia de douăzeci și patru de ore: *o pregăteau pentru abator*! O metamorfozau într-o pradă cât se poate de acceptabilă. De vreme ce nu voia să vâneze, va lua locul victimei pe care nu fusese în stare s-o aducă.

Nimic nu se mai împotrivea ca Georges să vină și să

opereze asupra ei „prelevările” lui sinistre. O va scalpa, îi va smulge părul dintre picioare – și o aștepta pentru această ultimă ceremonie, pentru această ultimă execuție, ascuns undeva sus, în labirintul casei.

Simți în abdomen un sfredel dureros și își dădu seama că murea de frică. Își masă pieptul și se strădui să respire adânc și rar. Acum trebuia să meargă până la capăt, orice retragere era imposibilă, și nu putea părăsi casa decât după neutralizarea lui Georges. Luă de pe un panou un topor de incendiu, scoase dintr-un colț o canistră de cinci litri plină cu benzină și se asigură că bricheta îi funcționa. Răsufla sacadat, dureros, iar degetele îi lăsau pete uleioase pe tot ce punea mâna.

„Trebuie să termini cu el”, își zicea. „De fapt, ai știut dintotdeauna că, într-o zi, se va întoarce împotriva ta!”

Vedea moartea lui Georges ca pe o amputare salutară. Numai despărțindu-se de acest membru cangrenat își va putea salva corpul. Și așa întârziase prea mult și el fusese cât pe ce să o facă să-și piardă mințile îndrugându-i poveștile lui cu blesteme și animale-fantomă. După ce îl va omorî, va redeveni normală, spaimele i se vor domoli și va uita tot acest coșmar.

Urcă încet treptele, ținând într-o mână toporul și în cealaltă canistra cu benzină. Ajunsă în capătul de sus al scării, se crispă. Cum se pregătise Georges ca să pună mâna pe ea? Stătea în spatele ușii? Era pe jumătate paralizat, dar îi fuseseră de ajuns câteva zile pentru a reuși să stăpânească perfect mișcările căruciorului metalic.

Îl împingea de două ori și parcurgea, în mare viteză, câte un culoar, deplasându-se mai rapid decât o făcuse pe picioarele lui. Sarah deschise ușurel ușa și își înclești degetele pe mânerul toporului. Marele salon era cufundat în întuneric. Toată casa arăta ca un bloc compact de obscuritate, și tânăra înțelese că, de la plecarea ei, adversarul tăiase curentul electric, pentru a se obișnui cu întunericul. O aștepta pitit undeva, gata să se propulseze pe o traiectorie aducătoare de moarte, cu briciul în mână.

Pierdu câteva secunde cu manevrarea întrerupătorului. Fusese o prostie, dar nu se putuse împiedica să o facă,

semnalându-și astfel prezența prin zgomotul butonului. Se ghemui, cu toporul ridicat, gata să respingă un eventual atac. Orbită de beznă, nu distingea nici măcar conturul mobilelor, își șterse cu dosul palmei sudoarea care îi provoca usturimi la ochi și încercă să-și amintească poziția mobilierului din salon. Dar asta nu servea la nimic, în lipsa ei, Georges ar fi putut să deplaseze mobilele, pentru a-i zădărnici tentativele de orientare.

Schiță o deplasare spre stânga, scotocind cu ascuțișul toporului întunericul. Nu mai avea nicio noțiune a distanțelor și nu voia să zăbovească în zonele degajate unde el își putea manevra cu ușurință căruciorul. Presupunea că eliberase la maximum spațiul pentru a-și amenaja arii de circulație întinse. Cu siguranță că împinsese fotoliile la perete și scosese covoarele, care ar fi putut să blocheze roțile mesei rulante.

„Ba nu!” își spuse agasată. „Nu-l supraestima. E grav rănit, nu a putut să facă atâta mișcare!” *Da*, îi murmură o voce vicleană. *Dar poate că l-au ajutat gorilele*!

Își mușcă buzele până la sânge, pentru a se pedepsi că cedase iar ispitei nebuniei.

Aici ar fi trebuit să fie, în mod normal, o canapea mare, englezească, de piele, prea grea pentru ca un infirm să o poată mișca măcar cu un centimetru. Explora zadarnic locul. Acolo nu mai era nimic. Canapeaua dispăruse. Cum putuse Georges, țintuit pe un cărucior?... Hotărî să nu-și piardă timpul cu întrebări și se lăsă în genunchi.

Unde era nebunul? Nu-i plăcea să se simtă expusă astfel, ca în centrul unei arene, își închipuia că Georges o vedea perfect, ca un animal de pradă nocturn, ai cărui ochi percep infraroșiile. Era o presupunere prostească, evident. Nu lupta cu un animal, ci pur și simplu cu un om, un om cu picioarele paralizate și care nu se putea deplasa decât cu un cărucior! Își încordă auzul, în speranța că va auzi clinchetul rulmenților, dar tăcerea era desăvârșită. Trebuia să se miște dacă nu voia să-și petreacă noaptea stând ghemuită într-un colț al salonului.

Poate că lucrul cel mai simplu era să ajungă în bucătărie și să repună în funcțiune curentul electric. Dar probabil că el

se aștepta la asta și luase măsuri în acest sens... Parcurse pe vine doi metri, scotocind frenetic întunericul cu ascuțișul toporului. Bidonul cu benzină o stingherea și îi obosea mușchii. Nu voia să-l abandoneze. Constituia un fel de scut, și ar fi putut să-l amenințe pe Georges că îl va stropi cu benzină dacă se apropie de ea.

Brațul ei întâlni o sfoară care făcu să sune un clopoțel, înregistră, cu coada ochiului, flacăra roșie a unui foc de armă înăbușit de surdină, și se pomeni împroșcată de tencuiala pe care glonțul o smulsese din zid, doar la câțiva centimetri de fața ei. Se aruncă pe parchet, încurcându-se într-o mulțime de sfori legate de niște instrumente metalice care zdrăngăniră: zurgălăi, clopoței și chiar simple linguri. Georges „amenajase" salonul în așa fel încât să poată repera înaintarea prăzii, îi veni să-l înjure, dar se reținu pentru a nu-și semnala și mai mult poziția în încăpere. Se deplasă repede în sens invers, așteptându-se în fiecare secundă să se lovească de o mobilă sau de căruciorul dementului.

Cu mușchii încordați, explora porțiunea de întuneric din jurul ei. Nu știa unde se află în interiorul salonului, și n-ar fi fost în stare nici măcar să găsească din nou scara ce ducea la garaj. Băgă de seamă că respira prea tare, iar gâfâitul i se auzea de la câțiva metri, închise gura și încercă să-și identifice poziția în spațiu, dar se deplasase la întâmplare, pierzând orice reper. Brusc, pe când explora cu prudență locul, răsună un pocnet îngrozitor, și fălcile unei curse pentru lupi prinseră lama toporului. Zguduitura fu atât de violentă, încât Sarah scăpă toporul și căzu în șezut. Un spasm de groază îi parcurse intestinele, și ea crezu că își va pierde controlul sfincterului.

Capcane! Georges scosese vechile capcane îngrămădite de Werner în dulapul atelierului și le instalase pe parchet, transformând cuprinsul salonului într-un teren periculos, unde în orice moment riscai să te trezești cu glezna secționată. El însă, lungit în cărucior, nu risca nimic! Și, cu siguranță, își stabilise niște repere, astfel încât să nu se deplaseze prin locurile „minate". Sarah își îndreptă spatele. Nu îndrăznea să se miște, imaginându-și peste tot în jurul ei fălci de fier căscate, care abia îi așteptau trecerea ca să se

închidă. Tatonă în întuneric, căutând toporul, terorizată la gândul că, din greșeală, ar putea să-și așeze mâna chiar în mijlocul unei curse. Găsi, în sfârșit, coada toporului, îngreunat acum de mașina infernală, împinse bidonul în fața ei, servindu-se de el ca de un scut, dar această tehnică prezenta defectul că făcea zgomot și îi trăda poziția. Alte două împușcături străpunseră tenebrele, și o oglindă se făcu țăndări, aruncând peste femeie o ploaie de cioburi tăioase, care-i crestară umerii. Sarah nu-și putu reține un strigăt.

— S-a sfârșit, Sarah, făcu vocea îndepărtată a lui Georges. Nu te mai împotrivi prostește, știi bine că soarta ți-e dinainte hotărâtă. Animalele te-au judecat și te-au condamnat. Renunță, îți promit că voi folosi cloroformul. Voi îmbiba bine tamponul, ca să adormi foarte repede, îți jur că nu te voi atinge până când nu vei fi total inconștientă. N-o să te doară. N-o să te doară deloc...

Ea nu răspunse. Atinse cu degetele un ușor defect al parchetului, un defect pe care-l cunoștea foarte bine. O proeminență de care se împiedicase de sute de ori și care îi indica acum direcția bucătăriei. Se orientă și își reluă târâtul, servindu-se de bidonul de plastic pentru a degaja drumul.

— Te aud, șuieră Georges, cu o fărâmă de enervare. Ne pierdem timpul. De ce te încăpățânezi ca un copil? Credeam că vei accepta cu mai multă demnitate moartea. Făcu o pauză, apoi reluă, cu un mic rânjet exasperant: Cum ai părul? Cred că unsuros și lânos. Știi că-i simt mirosul? Burta îți duhnește a oaie. Ai lână între picioare, micuță Sarah. Nu-mi trebuie lumină ca să știu unde ești. Te adulmec ca un câine de vânătoare. Puți ca un animal care va muri...

Bidonul întâlni cercul de oțel al altei curse. Sarah o împinse încetișor într-o parte, de parcă ar fi fost o mină antitanc. Transpira abundent, iar ochii îi străluceau.

— Sarah! îi strigă Georges. Încetează cu copilăriile. Să punem capăt acestui safari imbecil. Aș fi dorit tare mult să îndeplinim cu toată răspunderea ritualul, ca doi adulți. Ce-ai de pierdut? Viața dumitale nu servește nimănui. Ești o nevrozată, într-o zi vei fi internată și vei rămâne până la sfârșitul vieții într-un ospiciu. De ce te încăpățânezi să supraviețuiești? Știi bine că vechile dumitale fantome te vor

urmări totdeauna. Dulapul, doamna Raimonde, toți acei tipi care te-au violat sunt amintiri care te vor hărțui fără încetare. *Până te vei sinucide*... Nu se poate sfârși altfel, Sarah. E imposibil. Gâfâia. Lasă-te în seama mea, zise ostenit, îți voi dărui uitarea, fără să simți nicio durere. Cu blândețe. Te vei întinde pe canapeaua mare de piele și îți voi da tamponul cu cloroform, să ți-l pui singură la gură...

Detalie ritualul aducător de moarte așa cum ar fi înșirat amănuntele unei apetisante rețete de bucătărie, de parcă înspăimântătoarea listă de componente ar fi fost în stare să trezească apetitul victimei.

Sarah aprecia că intrarea în bucătărie era acum pe undeva pe aproape. Va fi de ajuns să se lipească de perete și să branșeze curentul, apoi...

Georges era înarmat și nu va ezita să tragă. Trebuia să profite de cele două-trei secunde în care el va fi orbit de lumină, și să treacă la acțiune. Hotărî să împrăștie o parte din benzină pe parchet, astfel încât, atunci când va fi nevoie, să poată ridica o barieră de flăcări între ea și dement. Când va ajunge la adăpost în bucătărie, va aprinde bricheta și o va arunca în băltoaca de benzină. Din fericire, avea o brichetă din acelea folosite de militari, protejată împotriva vântului, pe care niciun curent de aer nu o putea stinge. Deșurubă capacul bidonului. Mirosul carburantului îi răbufni în față, sufocant.

— Ce e asta? urlă Georges. Benzină? Oprește-te! Faci o tâmpenie. N-ai dreptul. Furia animalelor se va întoarce împotriva ta, nu vei mai scăpa niciodată de ele!

Sarah goli aproape jumătate din bidon. Ochii începură să o usture din cauza vaporilor. Auzi căruciorul lovindu-se de o mobilă. Georges își pierdea sângele rece. Acum era momentul! Se ridică și o zbughi în direcția bucătăriei... După nici trei pași căzu într-un mărăciniș de sârmă ghimpată. Cu hainele și carnea sfâșiate, țipă de durere, încercând să-și protejeze ochii. Georges desfășurase în ușa camerei unul dintre sulurile care îi serveau, în mod obișnuit, să închidă galeria din aripa de sud. Spirele de metal se încurcaseră, formând un desiș foarte încâlcit, o pânză de păianjen plină de țepi, în mijlocul căreia Sarah se zbătea rănindu-se tot mai

mult cu fiece mișcare. Georges înțelese, după strigătele ei, că tânăra căzuse în cursă și râse satisfăcut.

Sarah își dădu seama că, agitându-se, se încurca și mai mult și că în întuneric nu va reuși să se elibereze. Ghimpii îi deschiseseră rănile superficial cicatrizate, și acum era din nou plină de sânge pe tot corpul. Avea impresia că înoată într-o piscină plină cu arici. Orice mișcare era o tortură. Cu bicepșii zgâriați, întinse brațul să ia bricheta din buzunar, săltă capacul cu degetul și acționa rotița zimțată. Auzi sfârâitul flăcării și aruncă micul cub de metal pe parchet, în spatele ei. Benzina se aprinse cu un bufnet, ridicând un gard de flăcări de-a latul salonului. De partea cealaltă a vâlvătăii, zări silueta lui Georges, care manevra cu disperare să se îndepărteze.

Sarah nu avea la dispoziție prea mult timp ca să scape din cursă. Peste câteva minute Georges urma să se întoarcă aducând un extinctor și să transforme rugul într-o grămadă de cenușă. Deocamdată, focul duduia, mistuind canapeaua cea mare din piele, care ardea emanând un miros de animal la frigare.

Sarah reuși, la lumina flăcărilor, să se desprindă din mărăcinișul metalic care o înfășură ca pe un cocon. Se răsuci, țipând de fiecare dată când un ghimpe îi smulgea o altă bucată de piele. Cu hainele în zdrențe, reuși în sfârșit să se târască afară din cursă. Georges se zbătea de cealaltă parte a perdelei de flăcări, și Sarah auzi clar șuieratul unui extinctor în funcțiune. Luă de jos toporul, bidonul și alergă spre cea mai apropiată ușă de sticlă, deplasându-se în zigzag, pentru a se feri de cursele împrăștiate pe parchet. Dădu la o parte draperia pe care Georges o întinsese ca să facă întuneric și apăsă pe clanță.

Trebui să deschidă și obloanele ca să se poată năpusti în parc. Focul, asfixiat de spuma lipicioasă a zăpezii carbonice, se preschimbase într-un nor gros de fum, ale cărui rotocoale înnegreau pereții și tablourile.

Din trei pași mari, Sarah traversă terasa și sări pe peluza spongioasă. Din cauza scării și a balustradei, Georges nu putea să vină după ea, deoarece căruciorul nu ar fi putut să coboare treptele fără să se răstoarne. Așa că avea timp să

dea ocol casei pentru a ajunge la dom. Nu știa decât confuz ceea ce va face. Poate că va sparge un ochi de geam și se va strecura înăuntru prin acea deschizătură.

— Vino înapoi! urlă Georges în spatele ei. Nu face asta!

Nota de implorare făcea să-i tremure vocea. Tânăra nu se întoarse. Văzu cu coada ochiului că el împinsese căruciorul până pe terasă și că încerca să ducă arma la ochi. Își devie traseul astfel încât să iasă din raza lui vizuală, și merse mai departe pe lângă ziduri, în locul acela era protejată de statuile parcului. Auzi pocnetul gloanțelor care loveau marmura. Capete și mâini săriră în aer, pulverizate de violența impactului. Sarah își scrânti gleznele și căzu greoi în iarba grasă. Ploaia din ultimele zile udase bine peluza, și tânăra se pomeni, instantaneu, transformată într-o statuie de lut. Se târî, prin noroi, după topor și după bidonul care acum nu mai era decât pe jumătate plin.

— Sarah! Sarah! urlă Georges de pe terasă, iar glasul lui suna implorator și amenințător totodată.

Femeia îngenunche în spatele unui piedestal, să-și mai tragă sufletul. Simți un junghi într-o parte a corpului și punctișoare negre îi jucau în fața ochilor. După mișcările pe care le făcea Georges, înțelese că încerca să coboare, cu masa rulantă, treptele, ca să o poată vâna. O adevărată nebunie. Căruciorul avea să se răstoarne, și el... Cramponat de balustrada de piatră, Georges începuse coborârea.

De fiecare dată când roțile treceau de o treaptă, căruciorul se hurduca, gata să se răstoarne. Zgâriind piatra cu unghiile, nebunul se strâmba cumplit. Carabina, pe care o strecurase sub el, îl stingherea în această manevră dificilă, și fiul lui Werner înjura întruna, cu glas scăzut, insultând-o pe Sarah în chip josnic.

În ciuda pericolului la care o expunea această încăpățânare, tânăra nu-și putea lua ochii de la infirmul care sfida toate legile echilibrului doar ca să o poată urmări și ucide. Dacă reușea să ajungă pe peluză fără ca masa pe roți să se răstoarne, Georges putea să se avânte pe urmele celei pe care trebuia să o ucidă cu orice preț, mai înainte ca ea să distrugă muzeul. Sarah se ridică. Nu trebuia să cedeze. Domul era încă departe și va trebui să spargă un geam ca să

poată intra.

Începu să spere că, în momentul în care va distruge animalele, va înceta și blestemul. Așa scria în romanele fantastice. Era destul să distrugi obiectul demonic și, deodată, totul redevenea normal. Monștrii recăpătau înfățișare omenească, rănile se cicatrizau... Sarah o luă la fugă, trăgând după ea bidonul de benzină care i se lovea de coapsă.

Georges se clătina, în echilibru instabil, dându-și unghiile peste cap pe balustrada scării. Roțile din față ale căruciorului săriră ultima treaptă și intrară, până la osie, în pământul moale al peluzei. Șocul făcu să basculeze căruciorul, care se ridică asemenea unui cal înspăimântat. Georges nu avu timp să se agate de stâlpii balustradei, iar corpul său, proiectat ca de o catapultă, descrise o curbă prin aer și se prăbuși greoi în mocirlă. Din locul unde se afla, în ciuda zgomotului ploii, Sarah auzi limpede trosnind coloana vertebrală a rănitului. Acest zgomot cumplit o făcu să-și vâre capul între umeri; încremeni în plină fugă, neștiind dacă să meargă mai departe sau să pornească înapoi, pentru a-i da ajutor bărbatului care zăcea în noroi, cu șalele răsucite într-o poziție care nu prevestea nimic bun.

„A murit”, își zise. „De data asta chiar a murit.”

Într-adevăr, existau puține șanse ca vertebrele vătămate ale lui Georges să fi putut rezista la un asemenea salt. Rănitul era prăbușit în iarbă, absolut nemișcat, iar căruciorul se înfipsese în pământ, în poziție verticală, ca un aeroplan străvechi căzut brusc din cer. Sarah ezită...

Și dacă era un șiretlic? Poate că încerca să o înduioșeze, convingând-o astfel să se apropie. Iar când se va apleca, el va scoate briciul și... Trebuia să alerge mai departe. Și să termine o dată pentru totdeauna cu „blestemul”, să lămurească lucrurile, să spulbere umbrele îndoielii!

Acum ajunsese la dom și trebuia să spargă unul din geamuri dacă voia să pătrundă în sala de expunere. Ridică toporul și lovi, pe jumătate ascunsă după o grindă, ca să se ferească de cioburi. Dar ochiul de geam rezista, iar ascuțișul toporului ricoșa fără să provoace nici măcar o crăpătură. Fu nevoită să lovească de mai multe ori până când geamul catadicsi să se

spargă. Epuizată, se aplecă prin deschizătură. Oboseala îi șoptea să adopte o soluție facilă: să verse conținutul canistrei prin deschizătură și să aprindă un chibrit...

Dar își pierduse bricheta în incendiu, și ploaia îi udase cutiuța de chibrituri pe care o avea la ea în permanență. Și apoi, în câteva minute, focul ar fi putut să cuprindă întreaga clădire, lipsind-o pe femeie de orice posibilitate de retragere. Iar Sarah avea acum nevoie de un răgaz de câteva ore ca să-și recapete puterile, să-și panseze rănile și să-și schimbe hainele. Aruncă bidonul și, măturând cu toporul cioburile rămase în rama ferestrei, își trecu, pe rând, picioarele peste grinzi și intră. „S-a sfârșit", îi veni să le strige animalelor încremenite în penumbră. „Acum nu mai există nimeni care să creadă în voi!"

Puse piciorul pe parchetul sălii, ținând toporul sus, cu fața la siluetele păroase cărora nu le distingea prea bine contururile. Avu impresia că înfrunta o hoardă gata de linșaj, o mulțime cu ochi de sticlă în care se reflecta o ură imensă.

„Nu sunt decât niște păpuși din piele și paie!" își repetă ea, stând în spărtură, cu omoplații biciuiți de aversă. „Niște păpuși de paie, care nu pot să-mi facă nimic!"

Dar picioarele îi rămâneau, cu încăpățânare, țintuite pe podea, și nu găsea forța să meargă spre animale. I se păru că un val de ură o împinge afară, ca o mână elastică. Se poticnea de un zid invizibil și stătea prostește pe loc, într-o poziție ofensivă care îi obosea brațele.

— Nu puteți să-mi faceți nimic! țipă conștientă că începea iar să cedeze fantasmelor nebuniei.

Dar chiar în secunda aceea se aștepta la ce era mai rău. Nu s-ar fi mirat peste măsură dacă ar fi văzut că animalele se smulgeau de pe socluri și veneau în întâmpinarea ei, arătându-și ghearele și colții. Avea certitudinea secretă că înfrunta o armată, că ataca o forța a cărei putere o depășea.

— Georges a murit! zise gâfâind. Iar eu nu cred destul în voi ca să puteți cu adevărat să-mi faceți vreun rău!

Se simți fericită că le aruncase în față acest argument. *Faptul că nu credea în ele o proteja de influența animalelor-fantomă*. Această teoremă improvizată o seducea și o liniștea. Firește, cedase o dată sau de două ori halucinațiilor,

dar nu vor obține nimic mai mult. Nu le va da niciodată ascultare! Nu va fi servitoarea, sclava, și cu atât mai puțin victima lor!

Făcu un pas, cu toporul ridicat deasupra capului. Luminile de veghe nu-i permiteau deloc să se orienteze cu certitudine. Răspândite în toată sala, acele veioze proiectau insulițe de lumină galbenă, între care domnea un întuneric adânc. Sarah gâfâia. Știa că în acel moment era în joc viitorul sănătății ei mintale. Dacă dădea înapoi, dacă ceda panicii, va trăi veșnic cu îndoiala în suflet... Cu angoasa...

Se afla acolo pentru a distruge un mit, o legendă, pentru a reduce obsesia lui Georges Mareuil-Mondesco la dimensiunile unei povești de adormit copii, ale unui banal delir psihotic. Vor fi de ajuns câteva lovituri de topor. Va sparge burta animalelor, eliberând șobolanii care își stabiliseră domiciliul în pântecele de piele. Peste câteva clipe, îi va vedea împrăștiindu-se, chițăind, căutându-și refugiu sub vitrine sau prin ungherele muzeului, îi va vedea alergând cu pași mici pe lângă plinte, galopând pe lăbuțe cu toată viteza...

Cu ochii mijiți, Sarah reperă vitrina unde se îngrămădeau scalpurile și triunghiurile pubiene ale victimelor lui Georges. Femelele gravide stăteau în spatele acestui altar, dispuse în arc de cerc. O căprioară, o leoaică și o tigroaică. Sarah își amintea că le văzuse pântecele mișcând, atunci când privise prin lentilele binoclului. *Copiii răzbunării*, *spusese Georges*...

Dar Georges nu era decât un biet nebun, un băiețel nebun care crescuse în afara lumii, cultivând tot felul de ciudățenii infernale, imaginându-și ritualuri oribile, își alcătuise din spaimele lui un sistem, sfârșind prin a confunda visul cu realitatea. Ea se slujise de el, iar el se folosise de ea... Fusese cât pe-aci să o ucidă. Acum totul se terminase, în câteva secunde, ultima umbră se va risipi, *ultima îndoială*...

Dădu ocol vitrinei. Avea nevoie de această devastare simbolică, pentru a se vindeca. Simțea că pe urmă va fi liberă să plece, că nimic nu o va mai ține legată de locul acela. Va putea din nou să urce într-o mașină, fără ca un soi de legătură elastică să o constrângă să facă, după câțiva kilometri, cale întoarsă. Era suficient să decapiteze acele

păpuși de piele, îngreunate, umplute. Era destul să le taie în două, cu o lovitură de topor bine țintită.

Lumina veiozelor tremura ușor pe podea, făcând să miște umbra celor trei femele împerecheate abject. Sarah respira cu greutate, și mirosul blănurilor o îneca, aidoma unui gaz toxic, strivindu-i tâmplele. Muzeul se cutremură de un urlet tăcut, geamurile domului vibrau de un interminabil strigăt de ură.

— Nu sunteți destul de puternice, zise, rânjind, tânăra femeie. *Deja nu mai cred aproape deloc în voi…*

Se apropie de căprioară, a cărei burtă tremură sub efectul unui spasm. Cu degetele crispate pe coada toporului, Sarah încă mai ezită. Și dacă șobolanii, înnebuniți de spaimă, se vor arunca brusc asupra ei, urcându-i-se pe haine, copleșind-o?

Vechile spaime de la orfelinat reveneau la suprafață. Marie Pointard și celula destinată pedepselor. Bățul pe care ți-l întindeau, cu o grimasă, „pentru cazul în care…”

Ochii animalelor împăiate interceptară lumina unui fulger și aruncară o strălucire roșie.

— Acum! făcu Sarah, gâfâind. *Acum ori niciodată*!

Lovi cu tăișul toporului în coloana vertebrală a căprioarei, apoi se întoarse imediat și lovi, pe rând, leoaica și tigroaică. Voia să nu piardă nicio secundă, să nu se lase distrasă de ceva, *să nu întrezărească nimic care să o poată face să dea înapoi…*

Lama toporului sfâșie pielea, cu un pârâit sec. Ceva o stropi pe Sarah. O materie moale, vâscoasă. Sânge, poate, *sânge de șobolan…*

Gemea lovind cu toporul, spintecând la întâmplare, despicând capete și crupe. Animalele de piele se dislocau, aruncând afară ghemotoace de paie, năclăite de o materie maronie, organică.

„Șobolani”, își repeta frenetic Sarah. „Un terci de șobolani!” Burțile plesniră brusc, și ceva căzu pe podea. Trei forme, trei grămezi roșiatice, înfășurate în rămășițele unui înveliș placentar. Sarah încremeni, cu toporul deasupra capului, cu mușchii străbătuți de tresăriri dureroase. Privi cu atenție în întuneric, concentrându-se asupra podelei dintre labele animalelor distruse. Nu erau șobolani, ci doar trei… ceva,

imposibil de identificat, care fugeau târându-se, încercând să se ascundă în labirintul soclurilor. Tânăra se lăsă în genunchi, cu ochii holbați, căutând zadarnic niște cadavre de rozătoare, pentru a avea confirmarea ipotezei de care se hotărâse să se agațe. Dar acolo nu era nimic altceva decât o băltoacă vâscoasă, de la care porneau trei dâre ce aminteau de urmele unor melci uriași.

Femeia porni în patru labe, printre picioarele gorilelor, zicând în sinea ei că risca enorm aventurându-se astfel în mijlocul haitei. „Animalele” roz dispăruseră deja, înghițite de întuneric. Sarah se opri, încordându-și auzul. I se păru că aude un clipocit îndepărtat, un târâș spongios.

Șobolani? Nu, erau mult mai mari... Cam de talia unor prunci. Niște organisme roze și golașe, înzestrate încă de la naștere cu reflexe remarcabile și cu un simț al supraviețuirii deosebit de dezvoltat. Niște șobolani? Sigur că există șobolani foarte mari, văzuse așa ceva la un bâlci. Niște rozătoare cât o pisică...

Dar un șobolan, chiar și gigantic, nu cântărește trei kilograme la naștere! *Pentru că lucrurile acelea tocmai se născuseră*, *în fața ei*, *nu-i așa*? Distrugând femelele, Sarah provocase un fel de fătare prematură. Alungase embrionii din ascunzătoare, silindu-i să fugă pentru a supraviețui.

Se trase ușor înapoi, mânjindu-se cu mizeria care acoperea parchetul. Dinspre animalele hăcuite venea un miros de mațe și de abator, de parcă ar fi fost cu adevărat vorba de niște cadavre, de niște animale proaspăt sacrificate. Sarah își îndreptă spatele. Dinții îi clănțăneau și o durea îngrozitor umărul, înțelese că, mânuind toporul, probabil își rupsese un tendon. Bolta domului îi transmise din nou ecoul unui clipocit. Ce eliberase? Ce monstruozitate? Nu voise să îl creadă pe Georges și acum... Acum...

Trăgând după ea toporul devenit deodată foarte greu, o porni, cu spatele, spre geamul spart. Nu mai putea rămâne nicio secundă în muzeu. Acum nu mai putea.

Se târî cu stângăcie spre deschizătură, tăindu-și genunchii în cioburi, și sări în parc. Nu știa unde să se ducă și îi era silă să intre în casă. Se adăposti instinctiv sub copacii înalți și se lăsă să cadă la rădăcina unui pin. Tremura convulsiv, de frig

și de frică. Brațul stâng nu o mai asculta, de parcă fuseseră tăiate niște cabluri care îi acționau mașinăria internă. Abandonă toporul în noroi și se ghemui, în timp ce picurii ploii îi lunecau de-a lungul feței. La o sută de metri de pădurice, corpul lui Georges zăcea în continuare pe peluză, gol și aproape cenușiu. Un norișor de fum gras ieșea pe ușa spartă a salonului, pătând fațada. La vederea acestui spectacol, tinerei îi venea greu să se convingă că un simplu zid despărțea casa și parcul de tumultul orașului.

Noaptea devenea mai luminoasă, peste mai puțin de o oră zorii vor decolora cerul. Sarah hotărî să aștepte până atunci. Nici nu putea fi vorba să pătrundă în casă în plină noapte... mai ales cu chestiile pe care le eliberase în mod stupid și care, chiar în acest moment, se târau pe sub vitrinele muzeului. Vor rămâne închise acolo sau vor reuși să întredeschidă ușa sălii, să străbată galeria, să se strecoare printre sârmele ghimpate și?... Sarah își reținu un spasm amintindu-și de clipocitul lipicios care urmase apariției creaturilor. Poate că le rănise mortal? Lovise, lovise... Probabil că fuseseră atinse de topor. Nu avea cum să fie altfel! Da, le rănise. Chiar în acel moment, agonizau între labele animalelor împăiate, grămăjoare vâscoase, cu membrele neterminate.

Născute înainte de termen, nu puteau supraviețui unei astfel de agresiuni. Aveau să moară. De frig și de foame. Până în zori, vor muri... De fapt nu avea niciun motiv să se neliniștească, timpul lucra în favoarea ei.

Își repetă cu încăpățânare această ipoteză, în timp ce contempla ivirea zorilor. Când cerul căpătă o nuanță bătând în cenușiu, Sarah se ridică și traversă peluza, apropiindu-se de Georges. Dacă lăsa cadavrul în iarbă, s-ar fi putut expune riscului să-l zărească cineva dintr-un imobil vecin. Un bărbat gol, întins pe peluză în prag de iarnă, ar fi atras imediat atenția vreunui curios înarmat cu un binoclu, așa că trebuia să transporte cât mai repede cadavrul în casă.

Îl apucă de glezna cu o mână – de cealaltă nu se mai putea folosi – și îl trase pe scări. Deși slab, Georges era îngrozitor de greu, și crezu că nu va reuși să-l ducă până sus. Capul mortului se izbea puternic de fiecare treaptă, producând un

zgomot destul de neplăcut, de țeastă lovită. Gemând din cauza efortului, cu brațul mort lipit de abdomen, tânăra împinse cadavrul în salon. Plângea de enervare și mormăia înjurături, fără măcar să-și dea seama. La un moment dat, pierzându-și sângele rece, se apucă să lovească leșul cu piciorul, pentru a-l împinge peste pragul ușii de sticlă.

În momentul când se rostogolea pe parchetul carbonizat din salon, Georges deschise ochii și scoase un strigăt răgușit.

Capitolul 14

Sarah se aplecă, înspăimântată, peste bărbatul morfolit de noroi, convinsă că ochii i se deschiseseră din cauza unui simplu spasm post-mortem, dar el respira, și se văzu nevoită să recunoască acest lucru. Și, când își lipi urechea de pieptul cenușiu al lui Georges, îi auzi inima bătând între gratiile proeminente ale coastelor.

— Mă auzi? bâigui ea. Înțelegi ce spun?

Dar el se mărginea s-o privească țintă, fără a clipi, și buzele îi rămâneau ca sudate, înțelese că era complet paralizat și că mintea lui sălășluia acum într-un corp mort, deconectat. Părea deodată atât de dezarmat, încât Sarah simți cum ura îi dispare.

— Voi chema un doctor, îi făgădui. După ce ies pe poarta parcului, voi anunța spitalul, și cei de acolo vor veni să se ocupe de dumneata, îți promit.

În ochii rănitului apăru o strălucire de panică, de parcă s-ar fi temut de această eventualitate, dar Sarah nu vru să țină seamă de ea. Îl apucă pe Georges de subsuori și îl târî în bibliotecă, îl instala în fața căminului și îl acoperi cu o pătură. Asta era tot ce se simțea în măsură să facă deocamdată. Dacă el nu murise după tot ce i se întâmplase, însemna că mai putea să aștepte puțin, nu?

Urcă în camera ei, făcu un duș și își schimbă hainele. Brațul rănit o durea de fiecare dată când îl îndepărta de corp, și hotărî să și-l lege de piept, ca să nu se mai bălăbăne. Dar cum va conduce mașina cu o singură mână? Era cu neputință! Se dezbrăcă și încercă să miște umărul, dar o durere cumplită o fulgeră de-a lungul membrului mort. Avu încă o dată impresia că tendoanele îi fuseseră tăiate și că niciun mușchi ne mai era în stare să-i miște oasele brațului.

Luă o aspirină, reglă presiunea dușului și își spălă rănile. La picioarele ei, clocotea noroi amestecat cu sânge, dar constată, cu o adevărată ușurare, că, în majoritate, mușcăturile care îi acopereau torsul nu se deschiseseră. O dureau micile tăieturi provocate la umeri de cioburi, dar consideră că rănile nu erau chiar atât de adânci ca să fie nevoie de puncte de sutură. Se șterse cu mare grijă, își pansă noile răni și îmbrăcă un tricou.

Era îngrozitor de obosită, și din când în când avea amețeli. Ar fi vrut să poată folosi un excitant de tipul dexedrinei, care i-ar fi dat impulsul necesar să se îndepărteze de casă, dar nu avea așa ceva la dispoziție. Din cauza umărului se îmbrăcă mult mai anevoios. Apoi improviză un bandaj pentru a-și ține brațul fixat.

Era îngrijorată. Va trebui cumva să se opereze? Perspectiva nu avea nimic îmbucurător, căci mușcăturile care începuseră să se cicatrizeze urma să stârnească, desigur, tot felul de întrebări. Un doctor clandestin? Nu cunoștea niciunul. Și apoi îi era teamă că, dacă va aștepta prea mult, va rămâne infirmă.

Umplu cu haine de primă necesitate o geantă de călătorie, își zise că trebuie să distrugă „blănurile” compromițătoare expuse în vitrina muzeului, pentru a nu se putea face nici cea mai mică legătură între Georges și jupuitorul nebun despre care scriau toate ziarele. Când se gândi că trebuie să se întoarcă în galeria domului, își simți stomacul crispându-se aproape dureros. Totuși, nu avea încotro, casa era plină de amprentele ei, și nu trebuia să uite că, acoperindu-l pe Georges, nu făcea decât să-și protejeze propria retragere.

Coborî în bucătărie, se folosi de un scaun ca să dea la o parte mărăcinișul de sârmă ghimpată care astupa intrarea, își pregăti o cafea și mâncă, își dădea seama că e prea obosită ca să mai gândească și că din cauza grabei ar putea face greșeli, dar îi era frică să stea jos, să adoarmă cu... *cu acele lucruri care îi dădeau târcoale, acele animale pe care doar le întrezărise și nici măcar nu știa cum arată*.

Simți din nou că amețește și trebui să se prindă de chiuvetă ca să nu cadă. Puncte negre îi dansau în fața ochilor. De cât timp nu mai dormise? Aproape de două zile, și corpul slăbit

începea să dea semne de prăbușire. „Nu trebuie să pleci așa de repede!” îi șoptea vocea rațiunii. „Peste două, trei zile va veni Chasselier, împuternicitul lui Georges, în vizita lui lunară. Va sosi, ca de obicei, cu o servietă înțesată de bancnote. Va fi destul să-l lovești în cap când trece pragul casei și să pui mâna pe bani. Oricum, vei avea nevoie de bani ca să te tratezi, dacă vrei să eviți o anchetă a serviciilor sociale.”

Nu avea deloc chef să se întoarcă sub poduri, să trăiască din cerșit. Murdăria și păduchelnița îi provocau acum oroare, și chiar se mira că putuse suporta traiul alături de cerșetori, în cloaca aceea din trecut.

Să-l aștepte pe Chasselier... Evident, era tentant. Va aduce în geantă câteva zeci de milioane de franci. Sume nedeclarate, provenite, cu siguranță, din manevre frauduloase, și pentru furtul cărora îi va fi imposibil să anunțe poliția. Aprinse, cu stângăcie, o țigară, sperând că acțiunea conjugată a cafelei și nicotinei îi va reda puțin clarviziunea.

A-l aștepta pe Chasselier însemna să rămână în casă, între corpul inert al lui Georges... și animalele care se târau pe sub mobilele din muzeu.

La ora asta, sunt moarte, își zise cu hotărâre. *Erau niște avortoni*, *niște ființe neterminate*, *premature*. *N-au putut să reziste lipsei de îngrijire*, *de căldură*, *de hrană*. Da, probabil că acum se descompuneau sub o vitrină, undeva în labirintul sălii de expunere. Nu trebuia să se mai ocupe de ele. Ba chiar era important să uite până și de existența lor, dacă voia să rămână întreagă la minte, în următoarele luni, trebuia să izgonească din memorie tot ce avea vreo legătură cu acea casă din parc și cu execuțiile secrete. Numai cu un astfel de preț va reuși să alunge umbra demenței, care plana asupra ei chiar în acel moment.

Se scutură. Pierduse noțiunea timpului. Brațul o durea din nou, și această suferință o făcea să transpire. Gustul țigării îi deveni deodată insuportabil, de parcă ar fi supt un excrement uscat.

Poate că trebuia să se ocupe de Georges. Să-i dea să bea. Luă o carafă cu apă și se duse în bibliotecă. Bărbatul înalt și

slab zăcea în continuare pe covor, precum un cadavru în așteptarea medicului legist. Avea fața pământie și buzele vinete, îl crezu din nou mort dar, când se lăsă în genunchi lângă el, Georges mișcă ochii. Vru să-i dea de băut, dar nu reuși să-i descleștеze maxilarele. Tot trupul lui părea blocat, zăvorât...

Prin asociație de idei, Sarah se gândi deodată la circuitul electric care comanda porțile casei și la claustrarea pe care i-o impusese Georges în cursul ultimelor zile. Îl părăsi pe rănit și se repezi spre dulapul metalic. Lipseau câteva module. Știa că arătau ca niște sertare plate, fiecare conținând un circuit imprimat, acoperit de microprocesoare. Era clar că Georges le scosese din tabloul central imediat după întoarcerea ei, chiar în momentul în care poarta garajului se închisese în urma femeii. Ce făcuse cu ele? Unde le putuse ascunde? Cu siguranță că le pitise undeva pe aproape, fiindcă ea nu întârziase prea mult în garaj...

Făcu vreo câțiva pași prin salon, îmbrățișând cu privirea peisajul înspăimântător al parchetului ars, al canapelei calcinate și al tavanului afumat. Dacă Georges se mărginise să strecoare modulele sub una dintre pernele sofalei, însemna că ele erau acum total distruse, căci din mobilă nu mai rămăsese nimic. Sarah își mușcă buzele, își imagina circuitele imprimate mistuite de flăcări, transformându-se în șuvoaie lungi de rășină arsă. Se apropie de canapea, scotoci prin cenușă cu un vătrai, dar focul topise până și arcurile.

Se strâmbă. Dacă modulele dispăruseră, porțile casei vor rămâne închise, orice ar face ea. Oblonul blindat al garajului, panoul de la intrarea în parc și chiar cel al hangarului unde se aduceau produsele comandate nu se numărau printre porțile pe care să le poți forța cu ranga. Toate erau cumplit de grele, imposibil de mișcat manual. Fără comenzile electronice, reședința devenea o închisoare cu ieșirile zidite. Un mormânt.

Tânăra își șterse sudoarea ce-i îmbrobonea fața. Trecu în revistă posibilele ascunzători din jurul dulapului metalic. Lungit în cărucior, Georges nu putuse merge prea departe. Imediat ce auzise poarta grea a garajului atingând betonul, scosese modulele pentru a le ascunde undeva, apoi

întrerupsese curentul... Cât timp stătuse ea jos? Trei minute? Scotoci grabnic împrejur, pierzându-și treptat sângele rece, băgând mâna pe după mobile, ridicând tablourile. Nu găsi nimic. Imaginea canapelei calcinate îi dansa în fața ochilor.

Firește că fusese ascunzătoarea cea mai probabilă, cea mai la îndemână. Și ea însăși tot acolo ar fi strecurat, în grabă, microprocesoarele, dacă ar fi fost în locul lui Georges. Totuși, existau și alte posibilități. Casa era veche, întortocheată, putea să aibă ascunzători cunoscute numai de proprietarul ei: muluri goale în interior, dulapuri cu fund dublu, panouri secrete... Se opri, gâfâind, gata să amețească, și hotărî să meargă să-l întrebe pe Georges.

— Modulele! bâigui îngenunchind lângă el. Unde le-ai ascuns? Porțile sunt blocate, am nevoie de siguranțe ca să restabilesc circuitul. Unde sunt?

Dar el se uita la ea fără să răspundă, cu gura închisă, cu buzele cusute. Fu tentată să-l apuce de umeri și să-l zgâlțâie, dar își dădu seama că, procedând astfel, risca să-i grăbească sfârșitul. Ajunsese cu nervii la limită.

Peste două zile, Chasselier se va prezenta în fața porții de la intrare, va suna îndelung, apoi va telefona. Nu va primi niciun răspuns, se va neliniști și va anunța poliția. Vor veni pompierii, cu o simplă scară vor ajunge în parc, apoi...

Ce să facă? Era prizoniera casei, prizoniera zidurilor de incintă dincolo de care treceau valuri de pietoni și circulau autobuze. Era prizoniera unui zid conceput să reziste oricărei tentative de efracție și să apere casa de privirile curioșilor. Cuprinsă de panică, străbătu salonul răsturnând mobilele și măturând cu mâna etajerele. Apoi coborî în garaj, luă o rangă și încercă să forțeze oblonul care închidea ieșirea. O tentativă prostească, dar nu se putea resemna să accepte claustrarea.

Juli vopseaua ușii, zgârie betonul, dar nu mișcă oblonul nici măcar un sfert de milimetru. În schimb, eforturile îi zdruncinau dureros brațul rănit și gemea de fiecare dată când junghiurile îi sfredeleau umărul. După un sfert de oră, aruncă ranga și izbucni în plâns. Ca să iasă de acolo trebuia să escaladeze zidul, dar cu brațul vătămat era imposibil. Nu putea să sape trepte în beton și nici, cu un braț în eșarfă, să

se menținâ pe zidul abrupt. Singura ei șansă era să pună mâna pe o scară destul de înaltă... Poate în pod...

Nu, nimeni nu pune în pod o scară de șase metri, grea și teribil de incomodă. Dacă exista, această scară se afla neapărat în parc sau în remiza de la parter. Pe vremuri, pomii și arbuștii fuseseră tunși, așa că grădinarii folosiseră *în mod obligatoriu* o scară pentru aceste lucrări. Cu inima plină de speranță, tânăra femeie urcă la parter și ieși pe peluză. Da, fusese nevoie de o scară pentru a spăla geamurile domului... O scară mare! Imediat ce o va găsi, o va sprijini de zid și va aștepta să se facă noapte ca să treacă peste el. Apoi i-ar fi fost suficientă o frânghie pe care să alunece de partea cealaltă, pe trotuar. O cuprinseră însă îndoielile. Va putea să facă toate astea cu un singur braț? Șase metri însemna mult. Dacă nu va reuși să se țină bine, se va rostogoli pe trotuar și-și va rupe amândouă picioarele. Până la urmă, va fi descoperită de o mașină a poliției și va trebui să dea explicații. Să justifice acea fugă ciudată, rănile bizare de pe corp.

Șchiopăta prin noroiul peluzei. De când locuia acolo, nu văzuse niciun grădinar la lucru. Uneori, vara, Georges se distra manevrând la întâmplare mașina de tuns iarbă, ca să degajeze terenul din imediata vecinătate a casei, dar restul parcului căpătase aspectul unei păduri pline de hățișuri. Statuile, năpădite de rugi, semănau cu niște gladiatori prinși în plasă. Sarah dădu ocol casei și trecu repede prin fața domului, cu ochii țintă la geamul spart cu lovituri de topor. Dacă nu reușea să fugă, însemna că va trebui să mai petreacă o noapte în casă. O noapte în vecinătatea ființelor pe care făcuse prostia să le elibereze...

Au murit. Le-ai rănit. Frigul le-a venit de hac. Erau niște avortoni, prea slabi... Lipsiți de apărare. Vulnerabili...

Dar își amintea că îi văzuse fugind, foarte sprinteni, propulsându-se în întuneric cu o forță și o rapiditate de animale stăpâne deplin pe capacitățile lor. Astfel de ființe chiar ar fi suferit de frig, de lipsa de hrană?

Găsi scara așezată direct pe pământ, ca o linie de cale ferată neterminată. Rugii și mușchii o acopereau în întregime, iar insectele mișunau prin crăpăturile lemnului

spongios. Zăcea acolo de cel puțin zece ani, de când nu se mai spălaseră geamurile domului, de când Georges își concediase grădinarii și servitorii, pentru a se putea bucura de o singurătate propice planurilor sale.

Nu mai era decât o îmbinare de leațuri putrede, care se fărâmițau sub talpă ca scoarța unui copac uscat. Sarah se așeză pe o buturugă pentru a înfrunta povara descurajării. Apoi își zise că, oricum, scara ar fi fost prea grea ca să o poată mișca cu o singură mână.

Prizonieră... Vocea vicleană șoptea în mintea ei, cu rânjete de spiriduș rău.

Prizonieră.

Se ridică; i se făcuse frig și umezeala îi pătrundea prin haine. Se apropia iarna. Se apropia iarna, iar ea avea să se pomenească fără bani și fără adăpost, ca altădată, când dormea la gurile de metrou, ca să se impregneze de căldura jilavă a tunelelor. Deși își jurase să nu mai ajungă la o astfel de decădere, iată că o aștepta din nou aceeași viață...

Se întoarse în casă. Telefonul funcționa, dar a lua legătura cu exteriorul constituia o gravă amenințare. Georges agonizând, urmele de luptă, salonul distrus, devastat, modulele dispărute... Cum să explice toate astea? Reparatorii ar fi intrat imediat la bănuieli. Dacă le trecea prin minte să anunțe poliția, atunci situația ar fi devenit extrem de spinoasă. Cum să explice incendiul, dispariția modulelor, fără să cadă imediat într-o plasă de afirmații neverosimile? Și mai era și galeria din aripa de sud, *astupată cu un gard de sârmă ghimpată*, și „blănurile” compromițătoare, etalate pe altarul muzeului. Firește, putea să ardă scalpurile și triunghiurile de păr pubian, să taie împletitura de sârme... dar pentru toate astea trebuia să se apropie de muzeu, să redeschidă galeria, chiar să pătrundă înăuntru...

Această înlănțuire de acțiuni o înspăimânta. Și totuși, ar fi fost singura soluție. Să curețe prin casă, să pretexteze un incendiu, un accident și să telefoneze după ajutor. Pe când intra în salon, își dădu seama de stupiditatea bietului ei plan. *Pereții erau plini de urmele gloanțelor*! Niște găuri mari, care nu lăsau nicio urmă de îndoială asupra originii lor. Se prăbuși într-unul dintre fotoliile scăpate de la foc și rămase

năucită, copleșită de neputință, în cele din urmă adormi, fără măcar să-și dea seama. Se trezi după trei ore, din cauza unui cârcel.

Avu un acces de tuse și înțelese că răcise în parc. Simțea că are febră și gâtul o durea rău când înghițea. O anghina? Tetanos? Se gândi la zecile de tăieturi care îi brăzdau pielea și începu să-i fie teamă de o infecție. Și mai erau și mușcăturile de câini, pe care le lăsase să se cicatrizeze la întâmplare, fără să se gândească la un eventual virus. Nu era deloc în apele ei. Se simțea epuizată și incapabilă să mai reziste multă vreme. Se târî până la bucătărie, ca o bătrână cocârjată de ani, și înghiți trei aspirine.

Nu voia deloc să cadă în ghearele febrei. Pierderea conștiinței ar fi însemnat apariția lui Chasselier, a pompierilor, a poliției, mai înainte ca ea să fi avut timp să curețe de bizarerii casa. Își făcu din nou o cafea foarte tare, forțându-se să mănânce o bucată de carne rece și trei ouă. La sfârșit, înghiți conținutul unui tub de lapte îndulcit, concentrat, încercă să se convingă că alimentele îi vor reda tonusul, dar nu se alese decât cu o ușoară senzație de greață. Se îndreptă cu pași șovăielnici spre bibliotecă și se așeză lângă Georges. Acesta încă trăia, și ochii lui o fixară cu o resemnare de animal hărăzit abatorului.

— Chiar nu poți vorbi? insistă femeia. Știi bine că va veni Chasselier. Va găsi poarta închisă și va anunța poliția... Presupun că nu vrei să fie împușcate acele chestii care s-au născut ieri-seară? Pentru că s-au născut... Le-am văzut. N-am reușit să le omor. Totuși am încercat... Am încercat... Dacă poliția va intra aici, le va ucide îndată.

Georges închise ochii, fără ca Sarah să-și poată da seama dacă e obosit sau refuză orice comunicare. Era livid și pielea lui părea că își pierde treptat căldura, de parcă funcționarea organelor se încetinea de la o oră la alta. Sarah renunță. Deschise sertarul biroului, luă revolverul care se afla acolo și se întoarse să se așeze undeva, în salonul devastat. Cu arma pe genunchi, hotărî să amâne pentru a doua zi curățenia. După aceea va chema reparatorii și va încerca să o șteargă în timp ce ei vor lucra la tabloul de conexiuni. Planul cam șchiopăta, dar nu avea altul. Va masca, de bine de rău,

urmele gloanțelor, agățând tablouri ici și colo. Vor fi niște tablouri foarte ciudat expuse dar, cu puțin noroc, subterfugiul ar fi putut să reușească, închise ochii, închipuindu-și depanatorii absorbiți cu înlocuirea modulelor, procedând la încercări... Ea va spune că are de dat un telefon, va ieși din casă și va fugi servindu-se de scara folosită de ei pentru a intra în parc.

Suspină, disperată de aspectul extravagant al stratagemei. Febra puse din nou stăpânire pe ea, prăbușind-o într-un somn adânc. De data asta o trezi un acces de tuse. Era întuneric, și ploaia intra în salon prin ușa spartă. Pe parchet se lățea o băltoacă mare, spălând cenușa incendiului.

În afară de răpăitul ploii, Sarah auzi limpede clipocitul foarte apropiat al unui târâit umed. Își simți părul de pe ceafă zbârlindu-se și apucă frenetic mânerul revolverului, cercetând cu privirea încăperea, de jur-împrejur.

„E apa”, își zise. „Apa care șiroiește pe parchet.” Dar știa că se minte. Recunoscuse foarte bine zgomotul spongios al fetușilor născuți prematur. Clipocitul acela noroios, de animal de mlaștină. Ieșiseră din muzeu? Haida-de! Era imposibil. Ar fi trebuit să treacă de ușa grea, din lemn, și de bariera de sârmă ghimpată. Iar spărtura din dom era prea sus pentru ca niște *nou-născuți* să poată ajunge la ea... Părăsi fotoliul, strângând convulsiv pistolul în mâna udă de sudoare. Trebuia să știe. Să știe mai înainte de a se face noapte. Înaintă încetișor pe culoar, privind cu atenție în colțurile întunecoase și pe sub mobile.

Și dacă se cățăraseră pe un șifonier, așteptând-o să treacă pentru a sări asupra ei? Parcă le și simțea ghearele zgâriindu-i tâmplele, căutând ochii...

Trase piedica armei, ca să-și mai dea curaj. Piesa de oțel pocni cu un zgomot metalic, plin de amenințări. Acum era destul să atingă ușor trăgaciul, pentru ca glonțul să pornească, însoțit de un torent de foc. Gloanțele crestate care umpleau butoiașul aveau o enormă putere de distrugere, nimic nu le va rezista... Nimic, și cu atât mai puțin niște avortoni rozalii, născuți înainte de termen.

Când ajunse la galeria din aripa de sud, zări imediat sârma ghimpată tăiată la nivelul pardoselii. Firele secționate

lăsaseră un spațiu liber suficient de mare încât să poată trece o pisică adultă, în fundul culoarului, se putea distinge, situată la aceeași înălțime, o gaură în ușa închisă a muzeului. Pe pardoseală zăceau așchii, de parcă lemnul ar fi fost ciopârțit cu răbdare. Pe acolo ieșiseră animalele. Scrijeliseră cu ghearele ușa la nivelul solului și tăiaseră cu dinții sârma ghimpată. Părăsiseră domul. Acum se plimbau prin casă. În deplină libertate. Chiar în acel moment. Sarah îl blestemă încă o dată pe Georges pentru sabotarea circuitului electronic și simți dorința aproape irezistibilă de a-i trage un glonț în cap...

Se aplecă să examineze parchetul și observă, în lamele lui, niște urme scobite, niște zgârieturi care puteau fi de gheare. Un fel de mucus mânjea pardoseala peste tot pe unde se târâseră creaturile, de parcă trupul lor, lipsit de epidermă, se apăra de agresiunile exterioare secretând un lichid vâscos, abundent, a cărui consistență amintea de bale sau de albușul de ou. Tânăra presupuse că, nefiind în măsură să meargă, animalele se târau.

Trebuia să nu uite că era vorba de niște ființe născute înainte de termen, fără îndoială insuficient formate... sau cel puțin neterminate. Distrugând burțile de piele care le serviseră drept placentă artificială, Sarah le întrerupsese dezvoltarea.

Provocase o „naștere” prematură. Niște animale normale ar fi murit după o astfel de intervenție, dar aici era vorba de prădători de sinteză, incredibil de rezistenți. O specie necunoscută, zămislită din ura animalelor-fantomă, un ansamblu fantastic al tuturor armelor concepute de natură pentru regnul animal.

Sarah își șterse sudoarea care îi picura pe frunte, încerca, nervoasă, să-și imagineze un portret-robot al creaturii: forța unei gorile, dinții unui crocodil, ghearele unui tigru. O sinteză îngrozitoare și, cu siguranță, hidoasă, căreia îi blocase evoluția. Dar asta nu însemna că animalele pe care le eliberase erau mai puțin periculoase. Fetușii aceia găuriseră o ușă și roseseră sârma ghimpată!

Ce copil ar fi fost în stare de așa ceva, doar la vreo cincisprezece ore de la naștere?

Palma în care strângea revolverul îi era udă de sudoare. Trecu arma în cealaltă mână, ca să-și șteargă degetele pe haine. Mucusul desena pe parchet o urmă lucitoare. Se distingeau foarte clar trei dâre paralele, care se întindeau pe lângă plinte și îndeosebi pe sub mobile. Sarah nu îndrăzni să se aplece ca să cerceteze dedesubtul șifonierelor. Atâta așteptau fiarele ca să sară pe ea. Nici n-ar fi apucat să le vadă bine. S-ar fi năpustit asupra ei și i-ar fi smuls pielea de pe față; parcă le și simțea ghearele înfigându-i-se până în oasele maxilarelor, ca să-i sfâșie obrajii.

Se depărta imediat de dulapuri și comode, care constituiau ascunzători posibile.

Dacă voia să scape de fetuși, trebuia să se refugieze pe un teren descoperit, acolo unde putea să-i vadă apropiindu-se.

Făcând cale întoarsă, reveni în salonul devastat și aprinse toate luminile din încăperile vecine. Trase într-un colț carcasa canapelei și instală un fel de post de observație în mijlocul încăperii, înconjurându-l cu o barieră de curse. Pentru asta, fusese de ajuns să împingă în punctele strategice maxilarele de oțel instalate de Georges, noaptea trecută, pentru ea însăși. Capcanele alcătuiau acum un cerc neîntrerupt, peste care femeia ar fi trecut cu ușurință dacă ar fi fost cazul, dar de care o creatură târâtoare nu s-ar fi putut apropia fără să fie înșfăcată de maxilarele dințate. Această precauție o mai liniști puțin. Aruncă pe jos câteva perne, scoase din rastelul de arme o pușcă și trei cutii de cartușe. Apoi își aminti de focurile bengale cu magneziu, de care Werner se folosise pe vremuri, în cursul expedițiilor, ca să țină la distanță sălbăticiunile în timpul popasurilor nocturne, să balizeze pistele de aterizare sau pur și simplu să-și semnaleze prezența. Erau niște cilindri de hârtie cerată pe care îi aprindeai smulgând o capsă de frecare. Când acționai acest detonator, țâșnea imediat o flacără albă, lungă și orbitoare. Sarah își zise că acest fulger la conservă va înspăimânta, cu siguranță, animalele care în acel moment se târau pe sub mobile, căutând refugiu în întuneric.

Și pentru ca totul să fie perfect, tânăra merse în bucătărie, să se aprovizioneze cu apă și hrană. Apoi pregăti repede un termos plin cu cafea neagră.

Această agitație îi ocupa mintea și o ajuta să nu cedeze asalturilor panicii pe care o simțea mârâind la limita conștientului. O singură secundă de nesupraveghere ar fi făcut-o imediat s-o ia razna și să dea fuga în parc, urlând în noapte, să alerge în cerc ca un animal care nu știe cum să scape de moarte și își uzează ultimele forțe în inutile tentative de fugă. Se întoarse în salon și se instală pe perne, în interiorul cercului format din curse cu arcuri bine unse. Din poziția în care se afla, cuprindea cu privirea, fără probleme, cele cinci uși pe unde putea să intre amenințarea, împingând mobilele la perete, Georges eliberase perfect terenul, nelăsând creaturilor niciun loc unde să-și găsească refugiu.

Georges?

Își dădu seama, brusc, că uitase de el! Nu-l putea abandona în voia sorții acolo, în bibliotecă, indiferent ce suferise din cauza lui. Bombănind și blestemând, se ridică, luă revolverul și se deplasă lateral, până în pragul sălii de lectură. Ca să-l poată târî pe rănit, era obligată să se despartă un moment de armă, ceea ce nu-i convenea deloc.

— Georges? strigă stupid, de parcă el i-ar fi putut răspunde.

Dar avea nevoie să-și audă propria voce, ca să se liniștească, să spargă tăcerea apăsătoare care se instala în casă o dată cu venirea nopții. Se strecură în încăpere, se convinse că nimeni nu se ascundea după ușă și se apropie de rănit.

Zăcea gol în fața căminului, sfâșiat, cu ochii larg deschiși… *Îi smulseseră brațul stâng.*

Sarah nu-și putu reține un strigăt de oroare. Sângele care țâșnea din acea rană cumplită inunda covorul. Pe umărul nenorocitului se zăreau urme de gheare, acolo unde fiarele se sprijiniseră pentru a-și îndeplini nelegiuirea. Veniseră, profitând că Sarah era ocupată cu pregătirile, smulseseră brațul lui Georges și îl duseseră cu ele să-l devoreze în liniște. Înghețată de groază, tânăra se lăsă în genunchi, luă firul unei lămpi electrice și improviză un garou, își lipi urechea de pieptul bărbatului și îi auzi bătaia regulată a inimii slăbite. Era încă în viață.

Lasă-l, îi șoptea instinctul. *Câtă vreme animalele se vor*

ocupa de el, tu vei fi la adăpost. Se vor hrăni din corpul lui și nu vor încerca să te atace. Asta e o soluție bună. O soluție EXCELENTĂ, fii și tu măcar o dată puțin realistă! *Nu te încurca în sentimentalisme. Oricum, e aproape mort*!

Se întrebă dacă era monstruos să te gândești la o astfel de perspectivă. Ce-i drept, rănitul nu avea să supraviețuiască foarte multă vreme, lipsit de îngrijire cum era, iar ea dorea să trăiască.

Dorea să trăiască... În ciuda masacrelor, în ciuda monștrilor.

Termină cu garoul, se ridică și puse mâna pe telefon. Unica soluție era să cheme poliția. Să le spună... *Ce să le spună*? *Alo*? *Puteți să treceți pe la mine*? *Sunt atacată de niște monștri născuți din animale împăiate. Sunt foarte supărată, pentru că deja l-au devorat pe jumătate pe proprietarul casei și*... Nu! Putea să prezinte lucrurile și altfel. Să vorbească de agresiune, de... Ridică receptorul, dar nu se putu hotărî să formeze numărul, în starea actuală a lucrurilor, prevenirea poliției însemna acceptarea închisorii sau a ospiciului pe viață. Nimeni nu va crede povestea ei cu monștri, însă toată lumea se va interesa de scalpurile expuse în muzeu! Își imagina fără greutate titlurile ziarelor: *Complicea Jupuitorului își omoară partenerul și îl mănâncă*! *Picnic sângeros în casa nebunilor*! *O vilă din arondismentul șaisprezece transformată în abator*!

Nu, trebuia să se descurce singură. Mâine va chema reparatorii, așa cum prevăzuse inițial, și va profita de neatenția lor, ca să treacă peste zid. Îl apucă pe Georges de brațul drept și începu să-l tragă pe podea.

Lasă-l aici, îi repeta vocea care îi șoptea în cap. *Dacă îl duci în salon, vei atrage animalele la tine. Lasă-l unde se află. Peste două ore, va fi mort.*

Rănitul cântărea mai mult decât un sfert de vită, iar lui Sarah îi venea foarte greu să-l miște. La fiecare trei secunde se uita peste umăr, ca să se asigure că animalele nu se apropie fără știrea sa. O spaimă cumplită o făcea să dârdâie din toate încheieturile și să se simtă pe punctul de a-și pierde orice demnitate. Sângele care ieșea din ciot îi murdărise încălțămintea și partea de jos a pantalonilor. Nu reușea să-și

ia ochii de la ciotul de carne vie din care ieșeau capetele gălbui ale oaselor roase. Creaturile făcuseră totul în tăcerea cea mai deplină, profitând de faptul că Georges nu putea să strige, îl dezmembraseră cu perfecta stăpânire de sine a acelor câini ucigași, dresați să nu latre niciodată, chiar și în cele mai grele împrejurări. Și făcuseră totul la câțiva metri de ea, *în spatele ei*...

La capătul puterilor, îl abandonă pe Georges în pragul bibliotecii, spunându-și că măcar putea să-l supravegheze din „bivuacul” ei. Era destul să aștepte ivirea zorilor. Avea convingerea că acele creaturi nu vânau decât noaptea. Va profita de somnul lor ca să scape și va anunța spitalul de la prima cabină telefonică întâlnită în cale. Întorcându-se la postul ei, Sarah își imagină perplexitatea polițiștilor în fața unui Jupuitor pe jumătate devorat, mut și pe deasupra total incapabil să răspundă – fie chiar în scris – la întrebările lor.

Se așeză în centrul cercului de capcane și încărcă pușca de vânătoare. Nu era prea sigură că știa să folosească asemenea gen de armă, dar prezența ei o liniștea. Cu această carabină, Werner împușcase elefanți furioși, masacrase rinoceri, nimicise lei... Își așeză pe genunchi arma impozantă. În caz de atac, va trebui să o utilizeze cu o singură mână, și reculul va fi teribil. Iar detunătura, extrem de zgomotoasă, avea toate șansele să se audă de cealaltă parte a bulevardului.

Bău puțină cafea. Deși temperatura acelui sfârșit de toamnă era destul de scăzută, hainele i se îmbibaseră pe de-a întregul de o sudoare grasă, cu miros acid.

Socoti că avea de așteptat mai mult de zece ore până la ivirea zorilor. Zece ore de nemișcare, în timpul cărora trebuia să lupte împotriva somnului... ea, care nu-și dorea decât să doarmă!

Cafeaua o îngrețoșă, fără să-i redea niciun pic de vigoare. Era mult prea obosită pentru ca excitanții naturali să mai aibă vreun efect asupra ei. I-ar fi trebuit niște droguri, amfetamine, ceva care să o facă să uite până și noțiunea de epuizare.

În jurul ei, casa era învăluită în tăcere. Undeva, sub o comodă Ludovic al XVI-lea, niște animale pe care nu reușea

să și le imagineze rodeau brațul lui Georges, sfărâmând oasele între dinți, pentru a le extrage măduva...

În ciuda acestei imagini oribile, Sarah simți că, de somn, îi cade capul în piept. Aprinse o țigară și fuma până când își simți gura uscată, apoi îi veni să urineze. Nici nu putea fi vorba să intre pe vreun culoar pentru a ajunge la o baie! Se hotărî să se ușureze într-un colț al încăperii, cu revolverul în mână, cu mușchii abdomenului crispați la fiecare trosnitură a parchetului.

Pe la miezul nopții, adormi în mijlocul pernelor, în genunchi, cu bărbia în piept, ca o santinelă fulgerată de oboseală. Moțăi vreo zece minute și se ridică brusc, trezită din inconștiență de o cumplită senzație de amenințare.

Se uită în jurul ei și văzu imediat că Georges dispăruse.

Animalele veniseră după el.

Îl târâseră la loc sigur, unde vor putea să-l dezmembreze complet, fără să fie expuse focurilor de armă. Femeia se ridică în picioare, cu pușca proptită în scobitura șoldului, pentru a bloca reculul. Trecu peste linia defensivă a curselor și făcu doi pași în direcția bibliotecii.

— Georges? strigă ea.

Vocea nu-i mai era decât un firișor tremurător și abia audibil.

„Îl vor mânca înainte de a se face ziuă”, își zise încleștându-și maxilarele ca să preîntâmpine clănțănitul dinților.

Georges fusese dus înapoi în fața căminului. De data asta îi smulseseră, din șold, piciorul drept. Retezarea, aproximativă, rupsese și o parte din organele genitale. Sarah vomă pe covor, murdărind țeava puștii. După ce spasmele i se domoliră, se apropie de Georges și își așeză degetele pe pieptul lui, în dreptul inimii.

Carnea era înghețată, moartă. Nu avea rost să mai întârzie într-un loc atât de periculos, plin de ascunzișuri și colțuri întunecoase, așa că se retrase în grabă. O părticică din ea îi șoptea că îl expusese cu bună știință pe Georges, pentru a se proteja de voracitatea animalelor, dar era prea obosită pentru un proces de conștiință. Se întoarse din nou în „tabără” și își jură să nu se mai miște de acolo înainte de ivirea zorilor.

Ca să rămână trează, începu să se gândească la metabolismul creaturilor. Se măreau acestea proporțional cu volumul de hrană înghițită? De câte zile aveau nevoie ca să devină adulte? Trei, patru sau mai multe? „După ce vor termina cu Georges, mă vor ataca pe mine!” își zise. „Trebuie, cu orice preț, să părăsesc casa imediat ce se face ziuă.”

Se gândi cu o oarecare ironie că, poate, avea să sfârșească devorată de niște monștri necunoscuți, în timp ce de partea cealaltă a zidului de incintă oamenii ieșeau, căscând, din stațiile de metrou, cu un ziar sub braț, în timp ce ferestrele birourilor se luminau, autobuzele își revărsau contingentele de muncitori încă amețiți de somn, morocănoși, puțind a loțiune după ras și a deodorant ieftin...

„Jungla”, își spuse. „Cea mai cumplită dintre jungle, chiar în mijlocul orașului. Între marile magazine, bănci și restaurante ieftine. O junglă secretă, populată de animale de pradă misterioase, despre care nu știu nimic.”

Mai adormi încă de două ori, dar nu o atacă nimeni. Cadavrul lui Georges o proteja deocamdată de voracitatea animalelor. Când se făcu, în sfârșit, ziuă, Sarah crezu că are o sută de ani. Corpul înțepenit refuza să i se întindă, și articulațiile genunchilor îi trosniră, făcând-o să geamă.

Trase toate perdelele, pentru a permite luminii de afară să intre din abundență în casă. Era o lumină cenușie, lumina unei zile ploioase, dar ei i se păru orbitoare. Mai așteptă un sfert de oră, apoi intră în bibliotecă. Cadavrul fusese din nou mutilat. Piciorul stâng dispăruse, iar brațul rămas era ciopârțit de la nivelul cotului, întreaga încăpere putea a abator. Pe podea se distingeau perfect locurile unde creaturile lipăiseră, conștiincios, sângele picurând din răni, căci limbile lor mânjiseră, cu arabescuri maronii, parchetul. „Nu lasă să se piardă nimic”, își zise Sarah, strâmbându-se de dezgust. „*Absolut nimic*.”

De data asta, trebuia să acționeze rapid, împinse cadavrul pe un covor și îl transportă până în atelierul de taxidermie, unde îl înghesui cum putu în dulapul frigorific care adăpostise atâtea animale. Apoi ascunse capcanele într-un dulap din zid și se strădui să redea salonului un aspect

anodin. Cel mai mult timp îi luă agățatul tablourilor peste urmele lăsate de gloanțe. Brațul în eșarfă o stingherea considerabil în săvârșirea acestor treburi, dar reuși să dea impresia că încăperea fusese teatrul unui simplu incendiu. Ascunse armele și strânse covoarele pline de sânge. Se grăbea, gâfâind, menajeră a ororii, tresărind la cel mai mic zgomot.

„S-a făcut ziuă”, își repeta. „Până la noapte vei fi liniștită. Dar până atunci o să speli putina...” Trecu în revistă întreg parterul, evitând totuși colțurile întunecoase. După ce se asigură că în diferitele camere nu mai rămăsese nimic echivoc, se întoarse în bibliotecă, deschise agenda telefonică la rubrica „reparatori” și ridică receptorul. *Dar telefonul nu mai avea ton*.

Capitolul 15

Creaturile întrerupseseră linia, smulgând firele pe o distanță de peste zece metri! Era de ajuns să se aplece, ca să constate stricăciunile. Plintele erau pline de urmele ghearelor și dinților, peste tot unde creaturile se înverșunaseră să distrugă instalația. Ce erau ele, ca să-i poată ghici astfel gândurile, să-i prevadă gesturile, să-și dea seama care erau obiectele strategice ce trebuia să fie suprimate? Un animal obișnuit ar fi știut oare să saboteze telefonul? Nu, bineînțeles! Dar nu avea de-a face cu animale obișnuite. Erau niște prădători născuți din ura animalelor sacrificate, *profanate* de Werner.

Niște ființe concepute numai pentru răzbunare și pentru a le aduce oamenilor cele mai mari prejudicii. Niște executori acționând în secret, având foarte mare grijă să nu fie niciodată văzuți. Niște călăi din umbră, pe care nu va avea niciodată ocazia să-i privească în față și care o vor ucide prin surprindere, chiar în clipa când se va aștepta mai puțin.

Dădu drumul receptorului. Era inutil să încerce vreo reparație sau să găsească un alt aparat telefonic. *Nu o vor lăsa să sune*. Ca să aibă conștiința împăcată, aruncă o privire rapidă în fumoar, unde stăteau frumos aliniate pipele lui Werner. Telefonul de acolo zăcea pe podea. *Jumătate din aparat părea să fi fost conștiincios mestecată*.

Sarah își luă revolverul și ieși în parc. De data asta, era prinsă în capcană în mod iremediabil. Chiar dacă se apropia de zid să strige după ajutor, tot nu o auzea nimeni. Zidul era gros, iar zgomotele bulevardului i-ar fi acoperit strigătele. Nu mai putea să conteze decât pe vizita lui Chasselier și pe mirarea lui în fața porții închise. Dar când va veni acesta? Peste două zile? Asta însemna patruzeci și opt de ore de

așteptare într-o casă transformată în junglă. Două nopți de pândă, tremurând, trăgând cu urechea la zgomotele de pe culoare. Doua nopți de curată teroare.

Se înarmă cu curaj pentru a se întoarce în casă și urcă în camera ei de la primul etaj. Luă de acolo sacul jegos de dormit în care se adăpostise, pe vremuri, pe sub poduri. Un culcuș pentru uzul militarilor, absolut impermeabil și în care, folosind o glugă, te puteai adăposti de ploaie. Încercase de mai multe ori să-l spele, dar era atât de murdar, încât niciun detergent nu putuse să scoată vreodată din el mirosul de jeg și urină. Îl luă sub braț și se întoarse în parc, fără să fi fost deranjată. Se instală pe un teren descoperit, se vârî în sac, își trase gluga pe cap și adormi.

Se trezi la ora patru după-amiaza, când cerul începea deja să se întunece. Plouase, dar ea nu simțise nimic. O dureau șalele cum stătuse ghemuită pe peluză, dar nu dădu nicio importanță faptului; important era că se putuse odihni în vederea nopții care avea să urmeze, îi era foame și avea poftă de o țigară.

Ieși din sac, îl împături cu grijă și îl ascunse sub un tufiș. Luă revolverul în mână și se îndreptă spre casă. Ușa de sticlă, spartă, se bălăbănea cu zgomot în bătaia vântului. Tânăra aruncă în salon o privire prudentă, dar nu remarcă nimic.

Luminile rămăseseră aprinse. Inspectă repede parterul, ținându-se departe de mobile și evitând culoarele înguste.

În fața atelierului de taxidermie, încremeni. Ușa fusese găurită la nivelul solului, pe o porțiune mare cam cât să lase și treacă o pisică, și pardoseala era murdară de urme de sânge.

Sarah ridică țeava armei și apăsă pe clanță, își dădea seama că era temerară, dar ceva în ea o împingea să grăbească înfruntarea, cu dorința secretă de a scurta tortura așteptării. Mai mult decât atât: *avea poftă să ucidă*. Să ucidă acele chestii invizibile, care o sfidau. Descoperea brusc în ea același impuls nesănătos care ghidase actele lui Werner cu mulți ani în urmă. Se năpusti în atelier, agitând ridicol arma, gata de încăierare. Creaturile forțaseră dulapul frigorific, ciopârțind metalul de jur-împrejurul mânerului. Ușa aceea

mare, emailată, aproape că era scoasă din balamale, de parcă de ea s-ar fi agățat un animal îngrozitor de greu. Cadavrul lui Georges sau mai curând ceea ce rămăsese din el se rostogolise pe pardoseală. Din fiul lui Werner nu mai rămăseseră decât capul și trunchiul. Chiar și șoldurile dispăruseră, împreună cu abdomenul devorat până la nivelul diafragmei.

„Foamea”, își zise Sarah izbucnind într-un râs isteric. „I-a podidit foamea!”

Se serviseră din frigider, ca niște puștani la întoarcerea de la școală. Luaseră din proviziile mămicii, fără să mai aștepte ora mesei. *Dar poate că, pentru ei, tot timpul era ora mesei*?!

Consideră inutil să ascundă încă o dată cadavrul. Era scris ca Georges să ispășească până la capăt și ca mormântul lui să fie stomacul unor carnasiere redutabile, la nașterea cărora contribuise prin manevre de neînțeles. *Devorat, ca și tatăl lui*. Istoria se repeta. Dar ce rol îi era rezervat ei în cadrul acestui ceremonial sinistru? Avea să țină la comemorarea devorării locul numitei Olga Oldenbourg Van Scheefering? Se temea că ăsta era adevărul, dar simțea că animalele se jucau cu dânsa, se întăreau cu frica ei. Nu o vor sacrifica decât în ultimul moment, când nu vor mai putea să-i amâne execuția.

Se forță să meargă până la bucătărie și să-și pregătească ceva de mâncare. Nu-și putea permite să ajungă și mai slăbită, înghiți niște ouă, bău lapte și mâncă mai multe felii de pâine cu miere. Pâinea era uscată, dar nu dădu atenție inconvenientului. Proviziile din frigider se epuizau, în curând nu vor mai rămâne decât conserve. Mânca în picioare, privind în jurul ei, ca o santinelă la pândă.

În timp ce mesteca, îi treceau prin minte tot felul de idei absurde. Se întrebă dacă nu cumva ar fi putut, colectând *tot* praful de pușcă, de la *toate* cartușele îngrămădite prin sertarele casei, să mestereasc o bombă artizanală capabilă să arunce în aer una dintre porțile blindate. Înțelese foarte repede că era o soluție ca din benzile desenate. Și apoi nu prea îi venea să scotocească prin dulapuri, riscând în orice moment să dea peste vreuna dintre creaturi, pitită într-o cutie de carton!

Ca să-și împace conștiința, examină instalația telefonică, dar cele mai multe aparate fuseseră făcute bucățele. Văzu cu această ocazie că unele urme, dintre cele rămase pe parchet, se deosebeau de celelalte. Studiind dârele lăsate de animale, izolă o linie de zgârieturi mai adânci, ca și cum creatura care se cramponase de lemn în locul acela avea o forță mult mai mare decât cea a fraților săi. Ghearele distruseseră cu sălbăticie lamelele, trădând o putere musculară net superioară. „Un dominant, își zise tânăra. „Probabil mai bine dezvoltat, mai bine înarmat să înfrunte deficiența fizică. Ceilalți doi se vor șubrezi, dar el va continua să crească.”

Examinarea celorlalte dungi îi confirmă teoria. Scrijeliturile lemnului erau superficiale. Devastarea dulapului frigorific și distrugerea ușilor erau, cu siguranță, opera unuia și aceluiași animal. Masculul dominant luase conducerea operațiunilor, și frații săi îl urmau șontâcăind, profitând de munca lui. El mânca, pe când ceilalți doi se mulțumeau să lipăie sângele, el se făcea tot mai mare, în timp ce semenii lui își pierdeau din forță, de la o oră la alta. Sarah își zise că, în realitate, nu avea decât un singur dușman, ceilalți doi nefiind, probabil, mai periculoși decât o pisică. Se ținea după monstru pentru a se hrăni cu firimiturile lăsate de el și pentru a beneficia de protecție din partea lui.

Se făcea seară, așa că tânăra își improviză din nou tabăra în mijlocul salonului. Instală iarăși cursele și se aprovizionă cu o sumedenie de cartușe luminoase, căci se temea ca nu cumva animalul să provoace un scurtcircuit general, care ar fi cufundat casa în beznă. Adună lămpi electrice sau cu petrol, muniții, cuțite, provizii, și se instală ca în așteptarea unui asediu. Își puse niște mănuși mari și întinse sârmă ghimpată în fața diferitelor deschizături. Un animal care nu se putea deplasa decât târându-se s-ar fi încurcat, în mod obligatoriu, într-un astfel de obstacol, și n-ar fi reușit să se elibereze fără să facă zgomot. După ce luă toate măsurile de prevedere, Sarah se pregăti să înfrunte întunericul.

Noaptea trecu însă ca și cea dinainte, fără ca femeia să fi avut ocazia să vadă creaturile. Totuși, pe la unu dimineața, auzi zgomotul ușii de la dulapul frigorific și deduse că animalele veneau să „termine” cadavrul lui Georges.

Constatarea o îngrijoră, fiindcă asta însemna că peste puțin timp va trebui ca ele să plece în căutarea unei alte surse de hrană. Nevoile lor nutritive erau enorme, și mai mult ca sigur că acest apetit nesățios avea să le împingă foarte repede spre singura pradă susceptibilă să li-l satisfacă: Sarah. Tânăra știa foarte bine că nu vor pleca să vâneze în afara casei.

Infirmitatea îi făcea incapabili să treacă peste obstacolul zidurilor, să se cațere într-un copac sau să sară peste zidul care îi despărțea de stradă. Erau lipsiți de suplețe și nu știau decât să se târască – monștri ologi, cu labele din față hiperdezvoltate.

Niciodată nu vor putea să lovească fulgerător și să dispară, așa cum fac marile animale de pradă, ale căror înfruntări se reduc la o singură lovitură, mortală, aplicată dibaci, cu laba. Erau puternice, dar nu îndeajuns încât să poată forța porțile blindate; nu puteau prăda decât în perimetrul grădinii.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă, după cum dorea Georges, dezvoltarea lor ar fi continuat în mod normal. Atunci ar fi putut să iasă din casă, să treacă, din câteva salturi, bulevardul, să escaladeze fațadele și să se deplaseze pe acoperișuri, de la un imobil la altul, în felul acesta ar fi vânat în fiecare noapte. Ar fi intrat în mansarde, devorându-i pe studenții din Cartierul Latin sau pe subretele portugheze instalate de patronii lor în camere modeste.

Toate crimele ar fi fost atribuite Jupuitorului, fără ca nimeni să pună mâna vreodată pe acele lighioane lungi și suple, care ar fi sărit printre antenele de televizor pentru a se întoarce în casa din parc înainte de răsăritul soarelui... În inima orașului s-ar fi născut o adevărată junglă. O junglă al cărei gardian pătimaș ar fi fost Georges Mareuil-Mondesco.

Acest gând o făcu pe Sarah să se felicite că întrerupsese gestația fetușilor. Dar ar mai fi făcut asta dacă nu ar fi crezut că are de-a face cu niște șobolani? Firește că nu! Distrusese femelele de piele ca să se liniștească, nu ca sa dea naștere unei orori în și mai mare măsură insuportabile.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, auzi niște gemete cu o ciudată rezonanță copilărească, care aminteau de scâncetele unui bebeluș înfometat. Se simți foarte tulburată, întrucât

până atunci nu-și putuse închipui că acele creaturi s-ar fi putut exprima altfel decât cu răgete de leu. Se făcu ziuă, fără ca vreuna dintre ele să fi încercat să se aventureze pe terenul descoperit al salonului.

Sarah se duse în bucătărie, să-și pregătească o cafea caldă. Creaturile deschiseseră toate dulapurile și molfăiseră cutiile de conserve, spărgându-le în fel și chip. Ciopârțite cum arătau, ambalajele de metal semănau cu niște tuburi de obuze defecte, făcute bucățele de o explozie necontrolată. Legume de tot soiul zăceau pe pardoseala bucătăriei, alcătuind o baltă vâscoasă. Din toate conservele fuseseră scoase bucățile de carne.

Sarah își bău cafeaua și plecă sa se culce în grădină, la umbra zidului de incintă, își luă cu ea pușca, își puse revolverul la centură și se duse să-și ia sacul de dormit. Peluza era umedă, dar ploaia stătuse. Se instala la fel cum făcuse cu o zi înainte. Nu dorea decât să supraviețuiască până la sosirea pompierilor sau a poliției. După aceea, va mai vedea. Dacă va reuși să fugă fără să alarmeze pe cineva, se va considera satisfăcută. Dacă va fi prinsă, va avea cel puțin consolarea că nu împărtășise soarta lui Georges, cel devorat de propriii lui „copii”. Va trebui să improvizeze, în funcție de moment, de situație... și de norocul pe care îl va avea atunci. Era posibil ca pompierii să pătrundă în casă fără să o vadă sau ca ea să se poată furișa afară folosindu-se de confuzia generală. Va vedea atunci, la fața locului. Oricum, era mai bine să sfârșească la închisoare decât în ghearele unui animal de pradă necunoscut de zoologi. Dintr-o celulă poți oricând să scapi; din stomacul unui monstru, niciodată!

Se trezi către prânz, sâcâită de o difuză impresie de primejdie. Era ziua în amiaza mare; totuși nu se mai simțea în siguranță. Ieși din sacul de dormit și făcu turul parcului, astfel încât să examineze din toate părțile casa. Când intră printre copaci, văzu imediat că micul cimitir al animalelor căzute victimă acelui safari de pomină fusese răvășit. Mormintele fuseseră răscolite, și oasele mici ale scheletelor împrăștiate. Aplecându-se, tânăra putu să constate că oasele fuseseră strivite cu intenția de a li se extrage o măduvă care nu mai exista. *Creaturilor le era foame*...

De ce nu o atacaseră în somn? Prinsă în coconul sacului de dormit, nu ar fi avut timp să se elibereze. Disprețuiseră o pradă ușoară și preferaseră acele oase uscate, pe care dinții lor le transformaseră în praf... Dar poate consideraseră că ea e prea departe de casă, pe un teren prea descoperit. Ezitaseră să traverseze la lumina zilei întinderea peluzei, iar spațiul deschis le provocase teamă. Pentru asta preferaseră păduricea și tufișurile, sub care se puteau ascunde cu ușurință.

Le era foame și probabil că se aflau într-o dispoziție foarte proastă.

Sarah trase piedica pușții și intră în casă. Imediat auzi zgomotele unei alergări stângace și i se păru că surprinde o mișcare în hornul șemineului. La unul din capetele salonului, creaturile smulseseră câteva scândurele din parchet, cu intenția evidentă de a se strecura în acel spațiu, sub podea. Voiau să sape un șanț ca să apară sub picioarele ei?

Simți că noaptea aceea va fi decisivă și că va trebui să stea cu ochii în patru. Ieși din nou în parc, hotărâtă să rămână afară cât timp va fi lumină. Inima îi bătea cu putere. Se sprijini cu spatele de stâlpii din balustrada terasei și trase cu urechea la zgomotele din casă. Auzi de câteva ori ecourile unei alergări, apoi plânsete și strigăte ascuțite, în mod inexplicabil, avu certitudinea că *monștrii se băteau între ei*.

Era o prostie, totuși nu putea să scape de această primă impresie.

Intră în salon după ce soarele dispăruse la orizont, între dinți avea un cartuș de magneziu, gata să facă față unei eventuale întreruperi a curentului, iar pușca o ținea lângă șold. Arma era încărcată cu mitralii și în orice moment putea să scuipe o puzderie de plumbi care ar fi sfârtecat totul în cale. Multe mobile fuseseră răsturnate, iar o parte din scaune rupte. Copertele de marochin din bibliotecă fuseseră molfăite și se vedea clar că monștrii încercaseră să mănânce chiar și pielea unui fotoliu!

Apetitul exasperat le împinsese spre acești înlocuitori amărâți, fără să poată fi cu adevărat satisfăcut. Sarah inspectă bucătăria devastată, cu toate proviziile distruse, presărată cu făina ieșită din saci. Se trase înapoi, cu arma la

șold și degetul crispat pe trăgaci.

„Mă vor ataca”, își repeta. „Sunt moarte de foame. Sunt obligate să mă atace. Vor țâșni dintr-o clipă în alta... rostogolindu-se de pe coș sau ivindu-se de sub parchet.”

Nu îndrăznea să pășească mai departe; se uita țintă spre lamelele de lemn de sub picioare. Să fi fost animalele dedesubt? Poate că se deplasau ghidându-se după zgomotul pașilor ei. Se vor năpusti împrăștiind în jur bucăți de dușumea, o vor apuca de glezne, petrecându-și pe după coapsele ei brațele noduroase. Nu va avea timp nici măcar să țipe. Boturile îi vor fi ajuns în burtă, scotocindu-i intestinele prin gaura buricului sfâșiat...

Își zise că era mai bine să iasă din nou afară, fiindcă niciunul nu se putea târî peste peluză fără știrea ei. Dar întunericul din parc era apăsător.

Vru să se întoarcă pe loc și păși într-o baltă vâscoasă, prelinsă pe sub una din mobile. Se aplecă; degetul i se crispase pe trăgaci. *Îl va împușca imediat ce îi va vedea strălucirea ochilor*, *va*...

Sub comodă se aflau împrăștiate resturile unui cadavru făcut bucățele, imposibil de identificat. Atinse ușor cu țeava oasele moi și o carne roșiatică din care ieșea un fel de mucus. Corpul fusese zdrobit, curățat, ros, și era cu neputință să-ți faci o idee – fie măcar vagă – despre aspectul pe care ar fi putut să-l aibă, pe când trăia, creatura căreia îi aparținuse. Sarah se încruntă. Desigur, era unul dintre cele trei animale. Se ridică și se deplasă lateral.

În fumoar, descoperi al doilea cadavru, la fel de dezmembrat, la fel de conștiincios curățat. O băltoacă de piele și grăsime, peste care erau împrăștiate câteva oase moi.

Masculul dominant își devorase frații. De ce se întorsese împotriva celor de o rasă cu el, în loc să o atace pe ea? Ar fi putut să o surprindă în somn, ambalată în sacul de dormit, ar fi putut...

Era de neînțeles.

Unde se afla acum? În spatele ei? În coșul căminului? Sub parchet? Încă îi era foame? Bineînțeles! Îi era foame. MEREU îi era foame!

Trebuia să-l ucidă mai înainte de a deveni prea puternic. Fiecare zi care trecea îi permitea să-și fortifice organismul, să se mărească, să se dezvolte. Ezitând să-l urmărească, Sarah își micșora propriile ei șanse de supraviețuire. Deodată furia puse stăpânire pe ea. În seara aceea trebuia să se sfârșească, nu avea de ce să mai aștepte, trebuia să-și stăpânească temerile și să treacă la acțiune. Să deschidă toate ușile și să tragă în orice umbră suspectă, își îndesă cartușe în toate buzunarele și luă la rând parterul, deschizând ușile de perete, cu patul armei înfipt în scobitura șoldului, gata să tragă.

În curând, nu-i mai rămase decât o singură încăpere de controlat. Muzeul de ceară a lui Werner Mareuil-Mondesco, acea sală unde trona vitrina climatizată în care stătea închisă statuia marelui vânător. Știu, chiar mai înainte de a deschide ușa, că EL se afla acolo. Era logic, inevitabil, și ar fi trebuit să se gândească la asta de la început.

Respiră adânc și păși pe prag, împingând ușa cu țeava armei.

Vitrina fusese devastată, și podeaua era plină de rămășițele ei. Marea statuie de ceară zăcea pe spate, mușcată, zgâriată, *de parcă fiara ar fi încercat să o devoreze*.

Ghearele ei distruseseră munca delicată a sculptorului, iar Werner nu mai era acum decât un morman de seu sfâșiat, un cadavru fals, acoperit cu păr artificial. Sarah înaintă în încăpere, având grijă să nu calce pe cioburile vitrinei. Decorul era intact, nimeni nu se atinsese de mărăcinișul fals, de copacul uscat, de cort...

Dar cortul era închis. Cineva coborâse pânza de la intrare. Cineva sau ceva...

Sarah își simți ritmul inimii accelerându-se. Animalul era acolo, ascuns în adăpost. Probabil că stătea ghemuit pe patul de campanie și își păcălea foamea sugând unul dintre păianjenii mari, naturalizați, pe care Werner îi așezase în ierburile înalte.

Sarah ridică încetișor țeava puștii. Era destul să tragă îndată, ca să-l transforme în tocătură, acolo, prin pânza cortului. Deodată, în clipa în care degetul i se așeza pe trăgaci, văzu mișcându-se țesătura decolorată de soarele

Africii. Animalul se pregătea să sară, se ghemuia ca să țâșnească în sală.

Sarah își ținu respirația. Pușca îi tremura îngrozitor, și se temu că va rata ținta. Chiar în fracțiunea de secundă când urma să apese trăgaciul, ceva fu împins pe sub pânza cortului, ca o scrisoare pe sub ușă. Sarah identifică obiectul și sughiță de surpriză, crezând că va leșina.

Era unul dintre modulele de la tabloul de conexiuni.

Animalul găsise comenzile electronice ascunse de Georges și... i le dădea!

Era absurd, era o nebunie!

„Animalul” își negocia viața.

Sarah lăsă ușurel în jos țeava puștii. Modulul fusese împins afară fără ca ea să poată zări vârful vreunei gheare sau conturul vreunei labe. Era o capcană?

De bună seamă că nu. Creatura avusese de o sută de ori ocazia să o ucidă și nu o făcuse, preferase să-și mănânce frații ca să o cruțe pe ea, femeia care voise să-i distrugă, în povestea asta exista o logică.

Un plan...

Sarah puse pușca pe podea și întinse mâna. Dar modulul fu imediat tras înapoi. Animalul se aștepta la mai multă bunăvoință din partea ei. Înțelese. Frânse țeava carabinei, scoase cartușele, apoi trase revolverul de la centură, roti butoiașul și-l goli cu ajutorul extractorului. Gloanțele căzură pe parchet, împrăștiindu-se printre cioburile vitrinei.

Întinse mâna, și de data asta modulul rămase pe loc. Îl luă. În locul lui apăru o altă placă acoperită de microprocesoare.

Monstrul îi oferea cele trei chei electronice care comandau porțile blindate! Sarah întinse din nou mâna. Deodată simți că nu-i mai e frică. Știa că animalul îi propunea un pact... *O asociere*.

Adevărul e că avea referințe excelente! Nu selecționase ea, cu grijă, în cursul anului care tocmai se încheiase, victimele Jupuitorului?

Luă modulele, alergă cu ele la tabloul metalic și le conectă. Când acționa întrerupătoarele, auzi foarte clar vibrația oblonului mare de la garaj, care se deschidea.

Nu se mai putea ține pe picioare de emoție. Se lăsă să cadă

într-un fotoliu, tremurând din toate mădularele. Se asociase cu un monstru. Rămase multă vreme ghemuită în fotoliu, incapabilă să se ridice și să ia o decizie. Stătea acolo, fără arme, cu spatele întors spre sala în care se afla animalul, dar nu-i mai era frică. *Pactul fusese semnat*...

Încă de la început se înșelase. EL nu avusese niciodată intenția să o omoare. Fusese un lucru evident, dar ea nu se pricepuse să înțeleagă: EL era prost alcătuit, handicapat, incapabil să ducă viața normală a unui mare animal de pradă. *Avea nevoie de ea*. *Avea nevoie de o infirmieră*. De cineva care să vegheze asupra lui și să-i faciliteze treaba. Avea nevoie de o dădacă și de o complice. Înapoindu-i modulele, îi dădea de înțeles că o angaja. Era de acum patronul ei, așa cum fusese altădată Georges. Va îndeplini aceeași funcție. Nimic nu se schimbase. *Va rămâne o furnizoare*. Izbucni într-un râs morbid, obscen, și nu catadicsi să se potolească decât atunci când, iritat, gâtul începu să o doară.

Capitolul 16

Chasselier veni a doua zi, la opt dimineața. Sarah, care adormise în fotoliul din salon, tresări imediat ce auzi soneria.

— Georges? cârâi în interfon vocea bătrânului. Eu sunt. Sper că n-ai uitat de întâlnirea noastră.

Tânăra se ridică dintr-o săritură și acționa butonul care comanda poarta mare de la intrare. Canatul blindat se întredeschise două secunde și se închise automat. După aceea, avocatul trebuia să parcurgă aleea lungă ce ducea la peron. Sarah se ascunse după perdele. Chasselier era bătrân și miop. Avea obiceiul să meargă privind în jos, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva picioarele să nu-i mai asculte, brusc, de ordinele creierului, îl văzu pășind pe drumul cu pietriș, purtând sub braț o servietă enormă. De unde se afla, bătrânul nu putea să zărească ușile de sticlă distruse și fațada înnegrită. Sarah hotărî să-l intercepteze în salon și apucă un sfeșnic.

Era foarte calmă, sigură pe ea, aproape detașată. De la revelația din ajun, nu mai știa ce-i aceea frică sau nehotărâre, înțelesese perfect pe ce drum avea să apuce. Calea era deja trasată, trebuia doar s-o urmeze...

Se postă în spatele unei armuri din holul mare de la intrare și întredeschise ușa. Tocurile lui Chasselier scârțâiau pe pietriș, cu o regularitate de metronom.

— Georges? zise el vârând capul pe ușa întredeschisă. Am o surpriză frumoasă pentru tine!

Sarah îl lovi, și soclul sfeșnicului înfundă în chip grotesc pălăria pe capul bătrânului.

Acesta căzu cât era de lung, zdrobindu-și nasul de pardoseala de marmură. Servieta mare îi scăpă din mână și se rostogoli cu un zgomot înăbușit. Sarah o deschise. Era

înțesată cu teancuri de bancnote uzate. Se afla acolo o adevărată avere, cu care să tot pui bazele unei vieți noi.

Sarah îl trase pe Chasselier în centrul holului și închise ușa. Nu voia să vadă ce avea să se petreacă *acum*. Cu servieta sub braț, porni spre garaj, să-și termine pregătirile de fugă.

Alese o dubită veche, dar în perfectă stare, pe care Georges o folosise cândva la transportarea animalelor destinate împăierii. Făcu plinul, verifică uleiul și bateria, în spatele vehiculului instala un cufăr de răchită care conținuse rufărie. Puse în el o cuvertură împăturită în două și un blid cu apă. Făcea totul cu o meticulozitate de menajeră maniacă, încercând să nu se gândească la ceea ce se petrecea sus. Și totuși, știa că fiara ieșise din cort, se târâse până la mijlocul holului ca să-l adulmece pe Chasselier și...

Dar bătrânul era deja mort, nu-i așa? Sarah îl lovise tare, și cu siguranță că șocul îi spărsese craniul decalcifiat. Cel puțin așa nădăjduia, fiindcă nu-i dorea să-și recapete cunoștința în momentul în care chestia aceea se va apleca asupra lui...

„E opt și jumătate”, își zise, „și mi-am luat în primire noua funcție.”

Era tot infirmieră, nu schimbase decât bolnavul și patronul. Acesta va fi însă mult mai autoritar decât Georges și mai exigent, dar ea se va obișnui. Nu-l va vedea niciodată, înțelesese asta imediat. O convenție făcând parte din pact. Vor trăi alături, ea având grijă ca totdeauna să aibă capul întors în altă parte. EL nu voia să fie văzut. Probabil că îi era rușine de infirmitatea lui. Sarah îi respecta pudoarea. Știa că numai victimele lui vor avea privilegiul cumplit de a-l privi o secundă în ochi, înainte de a-și da sufletul. Iar ea trebuia să se străduiască să nu știe niciodată nimic despre înfățișarea lui, dacă voia să rămână în viață. De altfel, nu era, în mare măsură, vinovată de invaliditatea lui? Îi întrerupsese gestația, îl forțase să se nască într-un stadiu organic incomplet, care nu-i permitea să facă față de unul singur propriilor nevoi.

Încercă un difuz sentiment de culpabilitate, care o agasa. Planificase o mulțime de crime, asistase la multe măceluri, și iată că se acuza de a fi împiedicat dezvoltarea corporală a unui monstru! Era de-a dreptul incorigibilă!

Legă solid cufărul de cadrul vehiculului, apoi încarcă o canistră, un bidon de zece litri cu apă, o trusă de prim ajutor, pe urmă urcă la etaj să-și strângă lucrurile. Traversă repede salonul, având grijă să nu arunce nicio privire în direcția holului. Mergea repede, tropăind zgomotos, astfel încât să acopere zgomotul masticației, pe care nu voia să-l audă pentru nimic în lume. Va trăi după niște reguli precise și riguroase. Un protocol dificil, în cadrul căruia cea mai mică încălcare va duce la o dramă; o etichetă a cărei nerespectare se va solda cu moartea.

EL nu va accepta niciodată să fie văzut, iar ea nu va putea suporta vreodată să-i zărească fața fără să simtă imediat nevoia de a-l suprima. Un echilibru fragil, o tensiune continuă. *Și cu toate astea, otrava curiozității...*

Se înfioră. Din totdeauna trăise într-o cușcă plină cu fiare sălbatice. Mai întâi la orfelinat, în pivnița cu șobolani, apoi în dulap, cu animalele în călduri care trecuseră peste ea, după aceea... după aceea fuseseră crescătoria de câini și Georges.

Georges, Jupuitorul, pe care trebuise să-l țină în lesă vreme de aproape un an. Azi își schimba stăpânul, pentru a accepta să trăiască în umbra unui animal de pradă și mai periculos. Viața i se desfășura sub semnul dăunătorilor, al prădătorilor.

Își luă bagajul și hotărî să dea foc casei pentru a li se șterge urmele, în felul acesta, Jupuitorul și sinistrele lui colecții vor dispărea fără urmă. Aduse din garaj un bidon cu benzină și stropi grijuliu mulurile și covoarele. Se duse chiar și în muzeu și stropi gorilele devenite acum inofensive.

Întorcea o pagină a vieții – după ce fusese infirmiera unui nebun, devenise dădaca unui monstru! Izbucni în râs, dar râsul îi era lipsit de veselie. Poate că ăsta era blestemul EI!

Goli bidonul, îl aruncă la întâmplare și se întoarse în salon.

— Plecăm! zise cu vocea unei învățătoare care anunță sfârșitul recreației.

Se simțea ușor ridicolă adresându-se astfel creaturii. Fusese totdeauna exasperată de cei care le vorbeau câinilor sau pisicilor. Dar creatura asta era mai mult decât un animal – o dovedise... Era un prădător șiret, capabil să pună la cale strategii, să dejoace vicleniile adversarilor. Un ceva care nu trebuia cu niciun preț subestimat. Tuși ușor în pumn, pentru

a-și semnala prezența.

— Cobor, anunță ea. Vom lua dubița.

Știa el măcar ce e aceea o dubită? „Dar dacă e în stare să citească gândurile? Dar dacă nu-i poți ascunde nimic?”

Simți un fior pe șira spinării și se repezi spre garaj, să uite de această ipoteză alarmantă. Deschise poarta, eliberând rampa de acces, și trase la o parte din drum mașina pe care, după tentativa de evadare ratată, o lăsase în fața parcării.

Apoi se instală pe un butoi metalic, cu spatele spre scară, și așteptă cu privirea în gol.

Oare EL înțelesese? Va veni?

Se gândi la bani și la felul în care urma să-i folosească. Va trebui, firește, să se instaleze într-o reședință izolată, la țară. Își zise că ar fi comod să facă o crescătorie de câini. Câinii ar ține vizitatorii la distanță și ar putea, eventual, să servească drept hrană animalului. O crescătorie de câini, în apropierea unui mare parc zoologic, una dintre acele rezervații unde tigrii și leii sunt lăsați să se plimbe în libertate. Prezența fiarelor va putea să servească drept alibi monstrului, în caz de masacru. Dacă îi venea chef să devoreze vreun țăran, ar fi fost ușor să se dea vina pe leii de la grădina zoologică și să se pretindă că unul dintre ei scăpase și atacase localitatea.

Da, o rezervație de animale era un camuflaj excelent!

Se întrebă care vor fi modalitățile de vânătoare. Va pleca monstrul de unul singur la prădat sau ea va trebui să-i aducă victimele la îndemână, să selecteze prada și să-i dea drumul pe un teren de vânătoare studiat cu grijă? Înclină spre cea de a doua soluție și ghici că va trebui să întocmească alte dosare de execuție.

Un zgomot de respirație venind dinspre scară o avertiză că acel ceva intrase în garaj. Strânse pumnii, înfigându-și fără să vrea unghiile în palmă. „Tocmai a mâncat”, își zise, ținându-și respirația. „Nu riști nimic.”

Până a doua zi, putea să fie liniștită. Dar, de cum se va lumina de ziuă, va trebui, fără întârziere, să facă rost de un vânat, altfel avea să suporte furia animalului. Poate o persoană care face autostopul. Era ușor să iei pe cineva de pe marginea drumului, să-l adormi cu cloroform și... O femeie la volan nu stârnește neîncredere și, de bună seamă,

adolescentele se vor urca, fără probleme, în mașina ei.

Auzi scârțâind arcurile mașinii. EL urcase în vehicul, prin urmare înțelegea perfect ce i se spunea! Această constatare o înspăimântă, dar era prea târziu ca să dea înapoi. Urcă în cabina șoferului, cu fața întoarsă într-o parte. *Trebuia neapărat să reziste tentației de a arunca o privire în oglinda retrovizoare*. Să nu încerce cu niciun preț să afle!

Răsuci cheia în contact, lăsă motorul să meargă, ca să fie sigură că nu va avea probleme cu pornirea, apoi sări jos și urcă la etaj ca să arunce pe parchetul îmbibat cu benzină un chibrit aprins. Salonul se prefăcu într-un vârtej de foc, și suflarea fierbinte a incendiului uscă într-o fracțiune de secundă sudoarea care îmbiba pielea lui Sarah. Femeia se trase înapoi, gâfâind. Flăcările cuprindeau deja mobilele și mulurile, răsucindu-se în jurul coloanelor. Coborî în fugă scara, urcă în dubă și demară. Conducea cu o singură mână, blocând volanul cu genunchiul când trebuia să schimbe vitezele. Se gândea că ăsta putea fi un bun motiv pentru a-i lua pe autostopiști: „Mi-am luxat umărul, nu vreți să conduceți în locul meu?”

Dubița țâșni de pe rampa de acces și pătrunse pe bulevard. Un sentiment ciudat puse stăpânire pe femeie. O exaltare stranie, pe care nu și-o putea înfrâna, îi venea să lase geamul în jos și să strige:

— Duc un monstru la țară! Ce ziceți de asta? Ai?

Pe trotuare, oamenii se grăbeau, cu fețele posomorâte, îngrijorați de gândul că vor întârzia la birou și va trebui să înghită mânia șefului de serviciu. Ceva îi șoptea că soarta ei era cea mai bună... că, trăind în umbra unor monștri, scăpa de mediocritate.

Creatura apăruse la momentul potrivit, în clipa în care Sarah urma să cedeze, în mod prostesc, chemării la normalitate, tentației unei vieți meschine, în care nu se întâmplă nimic, și care ar fi dus-o încet, dar sigur, pe panta depresiunii. Cum poți trăi *normal*, după ce ai cunoscut exaltarea tenebroasă a execuțiilor secrete? Ar fi fost pur și simplu imposibil! Se gândi la acei soldați care, scăpați ca prin minune din iadul războiului, nu mai visează decât să se întoarcă la luptă, pentru că nu sunt în stare să se readapteze

vieții cotidiene. Era la fel ca ei. Nu putea să trăiască decât în umbra unui executor.

Pătrunse pe șoseaua de centură. Conducea cuminte, fără măcar să știe încotro se îndreaptă. Hotărî să ajungă cât mai repede la țară. Zâmbi gândindu-se că în acel moment flăcările mistuiau centrul muzeului, făcând să explodeze geamurile domului. Animalele ardeau, răspândind un groaznic miros de păr ars. Cu mirosul ăsta începuse totul, cu mirosul ăsta se și termina. Un rug, un rug de maimuțe!

În ciuda creaturii din spatele ei, se simțea de-a dreptul fericită.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008